

Vĩnh Thặng Hoàng Triều Hệ Liệt – Phiên Trung Tình Duyên

Contents

Vĩnh Thặng Hoàng Triều Hệ Liệt – Phiên Trung Tình Duyên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2-1	9
3. Chương 2-2	13
4. Chương 3-1	18
5. Chương 3-2	20
6. Chương 4-1	24
7. Chương 4-2	28
8. Chương 5	33
9. Chương 6	41
10. Chương 7	47
11. Chương 8	54
12. Chương 9	61
13. Chương 10	69
14. Chương 11: Phiên Ngoại: Viên Hoang Kí (nhật Ký Che Lấp Lờ Dối Trá)	76

Vĩnh Thặng Hoàng Triều Hệ Liệt – Phiên Trung Tình Duyên

Giới thiệu

Edit: Song Nguyên Thể loại: phúc hắc công x gốc manh thụ, cổ trang, giang hồ, hài, HESở Đào bị tình nhân phú xuất s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vinh-thang-hoang-trieu-he-liet-phienn-trung-tinh-duyen>

1. Chương 1

Trong thời kỳ Vạn Dục an khang, nhiếp chính vương Sở Huyền lấy danh nghĩa trợ giúp thao túng triều cương, thiên tử Sở Kiều thể lực suy yếu, đành phải ôm hận.

Lãnh thổ Vạn Dục không rộng lớn bằng nước láng giềng Vĩnh Thặng, nhưng trên dưới thái bình, nông thương giàu có, thương nhân buôn bán khắp thiên hạ, nhiếp chính vương tuy có ý cướp ngôi, lại vô có xuất binh, chỉ có thể âm thầm bày mưu tính kế.

Trên đời này nam nhân sở hữu gia thế hảo, công phu hảo, vừa đẹp trai lại nhiều tiền đều là đại hỗn đản! Cho nên y muốn lấy xấu nhất về làm vợ, trai gái, già trẻ, thiện ác, tôn ti trật tự, kẻ thù vật quái dị đều không vấn đề!

Vào ngày Bình Bộ Thị Lang Hoắc Chấn sắp thành thân, Sở Đào đối diện gương đồng rút ra kinh nghiệm xương máu, lại nói ra chí hướng to lớn của hần.

Sở Đào là thập nhất hoàng tử vương triều Vạn Dục, cũng là tiểu hoàng tử nhỏ nhất, Hoắc Chấn là tình nhân của y... Ách, đã từng, năm ấy Sở Đào mười ba tuổi, bị hổ đói tấn công tại bãi săn bắn hoàng gia, được Hoắc Chấn cứu, Sở Đào từ nhỏ luôn sùng bái anh hùng nghĩa hiệp liền quyết định đem hấn trở thành tình nhân của mình.

Hai người dây dưa cùng một chỗ năm năm, vì Hoắc Chấn, y còn cự tuyệt lời cầu hôn của Bình Tây công chúa. Không nghĩ đến có ngày mình lại bị đá, quả nhiên nhìn người không thể nhìn vẻ đẹp bên ngoài được, bên trong mới là quan trọng nhất. Nếu cùng chịu gian khổ, sinh tử bên nhau mới thấy được vẻ đẹp bên trong!

Thế nhưng.... Loại vẻ đẹp bên trong này đi đâu mà tìm?

Ngẫm lại thân là thiên tử Vạn Dục, đại hoàng huynh của hấn luôn tự ràng buộc bản thân, Sở Đào thoải mái trên địa bàn của y tìm mỹ nhân... Không, ý niệm trong đầu là tìm sừ nhân, hấn quyết định đến nước láng giềng Vĩnh Thặng. Trời cao hoàng đế ở xa, hấn có thể tùy tâm sở dục mà chọn người, mới vừa thất tình, phải đi chữa vết thương mới được.

Kỳ thật lần này Sở Đào đi sứ Vĩnh Thặng cũng không ôm hy vọng quá lớn. Đơn giản là tìm cơ chạy ra ngoài chơi vài ngày, tìm sừ nhân đồng thời đến nơi ăn vặt của Vĩnh Thặng nhấm nháp chút đỉnh, thăm quan di tích cổ, lại luận bàn võ công cùng thị vệ hoàng cung Vĩnh Thặng, nửa tháng đến nơi đây cũng chơi đùa thỏa mãn, hết sức vui vẻ. Ban đầu bị đá tâm tình buồn bực sớm trở thành hư không, ai ngờ không lòng dạ nào sắp liêu liểu thành ẩm (vô tâm cảm liêu thì liêu mọc rợp bóng, không dự tính dự liệu trước lại đạt kết quả bất ngờ ở một việc khác), ngay lúc y chơi đủ, ăn đủ, đang định về, sừ nhân y muốn tìm lại hiện ngay trước mặt.

Đúng sự thật mà nói, là y rõ ràng dừng ở trước mặt người ta. Ngày đó sẩm tối y hứng trí khởi hành, cơn no rượu say lại điều khiển xe ngựa, ai ngờ nửa đường ngựa bỗng nhiên bị kinh hãi. Y vốn là có chút men say, một lúc không chú ý, bị xe ngựa đánh văng ra ngoài, phiêu một cái đẹp mắt trên không trung người bay ra sau, lọt vào lòng một người.

Vừa mới bình tĩnh sau khi kinh hoảng, đập vào tầm mắt là một khuôn mặt khó coi.... Ừm, nói thực ra, khuôn mặt kia kỳ thật cũng có thể xem như không quá khó coi. Chính là có chút phù thùng, hai má cùng cái trán đầy vết sẹo che kín, tóc tai bù xù, thỉnh thoảng nhìn đến quả thật dọa người. Bất quá nam nhân này có đôi mắt rất đẹp. ánh mắt mang theo tia ấm áp. Tựa hồ cũng bị Sở Đào từ trên trời giáng xuống rơi trúng ngực của mình làm cho hơi sững sốt, bốn mắt nhìn nhau, hai bên đều đứng hình trong phút chốc.

Sừ nhân vẫn luôn tìm kiếm đã xuất hiện ngay trước mắt. Sự tình đột nhiên phát triển, vì say rượu làm đầu óc Sở Đào chưa kịp phản ứng, nháy mắt mấy cái, xúc động hồi lâu, chỉ hấp tấp một câu: "Người, hảo xấu..."

Lạch cạch!

Hai tay ôm lấy y buông lỏng, Sở Đào mạnh mẽ ngã bẹp trên mặt đất. Trước mắt choáng váng, chờ đến khi y bò được lên, sừ nhân kia đã chẳng thấy bóng.

Bất quá việc này không làm khó được Sở Đào, y suốt đêm lên kế hoạch về sừ nhân kia, sau giao cho lục hoàng tử Niếp Dao muốn hấn hỗ trợ tìm người. Thật khéo, sừ nhân kia cư nhiên chính là A Sừ tùy tùng bên người Niếp Dao. Cơ duyên không thể đánh mất, y dùng ngàn hai hoàng kim, mua A Sừ, dương dương tự đắc hă dạ thu quân quay về.

Bất quá...

Ai, vấn đề cũ cần phải giải quyết chưa xong, lại tăng thêm phiền não mới. Vào buổi trưa mùa đông, Sở Đào nửa nằm ghế quý phi trên cao tại vương phủ của y, ngón tay đặt trên đùi nhẹ gõ, sau phát ra một tiếng thổ dài. Số tiền bỏ ra mua người, là ngàn hai hoàng kim a, hấn ngày tháng năm nào mới có thể trả hết nợ?

Bổng lộc của Vạn Dục hoàng tử không nhiều, hơn nữa Sở Đào từ nhỏ việc xấu loang lổ. Cho nên Sở Kiều thân là hoàng huynh càng hạn chế bổng lộc của y, mỗi tháng đến tay y cùng lắm có ngàn hai. Tuy cũng có tiền riêng, nhưng nghìn vàng thì còn cách xa. Lúc ấy bởi vì đã tìm được sừ nhân, nhất thời kích động không cân nhắc trên dưới. Giờ ngẫm lại, nghìn vàng thật là không phải con số nhỏ, hơn nữa....

Nghĩ đến khuôn mặt A Sữu kia, không khỏi có một chút hoài nghi. Tên kia thực giá trị ngàn hai hoàng kim sao? Nếu hần mà nghìn vàng, vậy mình thân là hoàng tử thì đắt cỡ nào?

“Vương gia, ngài đang suy nghĩ gì? Vì cái gì thờ dài?” Sở Đào đang suy nghĩ hoàng kim bị cắt ngang, A Sữu đi tới, trong tay bưng chè đỏ Kỳ Môn (1) mà hần thích.

Đang suy nghĩ. Làm sao kiếm lại số tiền đã trả để mua người a.

Đương nhiên, lời nói thật Sở Đào không nói ra. Thay đổi tư thế nằm, tiếp nhận trà thơm A Sữu đưa lên, thổi một hơi, nói: “Thắt lưng có chút đau rồi.”

Vừa nói chuyện, miệng lại hớp ngay trà nóng, nước trà ngọt lại tươi mới tinh khiết, mang theo hương vị nhàn nhạt, chính là rất thích hợp nhắm nháp sau mộng a. Này ngâm trà thật là có trình độ, tài nghệ pha trà của hần so với người hầu trong phủ cao hơn nhiều. Xem ra nghìn vàng lần này bỏ ra quả không uổng.

Người này quan tâm, kiên nhẫn, lại am hiểu mọi sự, có người như vậy bên cạnh cũng đâu phải dễ tìm.

“Nhất định là cười ngựa cho tới trưa nên mệt nhọc, ta thay Vương gia xoa bóp một chút.” A Sữu tiến lên trước nửa ngồi xổm, nói.

Vừa nghe nói xoa bóp, Sở Đào lập tức ngoan ngoãn nằm úp sấp. A Sữu nhẹ bóp, kỹ thuật so với trà đạo còn tỉ mỉ hơn. Từ lúc mới mua hần trở về y đã lĩnh giáo rồi, xem ra vị Lục hoàng tử Vĩnh Thặng kia thật đúng là biết hưởng thụ. Ngay cả tùy tùng đều được dạy bảo toàn bộ về mọi mặt, trong thư phòng, trong trù phòng, ở trên giường..... Không, liếc trộm A Sữu một cái, Sở Đào thăm lắc đầu, giường, vẫn là tạm thời đừng nghĩ tới.

Tuy rằng đem A Sữu mua về là để thực hiện lời thề, nhưng này quá trình phải từ từ thực hiện mới được, chờ tới một ngày y đem cái tên hỗn đản chết tiệt kia quên sạch, xong còn muốn chuyện kia thì để sau này.

Sở Đào ôm chén trà, nửa ghé vào giường trên, được hầu hạ về mặt thoải mái hưởng thụ. Sau giờ Ngọ ánh mặt trời xuyên qua song cửa chiếu vào, làm cho y lại bắt đầu buồn ngủ. A Sữu nhìn ở trong mắt, trong lòng có chút bị đè nén, hần lại tự nhiên theo thói quen, tự khiến bản thân phải chịu khổ. Hần đã quên, nơi này không phải Dao vương phủ, đối mặt hần cũng không phải tên Lục hoàng tử so với hồ ly còn xảo quyệt hơn, mà là tên vương gia ngu ngốc này, cho rằng đồng tiền này mua về rồi là có thể yên tâm hưởng thụ sự hầu hạ một cách thoải mái.

Được xoa bóp rất thoải mái, con người trong mắt Sở Đào híp lại. Sau đứng lên, mảy thoáng hạ xuống, cực kỳ giống mèo con ngủ gật dưới thái dương. Sở Đào cùng vị chủ tử trước kia của hần tuổi tác cũng xấp xỉ, lại nhìn không ra nửa điểm ngạo khí cùng đề phòng của kẻ được nuông chiều trong hoàng thất, đến mức thanh cao thuần khiết, làm cho hần nhớ tới hoa bách hợp lay động theo gió trên đồi nhỏ.

Cùng Sở Đào ở một chỗ được vài ngày, hần phát hiện vị tiểu hoàng tử này trừ bỏ cái tính hoạt bát không chịu ngồi yên, bề ngoài tập võ thành si, tính tình cũng phi thường dễ chịu. Bất đồng với Niếp Dao cái loại cố ý làm ra thái độ ôn nhã, thì y chính là ôn hòa đơn thuần, đối hạ nhân một khuyết điểm nhỏ cũng không so đo, thỉnh thoảng còn lôi kéo gia đình đến đánh bài, đồ xúc sắc. Làm hần cảm thấy vị tiểu hoàng tử này được cưng chiều từ nhỏ, mới có thể như vậy chẳng hiểu trò đời.

“A Sữu, người ở chỗ này đã quen chưa?” Hưởng thụ thoải mái ẩn nhu, Sở Đào hỏi.

Không rõ dụng ý của y, A Sữu thuận miệng nói: “Tốt lắm a.”

“Nếu là có người khi dễ người, nhất định phải nói với ta.”

Tuy rằng Sở Đào cảm thấy được trong vương phủ của y không có nô dịch hung ác, nhưng là khó đảm bảo mọi người không ma cũ bắt nạt ma mới. A Sữu lại bộ dạng dễ bị coi thường bảo sao nghe vậy, nghĩ muốn không khi dễ hần cũng khó. Ban đầu y vốn nghĩ muốn cùng hần nói cho rõ, trên đời này sữu nhân đúng là có nhiều nên không cần thiết phải tự ti mặc cảm. Nhưng lại sợ chạm đến chuyện thương tâm của hần, mới chọn cách nói khéo léo.

“Không có, mọi người đối ta đều tốt lắm.” Dám khi dễ hần không phải chính là vị thập nhất hoàng tử này đi? Hần lập tức nhìn lại mình, có phải hay không y thấy hần cao giá, nên ra sức sai khiến xong thấy áy náy?

“Không có a.” Nhận được một cái khẳng định che đậy phía sau, Sở Đào thực thất vọng mà thở dài.

Không có nô dịch hung ác, có mấy tên y mạnh hiệp yếu cũng tốt a. Để y còn bệnh vực kẻ yếu, có chỗ mà phát huy hành động vĩ đại của anh hùng, không để toi công, nếu không cả ngày luyện võ là vì cái gì?

“Vương gia có phải hay không cho rằng nhầm chán? Nếu không lát nữa đi tàng thư các tiêu phí một chút thời gian?” A Sữu đoán ý qua lời nói, sắc mặt, liền biết Sở Đào trong đầu lại nổi lên ý niệm muốn làm anh hùng đây, tựa như là đề nghị mà nói ra.

Sở Đào thích thú đối với võ học thành si, vô cùng sùng bái anh hùng nghĩa hiệp. Có ba chỗ luôn ở là phòng luyện võ, cộng thêm cái kia là tàng thư các xếp đầy các loại nghĩa hiệp tiểu thuyết chí dị. Đó là lúc Sở Đào không luyện võ, kết bạn, hồ nháo bên ngoài thì thường lui tới nơi này.

“Ta mấy ngày nghe nói Bang chủ tử đệ hiệp chí người mua hôm trước không xuất bản nữa, người còn chưa có xem qua.”

Thực ra là trên đường đi qua thư phòng thuận tiện tìm tới. Sách vừa qua tay hần, giá đã từ một trăm đồng biến thành mười lạng bạc trắng. Xem ra vị tiền chủ tử lợi hại của hần làm thịt vị tiểu hoàng tử này đã là thủ hạ lưu tình lắm rồi, nếu không chỉ sợ sẽ lại hãm hại hần thành cả trăm lạng bạc, dù sao tiền của kẻ ngốc mà không kiếm thì quả là uổng phí.

Sở Đào còn tại vì thiếu tiền nên rầu rĩ, đối đề nghị của A Sữu còn không mấy hứng thú, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói: “ Chung quy ở nhà cũng rất buồn. A Sữu, ta mang người vào trong cung đi dạo đi”.

A Sữu nhướn nhướn mi, chung quy ở nhà? Vị tiểu chủ tử này ngoại trừ chơi đùa ở ngoài một mỗi ra rồi mới bò về nhà. có khi nào yên ổn được quá? Đi trong cung, không phải là...

Kế tiếp trong lời nói của y đã chứng thực suy đoán của hần: “ Đã lâu không đi theo Hà đại ca bọn họ để luyện quyền cước, hôm nay muốn luyện một trận cho đã.”

Hà đại ca là thống lĩnh nội cung thị vệ Hà Vân, quan tam phẩm, công phu tất nhiên là không cần phải nói. Võ công của Sở Đào thực chất đều được Hà Vân chỉ bảo mà ra.

Đã quyết định xong, Sở Đào ngồi xuống, thay đổi y phục hàng ngày sau mang A Sữu thẳng tiến đến hoàng cung.

Đi vào nơi bọn thị vệ thường xuyên luyện công. Hà Vân đang dạy bảo thuộc hạ quyền cước, nhìn thấy Sở Đào, liền bước lên phía trước hành lễ, bị Sở Đào ngăn cản: “Người trong giang hồ không câu nệ tiểu tiết, Hà đại ca quá khách khí, ha ha!”

Sở Đào tận lực làm ra cử chỉ phóng khoáng của hảo hán giang hồ, đáng tiếc không thể nào thành công. Phía sau Hà Vân vài tên thị vệ kém tí nữa là cười trằng, A Sữu thì thờ ơ lạnh nhạt. Theo như nét mặt của bọn họ có thể nhìn ra công phu của vị tiểu hoàng tử này chắc không được tốt lắm.

Hà Vân thẳng thắn cười: “Vương gia là tới để luyện võ? Chúng ta đây liền chơi đùa vài cuộc, vẫn là phép tắc cũ, một đèn mười sao?”

“Không, hôm nay đem bằng giá nói lại một chút, một đèn hai mươi!”

Sở Đào vừa nói chuyện, áo khoác rộng bên ngoài cởi ra, bất ngờ vút lên trời cao xoay vòng vài cái. Đúng chuẩn tư thế anh hùng ra sàn diễn, đáng tiếc A Sữu không phối hợp, vẫn còn ngẩn ngơ đứng ở đó. Vì thế áo khoác trên không trung xoay vòng hai vòng, phiêu phiêu lơ lửng rơi xuống trên mặt đất.

Tất cả mọi người thoáng cái đen mặt, trong đó mặt Sở Đào là đen nhất, thấp giọng sốt ruột gọi: “ A Sữu!”

“Thực xin lỗi, Vương gia. Người đùa giỡn quá nhanh, ta không tiếp được.” A Sữu nhân lúc xoay người nhặt y phục, lúc cúi xuống nhẹ cười hai tiếng. Hần là cố là ý làm vậy đấy, gần đây hần ưa thích trêu đùa kiểu này, nhìn Sở Đào bộ dạng như lương khô làm người ta trong lòng sung sướng.

“Hần là nô bộc mới của vương gia sao? Còn chưa biết về bản lãnh của vương gia, chuyện có thể tha thứ.” Hà Vân không hề lẫn lộn chốn quan trường đã lâu, câu nói đầu tiên dễ dàng làm tan bầu không khí lúng túng, khó xử. Kéo Sở Đào đi vào luyện võ trường, nói: “Chúng ta đã lâu không luận bàn, Vương gia công phu nhất định tiến rất xa, như thể này cần phải thủ hạ lưu tình mới được.”

“Hà đại ca không cần khiêm nhường, chúng ta phải chân thực mà chiến một hồi.”

Sở Đào ngoài miệng vừa nói vừa cười, ra tay lại không chút nào nghiêm túc. Tư thế thảnh thơi vừa bày ra lại lập tức liền đem thiết quyền vung ra ngoài, hai đạo thân ảnh người tới ta lui, rất nhanh đồng thời đánh tại một chỗ.

Tiểu hoàng tử cư nhiên công phu lại không tồi.

A Sứ đứng ở đại sảnh bên cạnh đang xem cuộc chiến, thấy Sở Đào ra tay mau lẹ mạnh mẽ. Này cũng không phải là cái loại công tử bột chỉ biết khoa chân múa tay. Chỉ là thiếu chút kinh nghiệm, có vẻ còn chút thấp thỏm, chỉ lo tấn công, nhìn không thấy sơ hở của đối thủ. Về tính toán, công phu của Hà Vân thì trầm ổn đơn thuần hơn, ở Sở Đào thể tiến công như vũ bão liên tiếp khiến đối phương tháo chạy, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được hần đang âm thầm nhường nhịn.

“Xin hỏi, kia một đèn mười là chuyện gì xảy ra?” Thấy mọi người đốt hương dây, lại đem ngân lượng chia ra đặt vào trên giấy có ghi tên Sở Đào cùng Hà Vân. A Sứ nhỏ giọng hỏi người bên cạnh.

“Thật lâu trước kia đã định ra phép tắc này rồi, vương gia nói chỉ luận võ thôi thì không thoải mái, cho nên đánh cuộc nhỏ cho thêm vui vẻ. Nếu Hà thống lĩnh có thể trong thời gian một nén hương đánh bại vương gia, tính là thắng.” Trong cung rất nhàm chán, thỉnh thoảng những người xem đấu võ thêm vào bài bạc, tự nhiên không người phản đối, kể ra nhiều thì tới lượng, ít thì khoảng một trăm đặt cửa tiền, nhìn đến nơi phần khích, còn hò hò hét trợ uy.

Ở trong hoàng cung ngang nhiên đánh bạc lớn, luyện công còn đồng thời không quên kiếm tiền. Vị chủ mới này của hần lòng dạ thật không vừa. Có điều dù Hà Vân công phu tuy rất cao, phải ở một nén hương đánh bại Sở Đào cũng không phải chuyện dễ dàng, huống chi lại còn có lòng nhường nhịn. A Sứ nhìn tiền đặt cược kia, quả nhiên ngân lượng đặt bên Sở Đào nhiều hơn, xem ra mọi người cũng đều đoán được người thắng nhất định là y.

Đột nhiên ý nghĩ nông nổi chạy tới luận võ, còn cố ý nâng cao giá đánh cuộc, không phải là không có tiền hoa đi? Nhớ tới Sở Đào cấp khoản phí chuộc thân kia, A Sứ ở trong lòng ngấm ngầm cười, hiểu được Sở Đào luân võ đánh cuộc là có nguyên do.

Không bao lâu hương dây đã đốt hơn phân nửa, mắt thấy Sở Đào càng đánh càng mạnh, Hà Vân thì liên tục lui về phía sau, trận tỷ thí này xem ra y nhất định sẽ thua. A Sứ nghĩ nghĩ, tay cầm áo khoác bắn ra, vô hình kiếm khí phá không bắn tới trên chân Sở Đào uốn cong. Sở Đào hành động bị kìm hãm, nắm tay Hà Vân vừa vặn đưa lên, nhằm chính giữa mắt trái hần.

“Ôi chao!”

Sở Đào lúc này kêu đau không phải vì mắt bị đánh đến, mà là ngã xuống đất trong khi thất lưng đeo đao, đau đớn ở eo truyền thẳng đến nơi, hơn nữa trên mặt chịu đựng một quyền hung hăng, nhất thời mũi cay cay, nước mắt kém một chút là chảy ra.

Tình hình hoàn toàn ngoài ý muốn, tuy Hà Vân lòng dạ sâu đậm, giờ phút này cũng không khỏi sửng sốt tại chỗ, nắm tay vẫn đưa lên trên không trung, đã quên thu về.

Hần ban nãy ra tay rõ ràng không nhanh a, chiếu theo thân thủ Sở Đào tuyệt đối có thể tránh được. Vốn đang nghĩ muốn đưa cho tiểu hoàng tử cái ngon ngọt, làm cho y thật vui vẻ mà cầm tiền đánh cuộc đi về. Như thế nào y ngược lại bị chính mình đánh ngã?

“Vương gia, ngài không có việc gì chứ?” A Sứ chạy qua đỡ Sở Đào đứng lên, vừa giúp y ấn thất lưng vừa hỏi.

“Không... sao.” Mới là lạ! Hai má đau, mắt trái cũng đau, thất lưng càng đau đến lợi hại, Sở Đào nháy mắt nửa ngày, mới thật vất vả phun ra hai chữ theo kẻ hổ trong rừng.

“Ta đi thỉnh thái y.” Hà Vân định thân trở lại, cũng chạy lên trước xem xét. Vài năm này hai người luận cũng không dưới trăm trận, hần thực hiểu rõ võ công Sở Đào, bộ sách võ thuật thì luôn giữ bên mình chưa từng làm mất. Cho dù thắng cũng là dấu điểm dấu vết chiến thắng, nào có đem người đánh cho thảm như vậy quá?

“Ta không sao, đừng lo lắng, đây thương nhỏ nào phải thỉnh thái y?” Sở Đào phùng má giả làm trang hảo hán, rõ ràng đau đến lợi hại, vẫn không thể biểu hiện ra ngoài, càng không thể tìm thái y, bằng không y còn đâu chút thể diện?

Hà Vân kỳ thật cũng không muốn tìm thái y, động thủ dả thương tiểu hoàng tử, việc này cũng lớn đâu có nhỏ, hơn nữa lại dùng võ để đánh cuộc, lại thêm một tội. Cho nên khi nghe xong lời Sở Đào nói, gãi đứng chỗ ngứa, Hà Vân vội nháy mắt cho thuộc hạ, khiến bọn họ đem tiền đánh cuộc tất cả đều giao cho Sở Đào.

Sở Đào làm sao nhận được, ngược lại còn cầm ngân phiếu của chính y móc ra giao cho Hà Vân, nói: “Nguyện đánh cuộc chịu thua, thua chính là thua, Hà đại ca nếu không lấy, truyền ra ngoài người khác nhất định sẽ nói ta thập nhất hoàng tử ý thể hiệp người, làm hỏng đánh cuộc.”

A Sữu tại mắt thì nhìn, trong lại nghĩ thầm, người cùng đám bọn họ luận võ còn không phải dựa vào thân phận để được tiền, như thế mà còn không gọi là làm hỏng đánh cuộc?

Thấy Sở Đào khẳng khái, Hà Vân không từ chối nữa. Nói lời cảm tạ rồi nhận lấy tiền, đưa hai người bọn họ rời đi xong còn hẹn lần sau đấu lại. Sở Đào cười đáp lại, sau khi xuất môn cách đó không xa, khuôn mặt vẫn tươi cười lập tức suy đổ, ừ ừ nói: “Trong khoảng thời gian ngắn, ta tuyệt không đến luận võ.”

Ban đầu nghĩ muốn thắng được cái món tiền nhỏ này, tuy nói so với nghìn vàng còn kém rất xa nhưng là góp gió thành bão thôi. Rút cuộc đâm đá không ra hồn, không chỉ không kiếm được xu nào, còn lỗ vốn hai mươi lần, cộng thêm thất lưng đau, rõ là mất nhiều hơn được.

Thấy Sở Đào vẻ mặt hối hận không thôi, A Sữu thoáng cái lén giấu thỏa mãn về việc xấu hổ kia. Bất quá trên mặt lại như trước một bộ dáng lo lắng, dẫu Sở Đào chậm rãi đi về phía trước, nói: “Không đến cũng tốt, kia đều là những người thô lỗ, xuống tay không biết nặng nhẹ. Chủ tử có thể ở trong phủ luyện võ mà, dù sao trong phủ cũng có rất nhiều hộ vệ.”

Sở Đào thở dài: “Ngay cả thị vệ còn không dám đánh thật sự, huống chi là hộ vệ?”

A Sữu sững sờ: “Người có biết bọn họ bên ngoài nhường nhịn?”

Sở Đào quay lại trừng mắt liếc hẩn một cái: “Ta đương nhiên biết!” Y không ngốc đến mức ngay cả thủ đoạn nhỏ vậy mà cũng nhìn không ra. Bất quá Hà Vân tuy rằng bề ngoài nhường nhịn nhưng ít nhiều vẫn là có chút dạy bảo y. Nếu đối lại là đám hộ vệ, chỉ sợ chưa chờ y ra tay, liền một đám chủ động quỳ rạp mà cầu xin tha thứ. Chung quy chạy tới đây là để luận võ thôi, ai ngờ Hà Vân hôm nay gặp tà, này quả đâm ra tay đến nặng nề.

“Kia, Vương gia, chúng ta bây giờ trở về phủ sao?” Màu đen trên mắt Sở Đào nổi lên trên khuôn mặt trắng, tựa như con vật nhỏ khả ái, A Sữu nhìn cười, kính cẩn hỏi.

“Hồi phủ hồi phủ, thất lưng của ta đau quá...” Sở Đào nhìn đau nói.

Ông trời chưa cho Sở Đào cơ hội hồi phủ, bọn họ mới vừa đi tới trước cửa cung, bị Trần công công nghênh đón ngăn lại. Trần công công là tổng quan nội cung, đích thân phụ trách sinh hoạt thường ngày của hoàng thượng. Vừa nhìn thấy hẩn, Sở Đào da đầu liền ngứa ngáy, có loại dự cảm bất an.

Quả nhiên, Trần công công hướng hẩn thi lễ xong liền bẩm hoàng thượng nói truyền y qua. Thấy Trần công công ngón tay hướng phía ngự thư phòng, đó là nơi y luôn bị khiển trách khi gặp rắc rối. Sở Đào trong lòng đánh cái bất thành linh, nhỏ giọng hỏi: “Hoàng huynh hôm nay tâm tình có khỏe không?”

“Lão nô không dám ngông cuồng tự phỏng đoán ý thánh thượng, vương gia cứ đi sẽ biết.” Trần công công cúi xuống lên giọng nói.

Sở Đào từ sau khi đi sứ Vĩnh Thặng về vẫn chưa vào trong cung bái kiến qua, trong lòng không khỏi không yên. Thấy tránh không khỏi, khê cần môi, tùy Trần công công cùng đi đến ngự thư phòng. Dặn dò A Sữu ở bên ngoài chờ, tự thân một mình vào bái kiến hoàng huynh.

Thiên tử Sở Kiều Vạn Dục đang cúi đầu phê duyệt tấu chương, không đếm xỉa đến Sở Đào đang thỉnh lễ. Sở Đào cũng không dám nhiều lời, cúi đầu đứng ở một bên. Bọn họ tuy huynh đệ nhưng tuổi tác lệch nhau nhiều, đối với người anh luôn nghiêm khắc, tự ràng buộc này, y luôn luôn kiêng kỵ.

“Mắt ngươi làm sao vậy?” Sau một lúc lâu, Sở Kiều ngẩng đầu. Liếc mắt một cái lườm đê đê trên mặt được tô điểm đến phiêu lượng kia, hỏi.

“Ta không cần thận ngã một cái bị thương.” Sở Đào nói dối lại không được đếm xỉa, y ở đó ăn nói lung tung.

Hoàn hảo Sở Kiều không hỏi thêm, buông bút trong tay, nhàn nhạt nói: “Nghe nói ngươi ở Vĩnh Thặng chơi đùa rất vui vẻ.”

Sở Đào không dám nhiều lời, chính xác chỉ là vâng vâng, nhìn y với bộ dạng này, Sở Kiều hừ một tiếng: “Ở nước láng giềng ra vào xem múa hát kỹ viện, vung tiền như rác, ngươi như vậy có hay không làm vương gia thật giàu sang. Trẫm thật muốn biết, rốt cuộc là nữ tử đó tài năng như nào mà lọt được vào mắt xanh của ngươi.”

Sở Đào trong lòng lộp bộp vài cái, làm sao cũng không nghĩ tới một cái nghìn vàng nhanh như vậy liền truyền tới tai hoàng huynh. Ngó rồi ngó Sở Kiều vẫn vẻ mặt nhàn nhạt, nghĩ thầm, nếu cho hắn biết chính y vung tiền như rác vì mua cái người quái dị không đúng tí nào với lời kia. Có thể hay không lập tức hạ thánh chỉ, đem chính y lưu đầy ba nghìn dặm?

“Hoàng huynh, thực ra...”

Sở Kiều đưa tay ngắt lời Sở Đào: “Ngươi không cần cùng trẫm giải thích, thân là con cháu hoàng thất. Lại nâng tay phóng đàng, đã không tự biết kiểm điểm thì thôi, không cần lấy lý do qua loa tắc trách. Đến thái miếu yên tĩnh suy nghĩ mà hối lỗi, trước cơm tối không được rời đi!”

“Tạ ơn hoàng huynh.”

Bị phạt suy nghĩ đã từng chịu qua, đối với Sở Đào đó là chuyện thường ngày. Thấy Sở Kiều sắc mặt không tốt, y nào dám nói nhiều, nghĩ đến hiện tại mặt đau, thắt lưng đau, tiếp đến lại phải quỳ. Trong lòng liền vạn phần hối hận hôm nay đã quyết định vào cung.

Nhỏ giọng hành lễ rồi ra ngoài, lén lút sai khiến A Sữu đi theo. Hai người theo Trần công công đi đến trước thái miếu cực nhỏ, trông thấy Sở Đào như vậy im lặng nhu thuận, A Sữu rất buồn cười. Hắn nội công thông thạo, vừa rồi đứng ở bên ngoài, đem cuộc đối thoại của hai người nghe được rành mạch, thực tức cười vô cùng.

Nói như thế nào Sở Đào cũng là hoàng tử, tuổi cũng đã lớn, lại càng không cần phải sợ sệt với hoàng huynh như vậy. Chính là vừa rồi hắn như thế nào nghe, đều cảm thấy được Sở Đào như là chuột thấy mèo, ngay cả trả lời thanh âm đều nhỏ bé đến đáng thương. Cảnh tượng như vậy ở Vĩnh Thặng là vô cùng mất mặt, nhất là vị chủ tử trước của hắn, cho tới bây giờ chưa từng lần nào đem hoàng đế để vào mắt.

Đi vào thái miếu, Trần công công chỉ thị nội thị trước thần linh đặt đệm hương bồ, mời Sở Đào quỳ xuống suy nghĩ hối lỗi. Sở Đào nhìn điện chầu đồng hồ nước một bên, cách cơm tối còn lâu, xem ra hoàng huynh lần này thực tức giận, trước kia hắn chưa bao giờ khiến y phải quỳ lâu như vậy.

Hai cái tiểu thị đồng được Trần công công lưu lại, đứng ở cửa điện hầu hạ, kỳ thật chính là giám sát trá hình. Sở Đào sớm đã thành thói quen, cũng không nói ra, ngoan ngoãn quỳ gối trên đệm hương bồ yên lặng suy nghĩ. A Sữu cũng tự mình lấy cái đệm hương bồ, tới sát y quỳ xuống.

“Hoàng Thượng phạt chính là ta, ngươi cũng không cần quỳ.”

“Cùng chủ tử đồng cam cộng khổ là bốn phận của người hầu a.”

A Sữu nói một câu làm cho Sở Đào cảm kích mà lệ nóng doanh tròn, lại cảm thấy được kia ngàn hai hoàng kim xài mà đáng giá. Vậy nên không chú ý tới A Sữu đang ngồi xếp bằng, hắn đương nhiên sẽ không dân dộn mà theo Sở Đào phạt quỳ. Ngay cả như vậy cũng làm cho y thoáng cái cảm động, kiểm kiểm chút chi phí đã bỏ ra thôi.

Thái miếu to rộng rãi yên lặng, hương lô thần nhiên lượn lờ. Nhưng thật ra lại là nơi rất thích hợp để luyện công, A Sữu nhắm mắt điều tức chân khí, qua hồi lâu mở to mắt, thấy Sở Đào còn nghiêm trang quỳ ở đó. Một bộ dạng dốc lòng cho hình phạt, rốt cục nhìn không được hỏi: “Chủ tử thường xuyên bị phạt quỳ sao?”

“Khi còn bé là chuyện thường ngày, năm gần đây cũng rất ít, lần này hoàng huynh là thật sự nổi giận, mới có thể phạt hà khắc như vậy.” Sở Đào thấp giọng nói.

“Hoàng Thượng đối chủ tử nghiêm khắc như vậy, người không nghĩ đến muốn phản kháng sao?”

Lời này nhìn như quan tâm, lại ý là đang xúi bẩy. Với tính cách chỉ sợ thiên hạ không loạn của A Sữu, cố gì lại không ở Vạn Dục làm ra chút sự tình, thế mới xứng đáng với nguyên tắc làm người trước sau như một của hắn? Ai ngờ sở đào nghe xong lời này, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Hoàng huynh thân thể không tốt, ta không muốn làm cho người không hài lòng.”

Vạn dục không giống Vĩnh Thặng hùng mạnh, nghe đồn là tổ tiên kiêu ngạo hiếu chiến quá đáng. Gây lên lời nguyên rủa của trời, đó là lý do khiến cho hoàng thất nhất mạch điêu linh. Nhất là đến thế hệ người này, trừ y ra từ nhỏ khỏe mạnh, không đau ốm gì bên ngoài, vài vị hoàng huynh thân thể đều không tốt. Cho nên triều cương luôn luôn do hoàng thúc Sở Huyền một tay thao túng. Sở Huyền trong triều vây cánh đông đảo. Hoàng đế Sở Kiêu này chẳng qua chỉ là để trang trí, bất quá là tăng này cửa nên không ai dám đụng vào thôi.

Nhìn không ra tiểu hoàng tử thế này mà cũng đầy quan tâm, A Sữu không nhiều lời hỏi nữa. Nhắm mắt tiếp tục thuyền chuyển nội lực, cứ như thế qua hơn nửa canh giờ. Chợt nghe bên tai truyền đến tiếng ngáy khê, vừa mở to mắt nhìn, Sở Đào như trước quỳ rất vững chắc, chỉ là đầu liên tục đập xuống ngẩng lên. Té ra Chu công tiến vào suy nghĩ, bên ngoài hai tên tiểu nội thị cũng mắt nhắm mắt mở, làm như nhìn không thấy.

Ngoài điện thờ mặt trời đã về tây, A Sữu cảm thấy khá buồn chán. Đứng dậy lên điện trên, điện trên ở bên trong đặt bài vị các triều đại công thần. Hương thơm tỏa ra từ trái cây được bày ngăn nắp, hắn không thấy người xung quanh, tiện tay cầm mấy miếng, lại đi dạo vòng vèo chung quanh một lượt mới quay trở lại. Sở Đào vừa mới tỉnh lại, hoảng hốt còn tưởng rằng Trần công công tới, sợ tới mức vội vàng quỳ thẳng người. A Sữu ngồi vào bên cạnh y, đem cam quýt cắt trong ngực cùng vài món điểm tâm nhỏ đưa cho y.

“Vương gia, quỳ lâu như vậy, người khát nước rồi? Ăn chút quả giải khát.”

Sở Đào hoảng sợ, vội vàng hướng xung quanh thăm dò, nhỏ giọng hỏi: “Người từ nơi nào lấy được?”

“Bên điện trong bày rất nhiều.”

“Đó là cống phẩm dâng tặng tổ tiên, ăn vụng sẽ bị...” Sở Đào sắc mặt lại trắng nhợt, dùng tay ra hiệu tư thế chém đầu, y có tùy hứng làm vậy như thế nào, cũng chưa dám ở thái miếu trộm đồ vật này nọ ăn. A Sữu trước kia cũng là tùy tùng của hoàng tử, không phải ngay cả phép tắc cơ bản này cũng không hiểu chứ?

“Ta không trộm, ta là lấy ra quang minh chính đại.”

Lời này làm cho Sở Đào thiếu chút nữa thổ huyết, bất quá thấy A Sữu bóc vỏ cam quýt. Mùi chua ngọt thoang thoảng bay tới, miệng đành phải nuốt nước miếng. Quỳ lâu như vậy, bị lò bếp hun khói, y sớm khát nước, tên người hầu khó chịu này tuy rằng cử chỉ quá độ, nhưng luôn luôn biết nghĩ cho y, như vậy cũng quá tốt rồi.

Y nào biết A Sữu thực ra là muốn tự mình được ăn, đưa cho y chỉ là tiện thể mà thôi. Hương vị ngọt ngào quả quýt đưa đến bên miện, rốt cục nhìn không được hấp dẫn, tiếp nhận đến vài hộp mà ăn xuống, sau đó là điểm tâm nhỏ cũng rất nhanh xuống bụng.

Ăn no, quỳ xuống cũng có tinh thần, thật vất vả chờ đợi mặt trời lặn hướng tây. Khi trời đã tối phải đốt đèn, nội thị qua thỉnh Sở Đào xuống điện nghỉ ngơi, y đứng lên khi hai chân như nhũn ra, dựa vào A Sữu dìu gượng đi chuyển.

“Hồi phủ sau, ta đi giúp Vương gia thỉnh xoa bóp sư đến.” Thấy Sở Đào bước đi chiều hướng khó khăn, A Sữu đề nghị.

“Không cần, người xoa bóp cho ta là được rồi, người kỹ thuật so với xoa bóp sư còn tốt hơn nhiều.”

Xâm xảm tối A Sữu mắt nhìn tường trời sáng như ban ngày, người này được hầu hạ đến mức nghiện. Ngàn hai hoàng kim kia bỏ ra có muốn hắn bán thân còn chưa được, dựa vào cái gì lại phải làm trâu làm ngựa

cho Sở Đào?

Nhà đột thì mưa không ngừng.

Sở Đào được A Sứ dìu vừa đi tới ngoài cửa cung, liền nhìn đến hướng có mấy người đứng, vội vội vàng vàng mà qua, y thấp giọng trừ rửa cầu chết tiệt.

Hôm nay thật không gặp may mắn, đáng nhẽ phải xem hoàng lịch trước khi ra khỏi phủ, cùng lúc đụng tới tên này so với phạt quỳ nữa thì bị cho là cái gì?

“Vương gia giống như thực chán ghét nhìn thấy bọn họ, là kẻ thù sao?” Thấy Sở Đào sắc mặt không tốt, A Sứ hỏi.

“Thù! Thù cướp vợ, không đội trời chung!” Sở Đào nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Dẫn đầu chính là Nguyên thừa tướng, cũng là tâm phúc của Sở Huyền tội ác tày trời. Hơn nữa còn là nhạc phụ tương lai của Hoắc Chấn. Hoắc Chấn vì đồng ý đề nghị kết thông gia của hắn, mới đá y, nghĩ đến đây, Sở Đào chỉ hận không thể lập tức chạy qua, đem kẻ đầu têu này tấn một trận.

Trước khi A Sứ đến Vạn Dục đã từng hỏi thăm chuyện liên quan đến Sở Đào. Nghe y nhắc tới Nguyên thừa tướng, liền hiểu được vị tiểu hoàng tử này vì chuyện gì mà buồn bực. Thấy bọn họ đã đi xa, Sở Đào vẫn như cũ quay đầu ngơ ngẩn nhìn. Dưới màn đêm mịt mờ, trên mặt y tựa hồ mang chút nhàn nhạt ưu thương. Vui cười tình nghịch đạo gần đây cũng sụp hết xuống.

Này là nổi lên hứng dày vô người hầu sao? Nhìn Sở Đào bộ dạng như tiểu cầu đáng thương bị chủ nhân vứt bỏ, A Sứ lần đầu không có cảm giác vui sướng khi thấy người gặp họa.

“A Sứ.” Lại qua một lúc lâu, Sở Đào đột nhiên nói: “Sau khi hồi phủ, dặn đầu bếp chuẩn bị bữa tối nay thật phong phú, ta muốn ăn ngon. Con bà nó, phải thỏa sức ăn, không cần buồn bực vì tên hỗn đản nào.”

(1) Chè đỏ Kỳ Môn

2. Chương 2-1

Sở Đào nói làm được, đêm đó thật đúng là liêu mạng ăn thật nhiều, bữa cơm bùng lên toàn món ngon. Ngay cả ngự rượu hoàng thượng ban cho cũng mở. Bất quá y tửu lượng không tốt, uống đến một nửa liền say.

A Sứ không để ý đến y, ngồi ở bên cạnh chậm rãi nhắm nháp, Sở Đào đến thức ăn còn chưa hề động đũa.

Dù sao trong phòng cũng chỉ có hai người bọn họ, cử chỉ quá phận cũng không ai thấy được.

“Người nói, ta có điểm gì chưa tốt, vì cái gì y không cần ta, nhất định phải là nữ nhân kia?” Mơ mơ hồ hồ nói.

“Ở cùng lâu, thì chán thôi.” A Sứ nhai thịt gà cay xốp giòn, uống rượu vua ban, căn bản không đem chuyện thương tâm của Sở Đào vào trong đầu, thờ ơ nói: “Hắn vứt bỏ người, vậy người cũng vứt bỏ hắn. Xong kiếm người khác tốt hơn.”

“Ta kiếm, nhưng lại thấy người điểm nào cũng không thể vượt qua y.” Sở Đào chăm chú nhìn A Sứ, lầu bầu than thở: “Cái khác không nói, chỉ là diện mạo người còn kém y thật xa...”

A Sứ tay đang gấp rau liền dừng lại, con ngươi đen như mực lóe lên ánh sáng lạnh. Phù thùng trên mặt hắn cùng vết đao đều là ngoài ý muốn tạo thành, bình thường cũng không lưu tâm. Chỉ là lúc này Sở Đào nói nghe lại rất chói tai, vì thế lạnh lùng nói: “Một khi đã như vậy, vương gia cần gì mua ta trở về?”

“Vì lời thề thôi, bất quá thực hiện lời thề thật khó.” Y thuận miệng đáp lại, người thì say căn bản không thấy tia u ám trong mắt A Sứ.

“Vậy đúng thôi.” A Sứ cười lạnh một tiếng, mắt vừa chuyển, thấy Sở Đào tay vẫn chống đỡ người, mắt phượng nửa híp lại. Hắn nhô người ra phía trước, đưa tay khẽ nắm cằm Sở Đào, cúi đầu lên tiếng: “Vậy thật tốt, ta đối thứ ngu ngốc như người một chút hứng thú cũng không có.”

“Ngu ngốc, hắc hắc...” Sở Đào quá say, bị chữ mà không giận trái lại còn vui mừng, cười hì hì nói: “Ta nếu không ngu, đã không thích tên hỗn đản kia, đại hỗn đản, ngao...”

Đầu giật một cái như muốn nôn, A Sữu sợ tới mức vội buông tay. Thật may Sở Đào chỉ là nôn khan hai tiếng, bị dọa, A Sữu tức giận đến tóm y dậy, mang y sang phòng ngủ ở sát vách. Sở Đào bị lôi đến đau, lâu bầu giẫy dụa, A Sữu lại lơ đi, thuận tay ném y lên trên giường.

“Đau...” Thất lưng bị va chạm mạnh, Sở Đào phát ra tiếng kêu thảm.

Bị A Sữu giầy vò, Sở Đào đang ngây ngất hơi tỉnh lại chút. Mở mắt ra, thấy hấn ở ngay bên giường, nhân tiện nói: “Thất lưng đau đến chết, đầu gối lại càng đau. A Sữu, người mau giúp ta xoa bóp đi.”

Hấn tiện tay xắn ống quần, trên đầu gối quả thực bầm một cục lớn. Bất quá đêm đã khuya, A Sữu lại lười phải hầu hạ y. Vì thế từ trong ngực lấy ra thuốc trị thương, ngồi vào bên giường, thay y thoa thuốc lên trên đầu gối.

Bôi xong, rất nhanh liền bớt đau. Sở Đào vừa lòng mà khen ngợi, hỏi: “Đây là được gì, dường như rất hiệu nghiệm.”

Đây là giang hồ bách thảo môn có một không hai, là linh dược trị ngoại thương. Một hộp nhỏ đã trăm hai rồi, hôm nay tiểu hoàng tử này nhìn không ổn, nên tiện tay cho y chút vậy.

Ai ngờ Sở Đào được đằng chân lân đằng đầu, đầu gối thoa được tốt xong lại lật người, vén áo, nói: “Còn có đằng sau.”

Trên lưng máu ứ đọng, hiển nhiên do hấn khi đó ra tay quá mạnh. Đây là A Sữu không cố ý, kỳ thật ban đầu hấn chỉ muốn trêu đùa Sở Đào một chút. Ai ngờ xui xẻo, y lại ngã đè lên chuôi dao.

Y phục nửa vén lên, ánh sáng của nến hắt lên người Sở Đào, gợi lên ánh sáng lờ mờ. Nước da mượt mà, là thuộc loại thân thể quanh năm sống an nhàn sung sướng. A Sữu tâm hơi hơi khê động, thoa được vòng vo trên người y, sau ma xui quỷ khiến thế nào, lại nhẹ nhàng chà xát.

Quanh năm coi trọng việc luyện võ, Sở Đào da thịt dẻo dai cứng cáp. Không có buông thả lười biếng, ăn chơi trác táng, trên người y có mùi hương rất dễ chịu. Là cùng vui sướng với tiểu quan cái loại mùi ngọt đến chán ngấy cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Niếp Dao chủ tử trước của A Sữu là thiếu niên phong lưu, thường xuyên lưu luyến nơi trăng gió. Nên hấn cũng thành thói quen cày cấy nơi trăng gió để tìm thú vui. Ở đây, không ai phải so đo tướng mạo đẹp xấu, miễn là có tiền đến, đều như nhau mà hầu hạ hấn thoải mái. Bất quá vị chủ tử trước mặt này mùi vị so với tiểu quan chắc phải ngon lành hơn. Cơ thể này da thịt non mềm lộ ra thoảng mùi vị xử nữ.

Được vân vê thoải mái, Sở Đào phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ. Kia say rượu lại lười biếng ngâm khê làm A Sữu nghe được, thấy so với khúc nhạc càng thêm vài phần dụ dỗ. Giương mắt nhìn hấn, dung mạo nhu hòa, mắt phượng nửa híp, sắc mặt lộ ra lờ mờ đỏ hồng. Chính giữa còn mang theo mị hoặc thuộc loại thiếu niên ngây ngô, nếu là nơi phong nguyệt thì khó có được báu vật như này, A Sữu mắt nhìn, không khỏi có chút ngứa ngáy trong lòng. Nhấn rồi nhẹ vân vê thất lưng Sở Đào, lực tay mạnh hơn một chút, ngón tay dần dần xoắn quết hướng lên trên, mang theo câu dẫn ngả ngón.

Ngực bụng bị chà xát khiêu khích, Sở Đào quả nhiên có chút chịu không nổi, đôi mi thanh tú hơi nhú, phát ra theo tiếng thở nhẹ. Thấy y như vậy, A Sữu rất muốn đem y ăn sạch, bất quá ngấm lại thân phận lúc này. Để tránh phiền toái ngày sau, hấn chọn nhẫn nhịn. Sau cùng buông tha cho y, ở trong lòng thâm hạ quyết tâm, rồi đi trước tiên nhất định phải cùng tiểu hoàng tử hảo hảo chơi một hồi.

Sở Đào đêm đó đã quá say, đối với việc làm quá phận của A Sữu trong trí nhớ không có nổi nữa điểm. Khi tỉnh ngủ lại cảm thấy thất lưng cùng chân bị bầm đau nhức đã khá hơn nhiều, còn liên tục khen ngợi A Sữu thủ pháp xoa bóp cao siêu. Nghe được mấy lời này hấn rất muốn học máu, hối hận hoàn toàn là tại sao tối qua không nhân cơ hội lợi dụng chiếm tiện nghi chứ, dù sao người này sau khi say rượu có xảy ra cái gì cũng nhớ không nổi.

Trên người có thương tích, hiếm thấy Sở Đào yên ổn đợi một ngày trong phủ. Đến chạng vạng, Hà Vân dẫn theo vài tên thị vệ đến bái kiến, nói thỉnh y đi từ lâu hội hợp.

Ngày hôm qua chuyện Sở Đào bị thương xong lại bị phạt quỳ ở thái miếu Hà Vân đã sớm biết, sợ y bị ủy khuất tâm sinh phiền muộn, vì thế hôm nay sau khi hoàn thành việc cố ý đến thỉnh y đi uống rượu. Hắn biết Sở Đào thích nhất tụ tập, nhất định sẽ không cự tuyệt.

Ai ngờ nghe xong đề nghị của hắn, Sở Đào nghĩ nghĩ nói: “Đi từ lâu uống rượu nhiều sẽ chán, chúng ta đi hoa phường tìm thú vui đi!”

“Hoa phường?” Hà Vân mặt một màu xanh, hắn biết vị tiểu hoàng tử này tuy rằng từ nhỏ đã thích càn quấy, lại không giao thiệp với nơi phong nguyệt. Hôm nay chủ động đưa ra ý đi du ngoạn, quả là quỷ dị, thậm chí còn có chút hoài nghi không phải là nắm đấm của hắn quá lợi hại, đem y đánh thành hồ đồ luôn rồi chứ.

Liếc trộm nhìn xem dấu màu xanh đen vẫn in trên mặt Sở Đào, Hà Vân nhỏ giọng hỏi: “Người như thế nào đột nhiên muốn đi cái nơi như vậy?”

“Muốn đi hiển nhiên phải đi, Hà đại ca, ta muốn điếm thẻ bài, không cho người đi theo tranh!”

Xem ra thập nhất hoàng tử không phải bị hắn đánh phá hư đầu óc, chính là bị Hoắc Chấn làm bức bối đến phá hư đầu óc. Có lẽ có khả năng muốn thay đổi người mới, chuyện Sở Đào cùng Hoắc Chấn cả triều trên dưới không ai là không biết, việc bị đá lại truyền đi xôn xao, Hà Vân tự cho là thông minh mà suy đoán toàn vẹn, cười nói: “Hiển nhiên sẽ không tranh, chi phí ta chịu hết, Vương gia cứ việc hưởng lạc là tốt rồi.”

Không nói hai lời, Sở Đào mang A Sữu theo đám người Hà Vân tới kinh thành nơi hoa phường phong nguyệt phồn hoa.

Hà Vân ở quan trường mười mấy năm nay, đối với chơi đùa xã giao thành thạo. Ở hoa phường sau khi ngồi vào chỗ, hắn liền gọi người đến hầu hạ Sở Đào. Mọi người lại thay phiên nhau hướng y mời rượu, Sở Đào trái thì cầm, phải thì ôm, ngắm mỹ nữ uống rượu ngon, lại thưởng thức vũ kỹ trình diễn nghệ thuật, chỉ chốc lát liền ngà ngà say, đem những việc không vui ngày hôm qua đều vứt khỏi đầu.

Thấy Sở Đào rất nhanh mặt liền một màu hồng đào, con người trong mắt phượng quay vòng, A Sữu chỉ biết y lại say. Này khuôn mặt say rượu bộ dáng lại rất đáng yêu nên hắn không muốn để kẻ khác nhìn thấy, vì thế nhẹ nhàng kéo dưới ống tay áo Sở Đào, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, đêm đã khuya, chúng ta hồi phủ đi?”

“Đêm nay không về, A Sữu, người xem trúng người nào, ta mời người, đừng khách khí với ta.”

Ta nghĩ muốn chính là người, người đồng ý sao?

A Sữu hậm hực nghĩ, ở mặt ngoài lại kính cẩn nói: “Tạ vương gia ưu ái, bất quá tiểu nhân đối với yên hoa nữ tử không hứng thú.” Đây là lời thật lòng, tối hôm qua nhìn Sở Đào ngây ngất rượu khiến hắn muốn một lần xuân tình, hắn chỉ cảm thấy, nơi này dù có bao người cũng không bằng y một người đáng yêu, nếu có thể, hắn vô cùng hy vọng đem vị tiểu hoàng tử này lăn lộn trên giường.

Sở Đào hiểu lầm ý tứ của A Sữu, mắt nhìn hắn có chút tỏ ý khen ngợi, đầu nghĩ thầm: không mê mỹ sắc, thật sự một lòng tận tâm là tốt.

Trong chốc lát lại đổi chén thành nhỏ, bóng đêm càng chìm, Hà Vân đối Sở Đào cười nói: “Như vậy đêm nay ngày lành, đêm nay Vương gia không bằng ở đây nghỉ ngơi đi?”

Sở Đào kỳ thật là giận hờn đến hồ đồ, đối này yên hoa nữ tử cũng không chút hứng thú, lại nghĩ đến chính mình thân phận hoàng thất, cảm thấy được có chút không ổn, trầm ngâm một chút, hỏi Hà Vân: “Vậy các người ở đâu?”

“Chúng ta hiển nhiên cũng ngủ đêm lại chỗ này, cảnh xuân quý báu, sao có thể để mỹ nhân phòng không gối chiếc?” Đám người Hà Vân cũng không phải quan viên lên triều sáng sớm, đối loại này ngủ đêm nơi phong nguyệt thì triều đình không hề quản chặt chẽ.

Thấy Sở Đào còn đang do dự, một gã lãnh binh cười nói: “Vương gia là sợ bị quan ngự sử tố cáo sao?”

“Con bà nó, lão tử mới là không sợ!” Bị kích động đến, Sở Đào vậy mà trong nháy mắt do dự liền bay mất dạng, rất hào sảng mà vỗ dưới bàn, lớn tiếng nói.

“Nói năng lỗ mãng, còn thể thống gì!”

Thanh âm trầm thấp truyền đến, cắt ngang tiếng cười của mọi người, Bức rèm che cuộn cuộn quăn lên, một vị nam tử trẻ tuổi chậm rãi đi vào, áo gấm kim mang, quý nhả ung dung. Nam tử tuổi cũng không quá lớn, ánh mắt đang lúc lại anh khí bừng bừng, mang theo khí phách cương nghị, nhìn thấy hắn, mọi người nhất thời đình chỉ vẻ mặt, vui cười. lập tức mặt lộ vẻ kính nể.

Hà Vân vội vàng bước lên phía trước khom người thi lễ: “Không biết Hoắc đại nhân đêm nay cũng tới dạo chơi, đã thất lễ, xin hãy thứ lỗi.”

A Sứ ngoảnh mặt làm thinh, thấy bọn thị vệ mỗi người đều ngồi nghiêm chỉnh. Sở Đào vẻ mặt vô cùng kinh ngạc đến phức tạp, liền biết người này nhất định chính là Binh Bộ Thị Lang Hoắc Chấn. Nhìn hắn nội tức hùng hậu, khí thế bất phàm, mang phong thái tướng sĩ, tuổi còn trẻ mà có thể đảm nhiệm chức thị lang, xem ra cũng không phải là toàn dựa vào diều dất của gia thế.

Hoắc Chấn không để ý tới Hà Vân đang hành lễ, chỉ mắt lạnh quan sát Sở Đào, ở trên khóe mắt y cực xanh đen nhìn kỹ thật lâu, sau lại chuyển nhìn y đang ôm mỹ cơ, sắc mặt trầm xuống.

Bốn mắt nhìn nhau, Sở Đào ngẩn người, theo bản năng mà đẩy nữ tử bên cạnh ra, chậm rãi đứng lên.

Từ khi cùng Hoắc Chấn mỗi người một ngã, sau đó hai người chưa từng gặp mặt, lúc này gặp lại nhau cũng là ở nơi trắng hoa, sự thật hơi mỉa mai, cũng có chút bi ai.

Hoắc Chấn giống với thường ngày thái độ kiêu kỳ trầm lạnh, đồng tử đen như mực sâu xa, làm cho y nhìn không tới tình ý bên trong. Có lẽ qua nhiều năm như vậy, y cho tới bây giờ đều không có xem hiểu được người này, tâm tư tựa hồ quay về nhiều năm trước kia trong bãi săn bắn. Hoắc Chấn vì y chém giết hổ đói tư thế oai hùng, Sở Đào tâm trạng đã hoảng lại thêm hoảng, tiếp theo tim nhảy đập dữ dội, mơ hồ kiêng chân chờ mong hắn đối với mình sẽ nói cái gì đó.

Hoắc Chấn tránh đi ánh mắt nóng bỏng Sở Đào tỏa ra, quay đầu nhìn Hà Vân, lạnh lùng nói: “Hà đại nhân, người thân là đại nội thống lĩnh, không nghiêm cẩn tự túc, ngược lại mang Vương gia đến miên hoa liễu túc, chẳng may có mất hoàng chức thì sao?”

“Chuyện không liên quan đến Hà đại ca, là ta muốn chơi đùa.” Thấy Hà Vân bị trách cứ, Sở Đào nôn nóng, vội xông lên trước giải thích.

Đi quá mau, vết thương bị đụng ở eo có chút nhói, y giọng nói khàn khàn, liền đưa tay xoa nhẹ ở thắt lưng. Nhìn đến động tác nhỏ này của y, Hoắc Chấn sắc mặt càng âm, hừ nói: “Vương gia, người nói như thế, là cảm thấy người có lý sao? Thân một khi là hoàng tử, đến nơi trắng hoa hồ nháo, người đem thể diện của hoàng thất để nơi nào? Thỉnh người tự trọng thân phận, chớ làm mất thể thống!”

Giọng điệu hùng hổ dọa người, giống như chậu nước lạnh giội thẳng vào đầu, đem thình thịch lung lay cùng vui sướng của Sở Đào toàn bộ gạt sạch. Làm y bức bối đến mặt không còn chút máu, kêu lên: “Ta biết mình có bao nhiêu quan trọng, không cần người nhắc nhở!”

Không quan tâm tới lời nói nhảm của Sở Đào, Hoắc Chấn đối Hà Vân nói: “Không muốn bị buộc tội, thì nhanh đưa vương gia rời đi.”

“Vì cái gì chúng ta phải rời khỏi? Người Hoắc đại nhân thân là Binh bộ thị lang, không phải cũng đến nơi này hưởng thụ sao? Có tư cách gì nói người khác? Người dám buộc tội Hà đại ca, ta phải đến chỗ hoàng huynh tố cáo người!” Sau khi biệt ly làm người đứng thì cũng thôi đi, còn như vậy kiêu ngạo hống hách, quả thực khinh người quá đáng, đầu nhập vào nhiếp chính vương là giới lắm sao? Ý hiện tại cố tình tin là không chính đáng đây!

Hoắc Chấn rất bình tĩnh, nhìn Sở Đào nổi cáu đến mức giậm chân, thản nhiên nói: “Ta mở tiệc chiêu đãi sứ giả nước láng giềng, ở trong này hội họp hoàng thượng cũng biết, vương gia muốn hay không theo ta cùng đi gặp thánh thượng xác nhận?”

“Người!”

Phải nhẫn nhịn, nhưng ai có thể nhẫn nhịn cho được. Sở Đào nghe được tiếng cười chế giễu trong đầu chính là phải hướng trên mặt Hoắc Chấn mà tung một đấm, bất quá nắm tay không như ý vung ra. A Sứ tiến

lên đúng lúc ngăn cản y, nói: “Vương gia, không cần chấp nhặt với tiểu nhân, chỉ thiệt với thân phận của người.”

Lời này nói lớn không lớn, mà nói nhỏ cũng không nhỏ, Hoắc Chấn nghe xong, sắc mặt trầm xuống, quát: “Nô tài không biết phép tắc, ở đây nào có phần cho người nói chen vào.”

“Hắn không phải nô tài, hắn là tình nhân mới của ta!” Sở Đào lớn tiếng nói.

Hết thấy mọi người với Hoắc Chấn lúc này đều im như thóc. Khi A Sữu có thể dừng cảm mà nói ra, vì hắn nói những lời đó khiến cho Sở Đào cảm động không thôi, kích động phút chốc, sớm đã quên thân phận trên dưới, mới đối với Hoắc Chấn lớn tiếng phản bác.

Khắp phòng trong nháy mắt yên tĩnh, mọi người mắt mở to, mặt trơ như phỗng. Sở Đào lúc này mới kinh hãi nhận ra chính mình nói cái gì, bất quá thấy Hoắc Chấn nghe xong lời này, sắc mặt biến đến hết sức khó coi, trong lòng y lại dâng lên loại khoái cảm trả thù.

“Lặp lại lần nữa!” Sau một lúc lâu, Hoắc Chấn lạnh nhạt nói, âm thanh ép tới cực thấp, cùng với ngữ điệu vừa rồi hoàn toàn bất đồng.

“Người ngênh ngãng sao? Ta nói —— hắn là tình nhân của ta!”

3. Chương 2-2

Sở Đào đối Hoắc Chấn luôn luôn là sùng bái kèm theo chút sợ sệt, nếu là trước kia, thấy hắn tức giận thì nhất định không dám nhiều lời. Bất quá hai người bây giờ chỉ như người đứng, mà không chỉ như người đứng, căn bản còn là oan gia đối đầu. Thân là hoàng tử, y sao phải sợ một binh bộ thị lang nhỏ nhoi?

Tức giận quá mức, đi đến chỗ quẹo, Sở Đào cảm thấy bên hông co rút đau đớn, nhịn không được lại duỗi thân lấy tay đè lại thắt lưng. Nhìn đến động tác ám muội này, Hoắc Chấn sắc mặt thêm trầm xuống, cười lạnh nói: “A, vương gia người thật là có mắt nhìn, ngay cả loại người quái dị cũng không chê!”

Hoắc Chấn đang tức giận... Không, là ghen tị!

A Sữu cúi đầu, Hoắc Chấn nội lực đang loạn không thể gạt được nhĩ lực của hắn, y đã mất đi bình tĩnh ban đầu khi tiến vào phòng, giờ hơi thở sôi sục, mang theo sát khí hung hăng đang nhắm vào hắn. A Sữu khỏe miệng cong lên cười tủm tỉm, hắn đã phát giác ra vị thị lang này đối Sở Đào cũng không phải là không chút tình nghĩa. Phần lạnh lùng kia bày ra giấu không được cảm xúc chân thực trong lòng, đáng tiếc thập nhất hoàng tử trì hoãn lại nhìn không ra.

Xem ra vị thị lang này thật sự tin vào lời nói lung tung của Sở Đào, biến hắn trở thành tình địch. Không việc gì, nếu Sở Đào cho hắn cơ hội tốt như vậy, hắn sao có thể cự tuyệt?

Sở Đào cười khẩy nói: “Ai nói ta có mắt nhìn người? Ta nếu thực sự có mắt, trước kia sẽ không thích tên hỗn đản nào đó, mặt người dạ thú! Bất quá lần này ta sẽ không chọn sai, hắn cho dù khó coi, cũng tốt hơn người nào đó gấp trăm lần!”

Nói xong, tay kéo A Sữu bước đi, thấy Hoắc Chấn tức giận sắc mặt tái mét, A Sữu tâm khê động, cố tình ôm eo Sở Đào, nhỏ giọng nói: “Vương gia người đi chậm một chút, tối hôm qua mệt mỏi cả đêm, cẩn thận lại làm bị thương.”

Sở Đào tinh thần đã lơ mơ, căn bản không chú ý A Sữu nói cái gì. Hoắc Chấn lại nghe được rành mạch, mắt thấy hai người cử chỉ thân mật, trong lòng càng tin vài phần, mắt lạnh nhìn bọn họ đi ra ngoài. Mọi người thấy Hoắc Chấn sắc mặt u ám dữ tợn, nghĩ hắn cãi vả xong tâm sinh khó chịu, ai cũng không dám lên tiếng, trơ mắt nhìn hắn phẩy tay áo bỏ đi.

Sở Đào tức điên người chạy gấp, một hơi chạy thật xa mới thả chậm bước chân, A Sữu đi theo bên cạnh hắn, cũng không nói gì, hai người trầm mặc đi hết một đoạn đường, Sở Đào bỗng nhiên cúi đầu nói: “Hắn từng nói, hắn sẽ cả đời đối xử tốt...”

Trước kia Hoắc Chấn từng đối y nói ra lời êm tai đó, ánh trăng đêm đó cũng sáng ngời như tối nay vậy. Hoắc Chấn cầm tay y, thật quả quyết mà đối y hứa hẹn, trong chớp mắt động lòng đó, tim đập cảm giác đến nay với y hãy còn mới mẻ, chỉ là, mọi thứ đã thay đổi.

Gió lạnh nhẹ lướt qua, thổi rối loạn nỗi lòng Sở Đào, y thở dài, chậm rãi nói: “Hắn có rất nhiều nữ nhân, ta tự nói với mình đó chỉ là xã giao nơi quan trường, thoai thác không được. Hắn cùng người của hoàng thúc qua lại rất thân mật, ta cũng có thể thông cảm cho hắn cái khó xử vì làm quan. Vì hắn muốn ta tin hắn, cho nên mặc kệ hắn làm cái gì, ta đều tin tưởng!”

Thế nhưng sau khi tin tưởng, lại nhận được kết quả này, đến tận lúc chuyện Hoắc Chấn cùng thừa tướng tiểu thư kết đôi được định ngày, y mới từ chỗ hoàng huynh nghe ra được tin tức, y chạy tới chất vấn Hoắc Chấn. Hoắc Chấn lại đơn giản là thản nhiên vòng vo che đậy mọi sự, bọn họ hai người lúc đó coi như kết thúc, sau đó hắn không quan tâm lời cầu xin của y, đem y đuổi ra khỏi Hoắc phủ.

Tình cảm tích lũy năm năm trời nháy mắt liền sụp đổ hết, lời ngon tiếng ngọt cũng đánh không lại tàn khốc của sự thật. Phụ thân Hoắc Chấn là cự thần, Hoắc Chấn lại giữ chức thị lang, sau còn cùng Nguyên thừa tướng kết thông gia, liền biến hắn trở thành trợ thủ đắc lực của nhiếp chính vương. Hoắc Chấn không chỉ phản bội phần tình nghĩa kia của y mà còn có toàn bộ hoàng triều Vạn Dục. Khi đó y mới hiểu được, cái gọi là anh hùng hiệp nghĩa, chẳng qua chỉ là nguy trang để tìm cách đoạt được lòng người thôi.

“Ta có điểm gì không tốt? Mấy năm nay ta lấy tâm đối đãi hắn, mà hắn một câu chán nản liền đá văng ta, khốn nạn! Hắn dựa vào cái gì làm như vậy!”

Càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng thối tim, trong đôi mắt đầm lệ A Sữu tựa hồ biến thành bộ dáng Hoắc Chấn đang lạnh lùng cười nhạo y ngu ngốc, bức bội xông đến đầu, Sở Đào trước một quyền khua ra, sau không ngừng nện trên má A Sữu.

Với bản lĩnh của A Sữu, đừng nói Sở Đào đánh hắn, chính là tới gần còn không có khả năng. Bất quá giờ phút này hắn trong thân phận người hầu, đương nhiên không thể đánh trả. Mà không chỉ có không thể đánh trả, còn phải miễn cưỡng chịu đựng từng cái nện xuống. Sở Đào tức giận ra tay rất nặng, ở trên mặt hắn mà hung hăng nện một quả đấm, khí lực không ngừng tăng, lại kéo dài quyền cước như mưa xối xả hạ xuống trên người hắn. Tuy rằng không quá đau, nhưng bị người coi như bao cát mà đánh, chung quy cảm giác cũng không tốt lắm. Hắn lớn từng này còn chưa bị ai đánh thê thảm đến vậy, hôm nay còn bị người ta nhảm lãn mà giận oan, thượng cẳng chân hạ cẳng tay không nói, còn níu kéo, xé y phục hắn lộn xộn. Cái điệu bộ này so với người đàn bà chanh chua lúc đánh lộn cũng không khác là bao.

“Chủ tử, người đánh cả buổi cũng mệt mỏi đi. Xin bớt giận, tí rồi đánh tiếp.” Bị dày vò cả buổi, A Sữu rốt cục nhận không được, lên tiếng nhắc nhở.

Sở Đào quyền cước đá một hồi, cũng thấy mệt mỏi, úp sấp trên vai A Sữu thở ra hổn hển, hai má có chút ửng, y đem mặt quay qua một bên, bộ dáng ra vẻ mạnh mẽ khiến A Sữu bỗng nhiên có chút đau lòng, nói: “Người khóc.”

“Gió thổi làm cay mắt!” Sở Đào lấy tay áo trên lau khô nước mắt, y vừa nói sẽ không vì tên hỗn đản nào rơi lệ, đêm đó bị đá y còn chưa khóc, hôm nay như thế nào mà lại khóc được?

“Đúng vậy a, đêm nay gió thật sự rất lớn.”

Khăn tay rất thân thiết được đưa qua, Sở Đào đón lấy, nghĩ đến vừa rồi A Sữu bảo vệ mình, trong lòng xúc động, nước mắt nói: “Cảm ơn.”

“Không cần.”

Thật ra, vui sướng khi người gặp họa, giậu đổ bìm leo mới là tôn chỉ làm người trước sau như một của hắn. Bất quá thấy Sở Đào khóc đến đau lòng, thật là có điểm thương xót. Từ năm mười tám tuổi vào Niếp Dao vương phủ, mấy năm nay tranh đấu gay gắt trong cung hắn đều thấy qua không phải là ít, nhưng tiểu hoàng tử ngây thơ vẫn là lần đầu gặp. Trong nháy mắt thực sự có loại thôi thúc, muốn đem chuyện Hoắc Chấn còn tình ý đối Sở Đào nói sạch ra cho y biết. Bất quá đến cuối cùng vẫn còn nhịn xuống, làm kẻ ngoài cuộc, nhìn một người vì tình mà đau lòng, một người ghen tị phát điên không phải càng thú vị sao? Hắn vì cái gì phải lòng dạ tốt bụng đi phá tăng tăng khúc mắc làm chi?

Cười cười, A Sửu giả bộ tình nghĩa mà khuyên giải: “Người không cần vì thứ bại hoại kia mà chịu thiệt hại, vả lại sớm thấy bộ mặt thật của hắn cũng là chuyện tốt, đỡ phải bị hắn thoải mái lừa gạt. Người đừng khổ sở nữa, hắn không xứng với người đâu, người như vậy có tình có nghĩa, đáng giá hơn nhiều!”

“Đúng vậy sao?” Sở Đào lau nước mắt, nhẹ giọng hỏi lại.

“Đương nhiên, với lại nói không chừng vị thừa tướng tiểu thư kia vừa già, vừa xấu lại nguy hiểm khôn lường, Hoắc thị lang cưới nàng, biết đâu mỗi đêm đều phải nghiêm khắc quỳ chà xát y phục.”

“Nhất định là như vậy!” Ảo tưởng màn cảnh tượng Hoắc Chấn bị khi dễ, Sở Đào vui vẻ đứng lên, tay nắm lại khẳng định. Càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng thuyệt tâm, trong đôi mắt đầm lệ A Sửu tựa hồ biến thành bộ dáng Hoắc Chấn đang lạnh lùng cười nhạo y ngu ngốc, bực bội xông đến đầu, Sở Đào trước một quyền khua ra, sau không ngừng nện trên má A Sửu.

Với bản lĩnh của A Sửu, đừng nói Sở Đào đánh hắn, chính là tới gần còn không có khả năng. Bất quá giờ phút này hắn trong thân phận người hầu, đương nhiên không thể đánh trả. Mà không chỉ có không thể đánh trả, còn phải miễn cưỡng chịu đựng từng cái nện xuống. Sở Đào tức giận ra tay rất nặng, ở trên mặt hắn mà hung hăng nện một quả đấm, khí lực không ngừng tăng, lại kéo dài quyền cước như mưa xối xả hạ xuống trên người hắn. Tuy rằng không quá đau, nhưng bị người coi như bao cát mà đánh, chung quy cảm giác cũng không tốt lắm. Hắn lớn từng này còn chưa bị ai đánh thê thảm đến vậy, hôm nay còn bị người ta nhảm lẩn mà giận oan, thượng cẳng chân hạ cẳng tay không nói, còn nín kéo, xé y phục hắn lộn xộn. Cái điệu bộ này so với người đàn bà chanh chua lúc đánh lộn cũng không khác là bao.

“Chủ tử, người đánh cả buổi cũng mệt mỗi đi. Xin bớt giận, tí rồi đánh tiếp.” Bị dày vò cả buổi, A Sửu rút cục nhìn không được, lên tiếng nhắc nhở.

Sở Đào quyền đấm cước đá một hồi, cũng thấy mệt mỏi, úp sấp trên vai A Sửu thở ra hổn hển, hai má có chút ửng, y đem mặt quay qua một bên, bộ dáng ra vẻ mạnh mẽ khiến A Sửu bỗng nhiên có chút đau lòng, nói: “Người khóc.”

“Gió thổi làm cay mắt!” Sở Đào lấy tay áo trên lau khô nước mắt, y vừa nói sẽ không vì tên hỗn đản nào rơi lệ, đêm đó bị đá y còn chưa khóc, hôm nay như thế nào mà lại khóc được?

“Đúng vậy a, đêm nay gió thật sự rất lớn.”

Khăn tay rất thân thiết được đưa qua, Sở Đào đón lấy, nghĩ đến vừa rồi A Sửu bảo vệ mình, trong lòng xúc động, nước mắt nói: “Cảm ơn.”

“Không cần.”

Thật ra, vui sướng khi người gặp họa, giầu đồ bìm leo mới là tôn chỉ làm người trước sau như một của hắn. Bất quá thấy Sở Đào khóc đến đau lòng, thật là có điểm thương xót. Từ năm mười tám tuổi vào Niếp Dao vương phủ, mấy năm nay tranh đấu gay gắt trong cung hắn đều thấy qua không phải là ít, nhưng tiểu hoàng tử ngây thơ vẫn là lần đầu gặp. Trong nháy mắt thực sự có loại thôi thúc, muốn đem chuyện Hoắc Chấn còn tình ý đối Sở Đào nói sạch ra cho y biết. Bất quá đến cuối cùng vẫn còn nhìn xuống, làm kẻ ngoài cuộc, nhìn một người vì tình mà đau lòng, một người ghen tị phát điên không phải càng thú vị sao? Hắn vì cái gì phải lòng dạ tốt bụng đi phá tăng tăng khúc mắc làm chi?

Cười cười, A Sửu giả bộ tình nghĩa mà khuyên giải: “Người không cần vì thứ bại hoại kia mà chịu thiệt hại, vả lại sớm thấy bộ mặt thật của hắn cũng là chuyện tốt, đỡ phải bị hắn thoải mái lừa gạt. Người đừng khổ sở nữa, hắn không xứng với người đâu, người như vậy có tình có nghĩa, đáng giá hơn nhiều!”

“Đúng vậy sao?” Sở Đào lau nước mắt, nhẹ giọng hỏi lại.

“Đương nhiên, với lại nói không chừng vị thừa tướng tiểu thư kia vừa già, vừa xấu lại nguy hiểm khôn lường, Hoắc thị lang cưới nàng, biết đâu mỗi đêm đều phải nghiêm khắc quỳ chà xát y phục.”

“Nhất định là như vậy!” Ảo tưởng màn cảnh tượng Hoắc Chấn bị khi dễ, Sở Đào vui vẻ đứng lên, tay nắm lại khẳng định.

Khuyên giải của A Sửu đã giúp hắn tránh được số phận chịu ăn đánh kéo dài. Sở Đào mắng xong, đánh xong, một hơi thở ra thoải mái. Vì thế liền dẫn người hầu tri kỷ của mình quay về. Sau khi hồi phủ, y nằm

ở trên giường, nghĩ đến vừa rồi khi Hoắc Chấn nghe nói A Sữu là tình nhân của y, mặt phồng ra như ăn phải ruồi. Cứ nhiên y cảm thấy hết sức sung sướng, vì thế hát khê tiểu khúc ngọt ngào rồi chìm vào giấc ngủ.

Chiều ngày hôm sau, Sở Đào đang ở trong tầng thư các giết thời gian, người dưới lại báo có Hà Vân cầu kiến, trong lòng đoán rằng hẳn cầu kiến có thể là việc liên quan chuyện tối qua, Sở Đào vội cho hắn tiến vào.

Hà Vân hôm nay không lo bị đánh giá, nên chỉ mang trên mình thường phục. Vào trong phòng ban đầu Sở Đào hỏi han hai câu lát sau liền nhắc đến việc tối qua, hỏi: “Ta đi rồi, tên kia có làm khó dễ các người không?”

“Không có chuyện đó, bất quá Hoắc đại nhân thực sự rất tức giận, ta lo lắng hẳn sẽ không chịu để yên chuyện, cho nên hôm nay mới đến gặp vương gia.”

Người sáng suốt đều biết kẻ Hoắc Chấn muốn đối phó chính là Sở Đào, bọn họ mấy tên ngự tiền thị vệ chẳng qua chỉ bị giận chó đánh mèo mà thôi. Nhưng là tối qua, Hoắc Chấn chẳng những không chiếm được tiện nghi, còn bị Sở Đào ở trước mặt bao người một phen chế giễu, bộ mặt kia hiện bao nhiêu nhục nhã đều khỏi phải nói. Sở Đào đi rồi, Hoắc Chấn cũng rời đi, việc tiếp đãi sứ giả giao lại cho quan lễ bộ, chỉ như vậy cũng đủ thấy hắn tức giận đến mức nào.

Đây là tin tốt nhất mà Sở Đào nghe được, một mặt nghe Hà Vân miêu tả lại, một mặt ôm bụng cười, chân mày cũng nhẹ nhàng dịu xuống, cong đến xinh đẹp như trăng lưỡi liềm. Tiếng cười dịu dàng làm cho kẻ khác động lòng, A Sữu đứng bên cạnh rót trà hầu hạ, thu vào trong mắt mọi thứ, không khỏi có chút động tâm. Cho rằng nếu dụ dỗ được tiểu hoàng tử này lên giường so với việc được tiểu quan hầu hạ thì có ý nghĩa hơn nhiều.

Uống hết một bình trà, nhân lúc A Sữu ra ngoài đổi trà mới, Hà Vân hướng Sở Đào ngồi bên cạnh mà sát lại gần, nhỏ giọng hỏi: “Vương gia, lời người nói tối qua không phải thật chứ?”

“Nói cái gì?”

“Chính là chuyện người cùng tùy tùng kia a, người không phải là thật muốn...” Nghĩ đến diện mạo của A Sữu, Hà Vân nhủ mi dưới, quyết định nếu Sở Đào nói là đúng, nhất định phải khuyên y quay đầu lại là bờ mới được.

“Đương nhiên!”

Sở Đào buột miệng nói, vừa nhìn đến đối phương vẻ mặt kinh ngạc đến cổ quái lại do dự một chút, ngưng nói tiếp: “”Đương nhiên không...” Việc thực hiện lời thề chung quy đánh không lại ánh mắt người đời, thân là hoàng tử thiên triều, y không thể cho phép Hà Vân dùng ánh mắt như nhìn quái vật để nhìn mình. Lời vừa đến miệng, tạm thời không tự chủ được mà sửa lại ngay.

“Không phải là tốt rồi.” Hà Vân thở phào nhẹ nhõm, thấy được bản thân không đâu đi lo bò trắng răng, ha ha cười rộ lên. “Vì chuyện này mà tối hôm qua ta lo lắng cả đêm, vương gia người là kim chi ngọc diệp. Cho dù có gặp phải chút thất bại cũng không thể cam chịu như vậy được, cùng loại người thấp hèn trộn lẫn một chỗ, vì nông nổi nhất thời có thể hối hận suốt đời a.”

Tâm tư bị nhìn thấu, Sở Đào càng cảm thấy xấu hổ hơn, hắc hắc mà cười hai tiếng, lấy hết sức lực nói: “Hà đại ca quá lo lắng, ta cho dù muốn chơi đùa, cũng có thể tìm tiểu quan mà, làm gì có chuyện lại chọn sữu nhân thấp hèn như thế.”

Vừa mới dứt lời, đã thấy bóng người sau cuốn màn xuất hiện, chiếu ra hình dáng A Sữu cao lớn. Sở Đào tim chợt nhảy dựng, y tính là a Sữu sẽ không quay trở lại nhanh như vậy, y cũng không phải kẻ trông mặt mà bắt hình dong. Tất cả lời vừa nói chỉ để ứng phó với Hà Vân, y bình thường cũng không nói lời cay nghiệt với ai, không phải là lần đầu trong đời nói ra liền bị bắt được chứ.

Nhẹ vén màn lên, A Sữu bưng trà tiến vào, giúp bọn họ rót trà xong khom người lui sang một bên, Sở Đào liếc trộm dò đoán, thấy hắn vẻ mặt lạnh nhạt, cũng không biết lời ban nãy có nghe được không, trong lòng có chút không yên.

Tiền Hà Vân rời khỏi, Sở Đào được A Sữu bưng trà thơm lên, thấy không khí có chút không ổn, rốt cục vẫn là nhìn không được, ho khan hai tiếng, nói: “A Sữu, thực ra... Vừa rồi, ta nói những lời đó... đều là nói đùa thôi.”

“Nói cái gì a?” A Sữu nâng tầm mắt lên nhìn y, thản nhiên hỏi lại.

“Ách, người không nghe được?” Làm gì có chuyện đó, vừa rồi chính mình lớn tiếng như vậy, A Sữu đứng ngay cửa, không lý nào lại không nghe được.

“Tiểu nhân lỗ tai có tật, khoảng cách hơi xa một chút là nghe không rõ lắm.”

“Người nghễnh ngãng? Thật tốt quá!” Lời cay nghiệt không bị nghe thấy, Sở Đào vui vẻ mà nhảy dựng lên, đối diện với ánh mắt khó hiểu của A Sữu, y có chút xấu hổ, vội nhỏ giọng giải thích: “Thực xin lỗi, ý của ta là nói: tuy rằng người nghễnh ngãng, nhưng thực ra cũng không tính là bệnh nặng, đến ta cũng có mấy bệnh nhỏ, lỡ đi mấy thứ không hay đó là được rồi.”

“Đúng vậy nha.” A Sữu khoé môi trên vênh lên, mỉm cười nói: “Đa tạ vương gia vì tiểu nhân mà khuyên bảo.”

Sở Đào nghe không ra ý chế giễu trong lời nói của A Sữu, chung quy chỉ cảm thấy được ánh mắt hắn nhìn mình có chút kỳ quái. Đôi mắt là nơi duy nhất khiến người khác chú ý trên người hắn, mang theo ý cười âm áp, sáng lên màu đen như mực, khiến bản thân hắn dung mạo vốn dĩ bình thường bỗng thêm phần thần thái. Chỉ là lúc này dòng chảy trong đôi con ngươi bất đồng với ý cười hàng ngày, có chút lạnh lùng xa cách.

Là bản thân suy nghĩ quá nhiều thôi, nghĩ vậy Sở Đào tự lừa dối chính mình, chấp hai tay sau lưng đi ra đại sảnh, nói: “Hôm nay tâm tình thật tốt, ta muốn đi thiên hạ đệ nhất lâu để uống rượu, không say không về. A Sữu, người đi cùng ta!”

Nhìn theo bóng lưng Sở Đào, A Sữu che đi ý cười trên mặt, nhẹ giọng nói: “Thì ra người cùng những người đó cũng không có gì khác biệt.”

Dung mạo của hắn là do luyện công không may mà thành vậy, hắn chưa bao giờ quá coi trọng vẻ bề ngoài. Chỉ là vừa rồi lúc nghe thấy lời Sở Đào nói trong lòng chợt có chút phần nộ. Không phải vì bị chê cười, mà là hắn thất vọng khi biết được ý nghĩ thật sự trong lòng Sở Đào. Một phần thì thấy hối hận khi theo y đến Vạn Dục, nếu Sở Đào với Niếp Dao là cùng một loại người, vậy hắn cần gì phải đường sá xa xôi chạy đến chỗ này làm người hầu?

Vốn dĩ lúc trước mặc cho Niếp Dao thoải mái bán chính mình cho Sở Đào, vì đơn giản cảm thấy vị tiểu hoàng tử này khí tức không giống người thường, cởi mở, ngay thẳng, còn có phần thẳng thắn thành khẩn không câu nệ tiểu tiết. Những điểm này hắn dù có tìm cũng không ra nổi một phân trên người vị chủ cũ gian xảo như hồ ly kia, cho nên hắn đối với việc được ở chung một chỗ với Sở Đào thì hứng thú đầy mình.

Bất quá bây giờ phản thích thú đấy cũng nhạt dần, hắn phát hiện Sở Đào cùng tất cả con cháu hoàng thất không khác nhau là mấy, chỉ luôn đem mặt mũi thân phận ra để cân đo. Về thành thật chỉ là sự giả tạo bề ngoài, không từ thủ đoạn để mê hoặc kẻ khác mới là bản chất.

“A Sữu?”

Sở Đào đi một mạch, thấy A Sữu không theo kịp, liền quay đầu lại gọi hắn, lại không thấy được đáp trả. A Sữu vẫn đứng tại chỗ, thần sắc có chút lãnh đạm mà y không thể nhìn thấu.

Vừa rồi lời kia cô lẽ hắn đã nghe được một ít đi, cho nên mới thành như vậy...

Sở Đào trong lòng dâng lên áy náy, y thực ra không hề xem thường A Sữu, nếu không đã chẳng đồng ý sẽ lấy hắn, chỉ là vừa rồi lòng tự trọng dâng cao, rất nhiều chuyện phải từ từ thực hiện. Bất y phải đột nhiên ở trước mặt mọi người tuyên bố lập A Sữu làm phi, chỉ sợ sẽ gây chấn động lớn đến quần thần mất.

Trong lòng áy náy vừa nổi dậy, Sở Đào xoay người lại, nhìn A Sữu hồi lâu. bỗng nói: “Yên tâm. ta sẽ chịu trách nhiệm với lời nói của mình!”

Sở Đào ý chỉ mình từng ở trước gương mà phát ra lời thề, A Sữu lại hiểu lầm ý tứ của y, mày kiếm thẳng lên, trong lòng cười lạnh: Hoàng tử ngu ngốc này cũng rất biết suy nghĩ, bất quá không cần người phải lo

lắng, ta sẽ cho người trả giá đắt vì lời nói hôm nay.

4. Chương 3-1

Sở Đào vẫn không biết lời mình vô tình nói lúc đó lại khiến cho hần sau này phải trả giá đắt ‘cái giá thê thảm’. Chỉ là hần cảm thấy A Sữu có thể đã nghe được lời buột miệng kia, cho nên mới không vui.

Thăm dò ý tứ của y hai ngày, hần càng chắc chắn suy đoán của mình đúng, vì thế liền bắt đầu lo nghĩ nên làm thế nào để đền bù cho sai lầm đã gây ra.

A Sữu mấy ngày nay so ra trầm tĩnh hơn, nhưng không phải như Sở Đào nghĩ y tự thẹn mình kém người, mà là bản tính của y đối với hần không có thích thú, y là người tùy ý thành thói quen rồi, không có hứng thú đương nhiên sẽ không đi lấy lòng, cho dù thân phận của đối phương có là hoàng tử được người người kính trọng.

Sở Đào dù nghĩ nát óc cũng không ra cách để A Sữu thay đổi suy nghĩ, vì không muốn y tinh thần sa sút, Sở Đào cuối cùng rút ra kinh nghiệm xương máu rồi quyết định xuất một chiêu cuối cùng —— lễ thành hôn.

Thật ra, nếu có thể lựa chọn, hần cũng không muốn nhanh như vậy liền viên phòng. Tuy rằng đã cùng A Sữu một chỗ khá khá thời gian, đối về ngoài không ưa nhìn của hần cũng thành quen, nhưng thói quen so với việc da thịt kề cận vẫn có khoảng cách. Dù chính miệng hần từng phát ra lời thề, nếu không làm theo lời thề nhất định bị sét đánh, nhưng chỉ vừa nghĩ tới Hoắc Chấn, phần nông nổi trong lòng lại lặng xuống, tình cảm năm năm trời, bất hần đột nhiên vứt bỏ, hần làm sao có thể không đau cho được.

Bất quá, Hoắc Chấn lại không phải kẻ do dự như Sở Đào. Vài ngày sau, gia đình từ Hoắc phủ đưa tới thiệp cưới, thì ra ngày vui đã định rồi, nửa tháng sau Hoắc Chấn kết lương duyên cùng tiểu thư của Nguyên thừa tướng.

Tên gia đình kia vừa đi, Sở Đào đem thiệp cưới kia xé tan thành từng mảnh. Ngày định rồi, thiệp cưới cũng gửi xong, hần biết việc hai nhà Hoắc Nguyên trở thành thông gia là thật, không thể thay đổi. Dù Hoắc Chấn đã bỏ hần mà đi, hần vẫn biết gương vỡ khó lành nhưng sâu trong lòng vẫn luôn có một tia chờ đợi, chỉ là ở giờ phút này một chút chờ đợi nhỏ nhoi ấy cũng tan biến theo tin mừng vừa đến.

Đêm đó, Sở Đào mở rượu cống phẩm hoàng huynh ban cho, chạy đến chỗ không có người mà ôm vò rượu thoải mái uống. Rượu dốc xuống, tràn ướt hai má, uống đến lúc không phân biệt được chảy xuống mảnh liệt kia là rượu hay nước mắt của hần.

Uống một hơi đến canh ba mới lảo đảo quay lại phủ, trở lại phòng ngủ của mình, phòng vắng lặng không bóng người, càng tự thấy thê lương, hần đứng trong bóng đêm một lúc lâu, bỗng nhiên nở nụ cười.

Hần vì cái gì phải ở trong này tự xót xa thương hại? Hần không phải cũng có tình nhân mới sao? Đã sớm nói phải cùng A Sữu viên phòng, trước sau vẫn chưa hạ được quyết tâm, đêm nay không phải là cơ hội tốt sao?

Nghĩ đến việc hần sẽ có quan hệ với người khác trước khi Hoắc Chấn thành thân, Sở Đào trong lòng có loại khoái cảm của trả thù. Lảo đảo đi đến gần phòng của A Sữu, bên trong yên tĩnh không tiếng động, A Sữu đã đi ngủ.

Gõ cửa một lúc lâu, trong phòng mới sáng đèn, A Sữu đi ra nhìn thấy hần hơi sửng sốt: “Chủ tử?”

Sở Đào cũng không nhiều lời, loạng choạng đi vào. Ngửi thấy trên người hần toàn mùi rượu, A Sữu nhú mi dưới, việc Hoắc phủ tới đưa thiệp cưới hần có nghe qua, lại nhìn bộ dạng này của Sở Đào, liền hiểu ngay nguyên nhân, thấy hần lảo đảo hướng trong phòng ngủ đi tới, y bước lên trước đỡ lấy hần, nói: “Chủ tử, người uống say.”

“Không có, ta bất quá mới uống có một vò...” Sở Đào được A Sữu nâng vào bên giường ngồi xong, lắc lắc đầu, quả nhiên thấy choáng váng, bất quá hần vẫn không thừa nhận chính mình uống nhiều quá, càng không thừa nhận biến thành cái dạng này đều nhờ Hoắc Chấn mà ra.

Hắn lau trán ngẩng đầu nhìn A Sữu, ở chung lâu như vậy, A Sữu hiểu biết tâm tư của hắn, tiểu hoàng tử ngu ngốc uống rượu xong là nhức đầu, hiện giờ đang hy vọng y có thể vì hắn mà xoa bóp. Bất quá y hiện giờ không có tâm tình, không ai thích bị người đánh thức khi đang ngủ say, còn phải đi hầu hạ kẻ đó.

“A Sữu...” Không thấy A Sữu phản ứng, Sở Đào khẽ gọi hắn một tiếng, giọng nói trong trẻo mang theo ngà ngà say lười biếng, khiến A Sữu tâm vừa động cái, nhẹ nhẹ run rẩy.

Hắn cảm thấy Sở Đào có chút đáng yêu lúc nói, kia chắc chắn là do say rượu, y tựa hồ vừa mới khóc, nước sóng sánh trong hai mắt đen như mực, ngửa đầu nhìn hắn, một bộ dạng tội nghiệp, thế này thì hắn nhất định không thể ra vẻ cự tuyệt được.

Vì thế A Sữu hơi do dự một chút, đưa tay đến thay y ấn nhu cái trán, trong lòng thì tự an ủi là mình giống như trước kia đang vuốt lông con chó nhỏ, nào coi tiểu hoàng tử là chủ nhân đâu.

Huyệt đạo hai bên đầu được nhẹ nhàng chạm đến, đau nhức do rượu khuấy động lúc trước dần giảm bớt. Sở Đào nâng mi mắt nhìn A Sữu, ánh nến chiếu lên đột nhiên cảm thấy khuôn mặt này cũng chẳng phải xấu xí.

Nghĩ cho cùng thì trước tới giờ y luôn bảo vệ mình, rồi lại nghĩ đến tên bạc bẽo Hoắc Chấn, trong lòng nóng lên, tia do dự cuối cùng cũng tiêu tán. Hắn cảm thấy việc muốn làm thì không cần nghĩ nhiều, nếu sớm muộn vẫn phải thực hiện lời thề, vậy không bằng sớm làm cho xong luôn đi.

Đưa tay giữ chặt cổ tay A Sữu, kéo y ngồi xuống, thật nghiêm túc nói: “A Sữu, ta muốn người!”

Tuy A Sữu phản ứng nhanh nhẹn, nhưng trong lúc nhất thời cũng không hiểu được ý nghĩa trong lời nói của hắn, nhưng động tác tiếp theo của Sở Đào đã cho y lời giải —— trở tay dễ dàng làm tắt ánh nến trước giường, tiếp theo Sở Đào kéo y đẩy ngã xuống giường, lập tức đem môi mình ấn xuống đôi môi lạnh như băng của y.

Hôn môi hút lấy mang theo thô lỗ rõ ràng cùng ý vị chiếm đoạt, tình huống hoàn toàn ngoài ý muốn, ngoài ý muốn đến mức A Sữu ở dưới vẫn kinh ngạc quên cả đáp lại. Chờ khi y hiểu được, hôn môi của Sở Đào đã xong, tay hắn mau lẹ lướt lướt, nhẹ nâng thân lên, lấy tay kéo xuống vạt áo của y.

Sở Đào vốn là muốn hôn môi rồi từ từ vuốt ve, chỉ là vừa rồi đụng chạm trong nháy mắt khiến hắn cảm thấy một ý niệm trong đầu. A Sữu môi lạnh như băng, lạnh đến mức làm cho hắn không thể coi thường xúc động trong giờ phút này của mình. Hắn không tự chủ được mà nhớ tới cảm giác Hoắc Chấn từng mang đến, hôn môi hùng hậu mà nhiệt liệt, khiến hắn say mê.

Cho nên chỉ đến đây thôi, lên giường là một chuyện, nhưng hôn môi lại là chuyện khác, hắn có chút không chịu được, cảm giác không có chút nào thân mật giống tình nhân cả.

“Chủ tử?” Nhiệt tình của Sở Đào làm A Sữu hết hồn, vừa rồi hương vị ngọt ngào lúc hôn môi chạm lướt qua vẫn còn đọng lại, nhạt ngọt dư vị rượu kéo dài, khiến tim y không tự chủ được mà rung động.

Ánh nến đã tắt, bất quá đối với A Sữu không mấy ảnh hưởng, huấn luyện trường kỳ khiến hắn có thể nhìn rõ vẻ mặt Sở Đào trong bóng đêm. Thần sắc ửng hồng, hai mắt sáng láng chớp chớp, mang theo vẻ hung ác muốn đớp lấy con mồi, A Sữu mắt đẹp híp lại, tựa hồ đã hiểu được ý nghĩa sâu xa “muốn người” Sở Đào nói.

Sở Đào đem y phục A Sữu cởi sạch, do dự một chút, rất nhanh cũng đem y phục mình cởi luôn, nắm lấy một bên hông, thấp giọng nói: “Yên tâm, trở thành người của ta, ta sẽ chịu trách nhiệm với người!”

Tiểu hoàng tử ngu ngốc này không phải là tính đem mình ăn sạch đi?

Đối với ý nghĩ này của Sở Đào, A Sữu nếu nói là kinh ngạc thì chẳng thà nói là nực cười cho xong. Bất quá vẻ mặt dứt khoát kia lại làm cho hắn tức giận, hành động cùng vẻ mặt kia khiến hắn cảm giác Sở Đào là đang giận lây, muốn tìm người để tùy tiện phát tiết, trong mắt y chỉ muốn lôi hắn lên giường rồi xé hết cho xong.

Chân bị nâng lên, cảm giác ngón tay mang theo hơi mát với đến phía sau mông, dò xét định tiến vào thì trong chớp mắt lại bị hắn đè xuống.

Cho tới tận bây giờ, chưa có ai có thể đem hắc đặt dưới thân, sau này chắc chắn cũng sẽ không có, chớ nói chi đối phương là tên tiểu hoàng tử ngu ngốc này.

“Người làm gì?” Vào thời khắc then chốt này A Sữu ngay cả xưng hô kính trọng cũng không có, trực tiếp hỏi thẳng.

“Lâm hạnh.”

Bị rượu khuấy động mạnh mẽ, Sở Đào thần trí có chút mơ hồ, không chú ý tới cánh tay bắt lấy tay mình có hơi dùng lực. Hắc rử mi mắt, cố gắng không phải đối mặt với A Sữu, dù sao đèn cũng tắt rồi, tất cả mọi người như nhau, xấu đẹp chỉ là một phần chằng ngăn cản được điều gì.

Cùng với trong tưởng tượng khác biệt, A Sữu da thịt mềm mại tinh tế, cơ bắp kiên cường dẻo dai, không giống bình thường bị y phục che đậy có cảm giác hơi gầy. Trên người có chút nhàn nhạt mùi thơm mát, là mùi của loại xạ hương cực đắt giá. Hắc có chút khó hiểu, A Sữu như thế nào lại dùng loại hương liệu đắt như vậy, bất quá chút hiếu kỳ nho nhỏ liền bay mất, hắc liền đem toàn lực chú ý chuyển tới sự tình trước mắt.

Sở Đào đối với loại sự tình này cũng không thành thạo, chỉ là noi theo xuân cung đồ trước kia đã xem, tay tiếp tục hướng về phía trước tiến vào dò xét. Đột nhiên cảm thấy thân hình vững chắc bên dưới bắt đầu căng thẳng, vì thế ôn nhu nói: “Người là lần đầu tiên sao, đừng lo lắng, ta sẽ cẩn thận một chút.”

Hắc cho rằng tư thế của A Sữu là do sợ sệt, cho nên tốt bụng nhắc nhở, Sở Đào cảm thấy được đây là lần đầu của y cho nên bản thân cần phải ôn nhu chút.

Cổ tay bị cầm thật chặt, Sở Đào giãy vài cái cũng chưa thoát, mọi chuyện không thể tiếp tục, lại thêm cổ tay bị đau, hắc có chút khó chịu, quát: “Buông tay, không buông tay ta làm thế nào?”

“Người muốn làm cái gì?”

Lời nói mang theo tiếng cười bốn cột, so với giọng điệu khúm núm mọi khi của A Sữu khác biệt, bất quá Sở Đào đang tức nên không chú ý nhiều, quát: “Bốn vương phải sùng hạnh người, người nhìn đoán không ra sao? Chẳng lẽ người muốn cự tuyệt?”

Sở Đào xuất thân hoàng tộc, trong tính tình khó tránh khỏi có chút ngạo khí của người hoàng thất. Nếu đổi lại là thường ngày, hắc có thể sẽ không tự cao tự đại như vậy. Bất quá hiện giờ việc Hoắc Chấn thành thân đối với hắc là đả kích quá lớn, nhận thức được mình thân là hoàng tử, không chỉ có không chiếm được một tên Hoắc Chấn kia, mà ngay cả một tùy tùng xấu xí nho nhỏ khi được hắc lâm hạnh cũng ra sức khước từ. Trong lòng nghĩ muốn tổng đi hết buồn bực, lời nói đương nhiên liền lộ ra khẩu khí miệt thị.

Nghe xong lời này, A Sữu tâm tình vốn muốn trêu đùa chút lại thành hư không, tia hung ác trong mắt lóe sáng, xoay lại hai tay Sở Đào rồi giữ chặt, lạnh giọng hỏi lại: “Nếu ta cự tuyệt?”

“To gan!”

Tay bị vặn đến đau nhức, lúc này tựa như đang có dây sắt quấn thật chặt lấy cổ tay, dù Sở Đào cố giãy dựa thế nào đều không thể thoát khỏi bị kiểm chế, hắc rất cực giận, lớn tiếng quát lớn: “Bốn vương lựa chọn người là phúc khí của người, người đừng không biết tốt xấu!”

“Ta chính là không tốt xấu!” Tính kiên nhẫn đã đến giới hạn, A Sữu không hề nhiều lời, tay chặt chẽ, đem Sở Đào vứt qua một bên, thuận thế đè lên người hắc, lạnh lùng nói: “Người có biết hay không ta ghét nhất hoàng tộc thế tử các người hoang tưởng tự đại? Người trừ bỏ cái thân phận này ra, còn có cái gì đáng để khoe?!”

“Vô liêm sỉ!”

5. Chương 3-2

Sở Đào say rượu, còn không kịp phản ứng xem đến cùng chuyện gì đang xảy ra, ngửa mặt nằm ngã xuống giường, hai vai liền bị đè lại. Trong bóng đêm có người đè lên y, kẻ kia từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt tàn nhẫn u ám, hình như là A Sữu, hình như cũng không phải. Đôi mắt kia mang theo ánh sáng lạnh lẽo không

chút quen thuộc, như là đã thú lúc ngủ đông nơi tắm tối, toàn thân phát ra vẻ kiêu ngạo khiến y tim loạn nhịp.

“Người... là ai?” Trong cơn hoảng hốt, Sở Đào hỏi.

Đôi mắt kia tựa hồ lộ ra giễu cợt, hắn nghe được thanh âm không thuộc về A Sứ nói: “Ta là ai người không cần biết, người đêm nay tâm tình không tốt, không bằng để cho ta tới hầu hạ người?”

“Cút, thả ta ra!” Có loại cảm giác nguy hiểm như sắp hướng mình kéo tới, hắn bắt chấp lại kẻ uy phong đang đùa giỡn kia, sợ hãi kêu to đồng thời liều mạng thoát khỏi trời buộc.

Không cho Sở Đào cơ hội phản kháng, A Sứ đè lại hắn, mỉm cười nói: “Thật ngại quá, vương gia cũng à, là người chủ động nhảy vào ôm lấy ta, thử hỏi ta thả người như nào đây?” Không chỉ không thả, hắn còn phải dạy dỗ trẻ nhỏ một chút, đem tiểu hoàng tử ăn sạch không thừa một li. Gần đây cũng chưa có phát tiết, vừa lúc đem y ra thi hành án tử, dù sao hắn cũng đã sớm muốn thưởng thức mùi vị của tiểu hoàng tử.

Nắm chặt cằm Sở Đào khiến y không thể nhúc nhích, sau lại cúi đầu ở khoe môi y mà hôn, đầu lưỡi khe liếm, chậm rãi lượn theo đường cong ở đôi môi kia. Khéo léo cẩn thận phủ lên khiến môi y dần nhàn nhạt phần hồng, người ở dưới vẫn căng thẳng run rẩy, làm hắn tim thêm loạn nhịp.

Chưa cảm nhận được lòng A Sứ lúc này, bị người mạnh như vậy vây hãm, Sở Đào vừa sợ vừa giận, còn có loại sợ hãi không thể nói rõ. Có ý muốn gọi người, lại sợ tình cảnh hoang đường này bị kẻ khác thấy, đang hoang mang do dự, chỉ cảm thấy đôi môi bị gắt gao chiếm giữ, sau bị mãnh mẽ mút lấy. Cảm giác này hoàn toàn khác với trước kia Hoắc Chấn hôn hắn, là loại hết sức hấp dẫn, khiến hắn không thể kháng cự.

Kinh ngạc hoảng sợ cùng lúc, Sở Đào sớm đã quên ước nguyện ban đầu của mình, liều mạng lắc lư đầu muốn tránh thoát môi A Sứ. Loại sự tình này vô cùng thân mật, phải làm cùng người dễ coi, hắn không cần cùng thứ người hầu thấp hèn dây dưa, cảm giác lưỡi kia làm càn mà tiến vào dò xét, muốn tiếp xúc càng sâu hơn, hắn tức giận lập tức lấy răng cắn, A Sứ không hề phòng, vừa vặn bị cắn.

Đầu lưỡi đau nhức, A Sứ buông ra thôi không chế Sở Đào, chỉ cảm thấy đang lúc tình nồng, không khỏi giận dữ, trở tay liền muốn đánh qua, đã thấy Sở Đào vẻ mặt nén cơn giận, dần giọng nói: “Ta lệnh cho người lập tức dừng tay, người còn dám làm càn, ta giết cừu tộc nhà người!”

A Sứ đè lại lửa trong lòng, dừng lại thôi cưỡng chế, đây cũng không phải là sợ hãi thân phận của Sở Đào, mà là hắn không có thói quen thi bạo trên giường. Nếu làm đối phương bị thương, tình thú cũng sẽ giảm phân nửa, bất quá tay tuy rằng không sờ qua, hạ thủ lại không chút khoan dung. Nắm chặt mạch ở cổ tay Sở Đào, khiến y không thể nhúc nhích, lập tức nắm lấy hai đầu gối y tách ra, tay kia thì tìm kiếm tiến vào cúc huyết y, hung hăng tiến thẳng vào trong.

“A...”

Thình lình tiến vào khiến Sở Đào không tự chủ được dựng đứng dậy, phát ra tiếng thét nhỏ, giấy dựa càng thêm kịch liệt. A Sứ không có ý định ngăn cản y, ngón tay tiếp tục tiến sâu hơn, nơi đó rất nhanh bao lấy toàn vẹn ngón tay của hắn. Cảm giác đến rất nhanh, so với tiểu quan thanh lâu có vẻ hứng thú hơn nhiều, hắn thực vừa lòng, ngón tay ở bên trong tiếp xúc, thuận miệng nói: “Người cứ việc kêu, miễn là người không sợ người khác nhìn đến người hiện tại thứ bộ dạng này.”

“Hỗn đản...”

Bị uy hiếp, sở đào quả nhiên không dám gọi người, thân thể lại do say rượu mà tê dại vô lực, không thể giãy khỏi quấy rầy từ A Sứ, chỉ có thể cho hắn tùy ý đùa nghịch. Sở Đào chỉ cảm thấy hai chân bị mở thật lớn, bàn tay thâm hậu mà nắm lấy dục vọng của hắn, linh hoạt mà khiêu khích vượt ve, tay kia thì ở trong cơ thể hắn dò xét đụng chạm. Hành động nhanh chóng đồng thời từ trước sau hai phía kéo tới, rất dễ dàng liền nhắc lên dục vọng của hắn, thần trí càng thêm hoảng hốt, sớm đã quên giấy dựa, trong miệng khẽ thở gấp, tùy mỗi lần chạm đến của A Sứ không nhịn được run rẩy, chưa cần một lúc, mồ hôi liền ướt đầm hai bên mái tóc.

“Ta sẽ giết người! Ta nhất định sẽ giết người!” Mơ hồ, hắn lẩm bẩm nói.

“Vương gia, thân thể của người lại không nói vậy, người hình như rất biết hưởng thụ. Xem, ướt hết rồi.” Không quan tâm đến lời cay độc của Sở Đào, A Sữu thuận miệng nói, cũng mở ra bàn tay cho hắn xem, vừa rồi trêu đùa bên dưới của hắn, tinh dịch của Sở Đào tràn đầy ướt đầm mảng lớn, tuy rằng phòng tối, Sở Đào thấy không rõ lắm, nhưng đối với phản ứng của bản thân cũng biết, lập tức nhắm mắt lại, đầu quay sang một bên.

A Sữu cũng không cố ép, bộ dạng gợi tình của Sở Đào đã làm dịu khó chịu ban nãy trong hắn, tay lui xuống, nắm lấy thân dưới của mình, phân thân sớm đã sôi sục cực đại, nói: “Chỉ nhẹ nhàng khiêu khích, vương gia người đã hứng thú phấn khích như thế, xem ra Hoắc thị lang ngày thường không thỏa mãn được người. Hãy cứ để ta đi, đảm bảo cho người đêm nay dục tử dục tiên.”

“Ta sẽ không bỏ qua của người, người này tên dê tiện đáng ghét!”

Không cùng Sở Đào so võ mồm, tay A Sữu trong cơ thể y tiếp tục ra vào, vừa lòng nhìn y được hắn vuốt ve mà há miệng thở dốc, eo cũng không vận vẹo nữa, mắt lơ mơ chảy ra nước, tiếng rên rỉ không bị kiềm hãm nữa mà theo môi phát ra, môi run lấy lấy, thanh âm như không thể chạy trốn khỏi hưng phấn sung sướng.

“Ta đây cái thứ dê tiện còn không phải đang làm cho người sung sướng? Quên Hoắc thị lang của người đi, hắn có cao quý tới đâu, cũng sắp thành thân rồi, nào còn nhớ được người?” A Sữu thản nhiên nói.

Thấy Sở Đào vốn trong mắt lơ mơ vui sướng nháy mắt lại hiện lên tuyệt vọng, tiếng rên rỉ cũng tùy theo dừng lại. A Sữu nở nụ cười, thấy kẻ khác tuyệt vọng bị thương là một trong thú vui của hắn, huống chi Sở Đào còn vừa chửi hắn vài câu, không trả thù thì không phải cá tính vốn có.

Thực hiển nhiên, những lời này hoàn toàn đã kích Sở Đào, bất quá A Sữu không quan tâm, hắn càng tha hồ đùa giỡn, trước rút tay ra ngoài, nhắc tới thất lưng, đem dục vọng đến cực khẩu của Sở Đào, hắn không phải người có kiên nhẫn, nhất là hắn đối Sở Đào chẳng qua nghĩ là bạn giường mà thôi.

Phân thân một phát xông thẳng vào trong, đau nhức do A Sữu tiến vào trong nháy mắt truyền đến toàn thân, Sở Đào chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thở dốc đổi thành thất thanh rên rỉ. Do bị xông tới thô lỗ mà cực huyết căng thẳng không ngừng co ép, xé rách, tơ máu thản nhiên từ nơi hai người giao hợp chảy xuống, theo đó là tinh dịch cũng tràn xuống.

Xung quanh thực tối, Sở Đào không biết do thiếu ánh sáng hay do chính mình nhất thời thần trí mơ hồ mà tạo thành hắc ám. Chỉ cảm thấy đau đớn không nhịn được từ đằng sau kéo thẳng đến trong lòng, ngẩn ngơ do say rượu, không cam lòng bị nhục nhã, không thể thừa nhận bị trêu đùa, hàng vạn hàng ngàn tư vị đồng thời nảy lên trong lòng, nước mắt theo không tự kìm chế được theo hai má tràn xuống.

Nội bích ẩm áp đem phân thân A Sữu gắt gao bao lấy, xiết chặt đến mức làm hắn hơi kinh ngạc, bất quá lại không để ý lắm, ấn bấp đùi Sở Đào rồi lại ra vào vài cái, cực khẩu quá mức đình trệ, khiến phân thân của hắn không thể tùy tiện rong ruổi. Lại nhìn đến Sở Đào nhịn đau đến trắng mặt, môi cũng bị cắn mạnh như người chết, hoàn toàn không giống như phản ứng của người có thói quen chơi bởi mây mưa, hắn do dự một chút, rốt cục nhịn không được hỏi: “Người... Không phải là lần đầu tiên đi?”

Hỏi đương nhiên không có khả năng được đáp lại, nhưng phần căm ghét đen lại trên mặt Sở Đào kia rõ ràng đã thừa nhận rồi, đây là kết quả A Sữu không đoán trước được. Kẻ khôn ngoan như hắn cũng không nghĩ đến Sở Đào thân là hoàng tử, lại cùng Hoắc Chấn qua lại năm năm, cư nhiên vẫn là xử tử (còn trong trắng =)))

Thực ra Sở Đào tuy rằng cùng Hoắc Chấn tương giao năm năm, nhưng hắn tự kiêu vào thân phận, không muốn tự hạ thấp, mà Hoắc Chấn thân là triều quan, bị luật lệ gò bó, cũng chẳng dám bắt buộc Sở Đào, lại không muốn vì việc này mà bị đồn nén, cho nên hai người dây dưa năm năm cũng chưa ra được kết quả.

“Thật có lỗi...” Áy náy vừa rồi hành động thô lỗ, A Sữu nói, dưới tay động tác cũng lập tức thả nhẹ nhàng.

Hắn vẫn nghĩ Sở Đào sớm đã thành thói quen trăng gió, cho nên xuống tay mới không biết nặng nhẹ. Hắn không phải tình nhân tốt, nhưng tuyệt đối không hà khắc với bạn trên giường, càng không nghĩ tới vị thị lang kia nhìn cường thế lại thả không ăn mỵ vị này, tự khiến bản thân toi công mà không chiếm nổi tiện nghi.

Bất quá có lỗi thì xin lỗi, món ngon tới tay hân không thể dễ dàng buông tha, đưa tay ôm lấy thắt lưng Sở Đào, nâng y ngồi dậy, cách nhau rất gần, trong bóng tối nhìn vẻ mặt tái nhợt hé ra của Sở Đào, môi thì đau đớn oán hận đến không ngừng run rẩy, ánh mắt có chút rã rời nhưng lại tràn đầy sát khí.

“Đừng như vậy, thả lỏng chút nào, ngươi phải cảm nhận cái tốt đẹp hiện giờ.”

A Sữu ấn nhẹ lên môi Sở Đào, mềm giọng ôn tồn, đồng thời nắm lấy phân thân của hân, bởi vì đau đớn, phân thân vốn sưng lên đã gục xuống, giờ yếu ớt, nhỏ xinh chọc người thương tiếc không thôi. Bị A Sữu nhu động, hân thân mình run lên một cái, nghĩ muốn đẩy ra, lại hữu tâm vô lực. Bàn tay nham hiểm kia dường như biết cảm giác của hân, ở trên đỉnh dục vọng của hân cẩn thận tỉ mỉ chà xát vuốt ve, rất nhanh đem dục vọng của hân vừa gục dựng lên.

“Hỗn đản, ta nhất định đem ngươi thiên đao vạn quả...” Thần trí hoảng hốt mông lung, đã phân không rõ giờ phút này đến tột cùng là mơ hay thật, hân lẩm bẩm nói.

Đã biết Sở Đào là tấm thân xử tử, A Sữu liền không thô bạo như ban đầu, thay hân mềm nhẹ âu yếm phía dưới, đồng thời thẳng người, ở trong cơ thể hân vuốt nhẹ tìm kiếm, Sở Đào không biết về chuyện trăng gió, làm sao chịu được khiêu khích như vậy từ A Sữu, nơi nhạy cảm bên trong bị cọ nhẹ, rất nhanh liền chống đỡ không được, thở dốc trong khi thân thể thật tự nhiên thả lỏng, phân thân lại càng lúc càng cứng rắn, có chút khí thế phấn chấn.

“Vì cái gì ngươi đối thân phận coi trọng như vậy? Ngươi hiện tại không phải thực thoải mái sao? Chứng minh được ngươi là thích cùng ta làm loại chuyện này.” Thấy Sở Đào tuy rằng thân thể có phản ứng, trên mặt lại thủy chung mang theo khuất nhục cùng không cam lòng, nhắm mắt nghiêng đầu, ra sức tránh đi cái hôn của hân, A Sữu có chút không vui, vì thế nhẹ giọng cấm dỗ.

“Không, ta vĩnh viễn sẽ không thích ngươi, ngươi này kẻ quá dị ê đê tiện!” Sở Đào từ từ nhắm hai mắt, oán hận nói.

Giờ phút này, nếu bên cạnh có thanh đao, hân nhất định sẽ không chút do dự đâm thẳng vào trong ngực A Sữu. Động tĩnh chỉ là thân thể theo bản năng phản ứng, trong lòng của hân là phần nỗ cùng không cam lòng tuân ra mệnh mẽ, thậm chí còn hối hận lúc trước đã từ chối thỉnh cầu của Hoắc Chấn, nếu biết có ngày này, hân nhất định sẽ đem lần đầu tiên giao cho người mình thích.

Lời lẽ dứt khoát làm A Sữu nhíu mày, lại nhìn biểu tình của Sở Đào, liền đoán được ý nghĩ của y, trong lòng cư nhiên thêm chút không vui, mặc kệ trước kia sở đào cùng Hoắc Chấn quan hệ như thế nào, giờ phút này y cùng hân vui sướng, trong lòng cũng chỉ có thể nghĩ đến hân.

“Ngươi sẽ thích ta, thích cùng ta làm loại chuyện này, thích đến mức rồi ta không chịu được!” Tựa như hồn giân, hân nói.

Sở Đào nhở hân một hơi, oán hận nói: “Đừng có nằm mộng, vĩnh viễn sẽ không!”

“Thật sao?”

Sở Đào đôi mày thanh tú chau lại dãn, trên mặt vẻ hưởng thụ cùng thống hận xen lẫn tuyệt vọng không ngừng luân chuyển, nhìn siêu khả ái, nhưng lời hân nói lại làm mình thật tức giận. A Sữu sắc mặt hơi trầm xuống, đang muốn cười lạnh phản bác, đột nhiên nhãn tình sáng lên, cảm thấy đã tìm được cách hết nhàm chán.

A Sữu đứng thẳng, mang Sở Đào từ trong bể dục lắc lư lên xuống, nhìn vẻ mặt say mê của hân, tiến đến hân bên tai nhỏ giọng nói: “Không ai dám như vậy nhục nhã ta, cho nên thập nhất hoàng tử đáng yêu à, ngươi phải vì lời hôm nay ngươi nói mà trả giá đắt sau này, ta sẽ cho ngươi chính miệng nói thích ta!”

Lẩm bẩm dặn dò bên tai giống như tình nhân thì thầm, lại lộ ra chút lạnh nhạt như không vui, đáng tiếc Sở Đào giờ phút này toàn bộ đầu óc đã bị sắc dục làm cho mơ hồ. Trong người rượu chảy mạnh mẽ khiến hân thu lại toàn bộ phòng ngự, miệng không ngừng thở dốc, cảm xúc mãnh liệt bên dưới truyền đến, thậm chí hân còn chủ động đem chân quần lấy hông A Sữu, động tác như là theo bản năng, rồi lại thỏa mãn mà tiến gần hơn.

A Sứ tự nhiên sẽ không cự tuyệt, nham hiểm cỏi, đem sở đào kéo vào trong lòng, khiến hai người càng ôm lấy nhau chặt chẽ, động tác cũng không thô bạo nhứt lúc đầu, dịu dàng đem phân thân tiến gần thân dới của Sở Đào rồi bắt đầu đụng chạm nhẹ nhàng. Tay nắm chặt dục vọng của y, nhanh nhẹn vuốt ve, hấn chồi bởi trãng gió đã thành thói quen, vừa rồi cùng sở đào một phen dây dya, rất nhanh đã tìm ra nôi nhạy cảm của y, vì thế đặc biệt chú tâm nôi đó, yêu thýõng mà ấn nhẹ. Quả nhiên, không cần mất nhiều thời gian, Sở Đào liền chống đỡ không nổi, dịch cuộn cuộn từ sau đình chảy ra, người cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Thời cơ đã đến, A Sứ không dây dya nhiều, ôm lấy eo Sở Đào đưa y đặt lên giường, đè lên bắp đùi y, bắt đầu ra vào, nhờ có dịch làm trơn, Sở Đào đã thích ứng được khi hấn tiến vào, theo từng chuyển động của hấn mà phát ra tiếng thở hổn hển, rên rỉ tương ứng. Sức nóng của rượu tan ra cùng phòng ngự đạo đức trong lòng, mất nửa nhắm, liền ảo tưởng kẻ cười trên người mình thành bộ dáng của Hoắc Chấn, tưởng tượng mình cùng người mình thích đang vui vẻ, đụng chạm một chỗ, không khỏi rên rỉ kịch liệt hơn. A Sứ hiểu được tâm tư của y, nhưng không có vạch trần, hấn bây giờ không quan tâm việc bị xem là thể thân của Hoắc Chấn hay không, dù sao sớm muộn sẽ có một ngày, hấn phải khiến kẻ tiểu hoàng tử bướng bỉnh này thật sự thích là hấn.

Nhiệt tình lên đến cực điểm, tóc mai hai người ướt đầm mồ hôi, tiếng rên rỉ đầy gợi tình, dây dya đến kịch liệt, trong bóng đêm thân thể đụng chạm nhau, đồng thời một trận thất thần thổ dốc, hai người cùng lúc đem nhiệt tình bắn ra.

Cùng lúc phóng thích hết, trước mắt một trận quay cuồng, theo sau là đau đớn truyền đến ngực, A Sứ đau đến thân thể căng thẳng, hít mạnh mấy hơi, cảm thấy choáng váng mới dần chậm rãi biến mất.

So với lúc trước độc phát tác cảm giác rất giống, bất quá hấn nhắm tính bằng tay, thời hạn độc phát ít nhất còn nửa năm nữa, có lẽ gần đây hấn luyện công quá nhiều nên mới vậy, nhớ đến thời kì cố định độc phát hàng năm, A Sứ cười cười, chỉ cảm thấy bản thân đã quá lo âu.

Sở Đào vẫn chìm đắm trong dư vị sau cao trào, dòng nhiệt nóng chảy trong nội bích, hấn run rẩy đến không tự kìm hãm được, chỉ cảm thấy đầu óc hỗn độn, giống như trôi lơ lửng trên mây. Loại khoái cảm này từ khi sinh ra chưa từng biết đến, đang lúc ngẩn ngơ, chợt thấy trên môi nóng lên, có người cúi người lại gần, ở trên môi hấn nhẹ nhàng hôn hôn vài cái, khuôn mặt thanh tuyệt tuấn lãng, trong mắt phượng có chút tà nịnh, bình tĩnh nhìn hấn.

Không phải Hoắc Chấn, tựa hồ cũng không phải A Sứ, là một người hấn không quen biết, rồi lại khiến hấn có cảm giác thân thiết đến lạ lẫm. Bị đôi mắt tà nịnh kia nhìn chăm chú, lại không tránh khỏi tim nhảy thình thịch, mặc cho đối phương làm càn, hôn mấy cái như mổ nhẹ bên môi, mang theo mùi hương thoang thoảng mà hấn thích.

“Ta thề, nhất định phải giết ngươi...” Trước khi rơi vào mê man, hấn nghe thấy mình nói.

Nam nhân này dám nhục nhã hấn, nhất định không thể buông tha, giết y, khiến y chịu thật nhiều đau khổ!

6. Chương 4-1

Khi Sở Đào tỉnh lại mặt trời đã lên cao, mở mắt ra, đầu óc quay về lúc kia, liền nhớ ra toàn bộ chuyện xảy ra hôm qua. Hấn vội vàng xoay người ngồi dậy, phát hiện nơi này là phòng ngủ của mình, toàn thân mới nhừ, đầu nhức đến muốn vỡ ra, bất quá đằng sau lại không cảm thấy đau nhức mấy.

Sở Đào xuất thân hoàng thất, mặc dù chưa từng trải qua loại chuyện này, nhưng cũng không ngỡ, cũng biết bị khi dễ thì đằng sau sẽ trong tình trạng nào. Bất quá rất kỳ quái, trên người hấn cũng không có dấu vết khả nghi, trừ đau đầu cùng một mỏi bên ngoài ra, toàn bộ đều ổn.

Sở Đào cau mày, bóp đầu thật mạnh tay, hét lớn: “A Sứ, ngươi lẩn ra đây!” Hấn không cho là A Sứ dám làm loại chuyện đại nghịch bất đạo như vậy còn dám ở lại trong phủ, bất quá cho dù A Sứ sợ tội mà chạy trốn, hấn cũng nhất định phải người đem y bắt trở về, đem hấn ngủ mê phân thân, để giải mối hận trong lòng!

Kêu hai tiếng không thấy đáp lại, mới gọi cổ họng đã khô, nhớ tới tối hôm qua chính mình gào thét kịch liệt, trong cơn giận dữ Sở Đào đang chuẩn bị kêu thị vệ tới, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, một tên tùy tùng chạy vào lên tiếng trả lời.

“Vương gia, A Sữu đang trong sân chăm hoa, tức khắc gọi tới ngay, người chờ một chút.”

Cái gì? Tên kia không chỉ có không trốn, còn ở đó nhàn hạ thoải mái đùa nghịch hoa cỏ, hắc lá gan cũng quá lớn đi? Sở Đào cười lạnh: “Hắn không ở bên cạnh hầu hạ, chạy tới hoa viên làm gì?”

Tên tùy tùng mặt lộ vẻ khó xử, do dự mà không nói chuyện, Sở Đào điên người: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Cái đó... Tối hôm qua mọi người cùng nhau đổ xúc sắc, A Sữu thua, theo luật phải chăm hoa làm một ngày công...” Ngó ngó sắc mặt Sở Đào không được vui, tùy tùng không dám nhiều lời, nói xong cuống quýt chạy đi tìm người.

Không lâu sau, A Sữu vội vàng chạy tới, hướng Sở Đào khom người thi lễ: “Vương gia, tiểu nhân thấy người ngủ say, không dám gọi người tỉnh, ở hoa viên làm chút chuyện, giờ tiểu nhân hầu hạ người thay quần áo. Người muốn ăn gì? Tiểu nhân lập tức đi chuẩn bị.”

A Sữu trên đầu quấn cái khăn, dưới khăn là gương mặt mập mạp, thắt lưng hơi cong, mang ý cười khiêm tốn kính cẩn, sắc mặt một bộ dáng nô tài, so với người ở trên giường đối mình làm càn lãng nhục, cảm giác rõ là hai người khác nhau. Nhìn hắn, Sở Đào ngẩn người, nhất thời không dám khẳng định đoạn hình ảnh quỷ dị kia là cảnh trong mơ hay thật sự đã trải qua.

Thấy A Sữu tiến lên để giúp mình thay đồ, Sở Đào vội phát tay đẩy ra hắn, A Sữu trên người đầy mùi bùn của cây cỏ, không phải loại hương nhạt ngọt tối qua khiến hắn tim đập, cảm giác hoàn toàn bất đồng làm hắn do dự một chút, hỏi: “Tối hôm qua... Người đi đâu vậy?”

A Sữu mặt lộ vẻ lo sợ không yên, khom người trả lời: “Không dám giấu vương gia, tối hôm qua mấy huynh đệ kéo tiểu nhân đi đổ xúc sắc. Tiểu nhân biết vương phủ không cho phép bài bạc, chỉ là tiểu nhân thật sự không lay chuyển được bọn họ, nên liền chơi cả đêm.”

“Đổ cả đêm? Cùng với ai?!” Theo lời A Sữu nói tối qua cùng người đánh bạc, vậy chuyện kia ở phòng của hắn... Không phải, chính mình tối hôm qua rốt cuộc có hay không đi vào phòng của hắn?

Nhìn A Sữu, Sở Đào càng lúc càng không dám khẳng định việc này.

A Sữu ấp úng nói ra tên mấy người đánh bạc cùng mình, lại nói nhỏ: “Giằng co cả đêm, tiểu nhân ngay cả ngủ cũng chưa, cuối cùng vẫn thua. Vương gia không nên tức giận, cũng chẳng cần trách bọn họ, tiểu nhân về sau sẽ không chơi nữa.”

Nghe A Sữu nhắc đến mấy người kia, lại đều là lão gia đình làm việc lâu năm trong phủ, lời hắn nói chắc không giả được, chỉ là nếu hắn không nói dối, vậy chính mình...

A Sữu hai mắt trong sáng, nửa điểm lừa gạt cũng nhìn đoán không ra, Sở Đào chỉ thấy suy nghĩ càng thêm hỗn loạn, hắn đưa tay xoa bóp lông mày, nhẹ giọng thở dài: “Có lẽ tối hôm qua uống nhiều quá...”

“Vương gia tối hôm qua quả là uống không ít, lại không cho đi theo, cho nên tiểu nhân mới cả gan rời khỏi. Vương gia đau đầu phải không? Để tiểu nhân giúp người xoa bóp.”

Tay A Sữu còn chưa với qua, đã bị Sở Đào hất ra rồi, mặc kệ đó là mơ hay thật, hắn trong tiềm thức đã bắt đầu kháng cự việc A Sữu tới gần.

“Vương gia, người làm sao vậy?” Hai lần bị cự tuyệt, A Sữu vô cùng ngạc nhiên nhìn hắn, mới nhỏ giọng nói: “Đúng là tiểu nhân đi quá giới hạn rồi. Lúc vương gia tâm tình không tốt tiểu nhân không nên chạy đi đánh bạc, còn cử chỉ không biết nặng nhẹ, tiểu nhân biết sai rồi, xin vương gia ngàn vạn lần đừng đuổi tiểu nhân đi.”

Thấy A Sữu bị cự tuyệt thì một bộ dạng bi thương, vai co lại nhận lỗi, Sở Đào đột nhiên cảm thấy được hắn có chút đáng thương. Theo nề nếp vốn có của tùy tùng, dù có cho hắn gan lớn hơn trời, chắc chắn hắn cũng không dám đối mình vô lễ đi. Nếu mọi chuyện đều do mình ngủ mơ, A Sữu vô tội lại bị giận chó đánh mèo, nghĩ vậy vội nói: “Ta không tức giận, chỉ là đang không được thoải mái. Người đi trước thu xếp đồ ăn đi.”

Đem A Sữu đuổi đi, Sở Đào đứng dậy thay quần áo, áo trong của hắn vẹn toàn không có tổn hao gì, lại xem khắp người không thấy dấu vết mờ ám gì, thậm chí phía sau cũng không cảm giác đau đớn, hắn nhớ rõ lúc ấy bên dưới mình còn chảy máu. Nếu thật sự là như vậy, sẽ không cảm thấy không đau đớn, cho nên toàn bộ dấu hiệu đều cho thấy, việc trải qua tối hôm qua do hắn bị bóng đè — nghe tin Hoắc Chấn thành thân, hắn không cam chịu mà thôi.

Lúc ăn cơm, A Sữu ở bên cạnh hầu hạ, thấy Sở Đào động đũa được vài cái liền dừng lại, tay nâng bát ngăn ra, đôi mi thanh tú cũng hơi nhăn lại. Cảm thấy vẻ mặt y vô cùng mê hoặc, hắn không khỏi cố nén ý cười, hắn biết, nhất định là tiểu hoàng tử bị hắn làm cho trí nhớ hỗn loạn rồi.

Với thủ đoạn của hắn, muốn động tay chân làm cho vài tên gia đình vì hắn nói chuyện là dễ như trở bàn tay. Kỳ thật khó khăn nhất ngược lại là tối qua lúc xử lý Sở Đào sau khi chuyện vui kết thúc. Vì để y tỉnh lại không hoài nghi, hắn dùng thượng hảo kim sang được gia truyền mà thoa lên vết thương, thuốc mỡ ngoài chữa ngoại thương ra còn có thuốc tê đi cùng làm ngưng đau xót, lúc sau lại vì y mà xoa bóp cả đêm, đợi đến lúc đem Sở Đào về phòng của y, ngày đã mờ sáng.

Ài, cho tới tận lúc đó, còn chưa kẻ nào có khả năng cùng hắn lên giường sau còn được cẩn thận chiếu cố như vậy. Hắn làm như vậy, cũng không phải vì thân phận hoàng tử của Sở Đào, mà là xuất phát từ chút lòng thương hại với y. Không thể nghi ngờ, tối hôm qua phản ứng của Sở Đào rất biết lấy lòng hắn, hơn nữa, nếu hắn đã nói sẽ làm Sở Đào toàn tâm toàn ý mà yêu thương mình, tự nhiên không thể lập tức rời đi. Cho nên đem Sở Đào lừa là việc cần thiết, vì có thể thắng được ván này, hắn sẽ không keo kiệt bỏ ra chút tiền vốn.

Lúc sau Sở Đào thừa dịp A Sữu không ở bên cạnh đem mấy gia đình kia gọi hỏi, thật là, câu trả lời mọi người cho hắn muôn miệng một lời, vì thế, cuối cùng Sở Đào đối A Sữu một chút hoài nghi cũng tiêu tán sạch. Vài ngày trước lúc đầu cũng đối A Sữu có cảnh giác vì trí nhớ rất mơ hồ, bất quá rất nhanh liền quên đi, đây cũng không phải do Sở Đào sơ ý mơ hồ, mà là A Sữu sợ hắn tiếp tục truy vấn sẽ nhìn ra sơ hở, cho nên ở trong thức ăn của hắn hạ được vật đảo lộn trí nhớ. Thế là chưa đầy vài ngày sau, chuyện Sở Đào say rượu liền không giải quyết được gì hơn.

Mỗi ngày thật sự nhàn nhã, Sở Đào mỗi ngày ngoài cưỡi ngựa luyện võ ra, chính là vào cung tìm bọn Hà Vân luận võ đánh cược. Mọi người đều biết chuyện Hoắc Chấn sắp thành thân, ai cũng không nói thêm gì trước mặt hắn, nửa tháng rất nhanh liền trôi qua, ngày Hoắc Chấn thành thân đã đến. Sở Đào không ngờ lại trầm tĩnh, không như mọi khi ra ngoài chơi đùa, mà là ở tầng thư các xem sách, bất quá A Sữu cũng chẳng quan tâm việc quyển sách kia một trang cũng chưa được lật.

“Trước kia, hắn luôn cười ta thích xem loại sách này để tiêu khiển. Bất quá nói tới nói lui, nơi này rất nhiều sách đều là hắn mua cho ta...” Sở Đào nói rất khẽ, như là ở lầm bầm lầu bầu, A Sữu không đáp lời, sau một lúc lâu trầm mặc, Sở Đào lại nói: “Đi theo ta.”

Hắn buông sách, ra khỏi tầng thư các, đi vào thư phòng, A Sữu thấy chút kỳ lạ, đến đây lâu như vậy y còn chưa từng thấy Sở Đào đến thư phòng. Tiểu hoàng tử này tựa hồ chỉ hứng thú với việc luyện võ, bình thường viết thư đều giao cho sư phụ gia trong quý phủ, hôm nay không biết là bị cái đồng việc vui kia kích động đến mức bất thường nên mới như vậy, y dọn xong nghiên mực, kính cẩn hỏi: “Vương gia là muốn tập vẽ tranh sao?”

“Không phải, ta chỉ là đột nhiên muốn nhìn một chút nét vẽ nguệch ngoạc trước kia của mình.”

Sở Đào từ trên giá sách lấy ra một cuộn tranh, bỏ vào trên bàn, A Sữu thấy bức tranh bên mép có dính chút bụi vàng, giống như năm tháng đã lâu, không biết hắn đột nhiên lôi thứ đồ cổ này ra làm gì, vì thế im lặng ở bên cạnh nhìn.

Sở Đào đem một cuộn tranh trong quyển mở ra, trên tranh là hình ảnh một người thân hình thon dài, mỗi bức họa dáng người đều không giống nhau, hoặc đứng hoặc ngồi, hoặc một thân áo dài, nho nhã tiêu sái, hoặc cầm trong tay binh khí, lẫm lẫm sinh uy. Nhìn thân hình có thể đoán là một người, nhưng quá lạ chính là đều không có mặt.

A Sữu biết Sở Đào không thích xuyên tạc văn bản, có thể khiến hắn hao tổn tâm trí vẽ tranh như vậy, có thể thấy được người trong bức họa đối hắn quan trọng. là cái tên Hoắc thị lang sắp thành thân đi, A Sữu

nghĩ không ra còn ai khác.

“Những thứ này là do ta khi còn bé vẽ, thực mực nát đúng không.” Sở Đào tự mình hiểu lấy mà nói.

A Sữu đáp trong lòng, thực sự mực nát, hoàng tử Niếp Dao dù nhắm hai mắt cũng không có vẽ ra tệ như này. Bất quá vẫn phải khen: “Vương gia lỗi vẽ tỉ mỉ điều luyện sắc sảo, đây không phải việc tiểu nhân có thể hiểu được.”

Sở Đào không giống bình thường được khen mà vui ra mặt, hắn đưa tay qua, nhẹ nhàng vỗ bụi vàng trên tranh, khuôn mặt trầm tĩnh, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Ta nghĩ đến là hắn, nguyên lai không phải hắn...” Từng khao khát thiếu niên phong thái anh hùng, hắn vẫn nghĩ đến người đó là Hoắc Chấn, đến giờ mới biết ra là mình sai lầm rồi, hắn chỉ là đem hình tượng người trong suy nghĩ của mình đưa vào Hoắc Chấn mà thôi.

A Sữu không rõ ý trong lời Sở Đào nói, bất quá cũng không muốn hiểu, hắn đối Sở Đào chỉ hứng thú khi trên giường, trừ lần đó ra, toàn bộ với hắn đều không quan hệ.

Mặt trời dần lặn ánh chiều tà theo song cửa chiếu vào, bóng Sở Đào nghiêng trên vách tường, mang theo chút tịch tịch tịch, im lặng nhìn giấy trên tranh. Ánh mắt có chút ngẩn ngơ, tựa hồ đang đắm chìm trong chuyện cũ, qua lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Đều đốt đi.”

“Đốt?” A Sữu sửng sốt

“Không cần thiết phải để lại.” Sở Đào cười cười, đem toàn bộ tranh một lần nữa cuộn lại, giao cho hắn.

Trong tươi cười vẫn mang theo chút bất đắc dĩ làm kẻ khác nhìn thấy mà đau, biết rõ kia có lẽ là biểu hiện giả dối, tìm A Sữu vẫn không tự giác mà nhảy loạn, tiếp nhận bức họa cuộn tròn, suy nghĩ nói: “Tranh này không có một phần tâm huyết, cũng là một đoạn ký ức, đốt một trong bó đuốc thật sự rất đáng tiếc, thỉnh được hay không có thể ban cho tiểu nhân?”

Sở Đào ngạc nhiên: “Người muốn?”

“Chủ tử có phải hay không cảm thấy tiểu nhân không xứng có được tranh đẹp của người?” A Sữu cúi đầu nhỏ giọng hỏi.

Một bộ dáng bị coi thường sau lại bị thương, Sở Đào cuống quýt liên tục xua tay, “Không đúng không đúng, ta chưa từng nghĩ như vậy, người đừng nghĩ lung tung. Nếu người nói thích, được rồi tất cả đều tặng người.”

A Sữu cúi đầu, trên mặt lộ ra vẻ cười đắc ý, bức họa cuộn tròn như vậy liền thu vào tay, hoàn toàn không có cảm giác đạt được lợi, hắn cả ngày cùng Sở Đào trộn lẫn một chỗ, cũng ngàn vạn lần không thể trở nên ngu dốt như ý.

Loại tranh vẽ xấu này ngay cả xem hắn cũng không muốn liếc mắt, bất quá thứ khó coi này lại liên quan đến danh hào của Vạn Dục hoàng tử, như vậy giá trị cũng gấp trăm lần, trước tiên cứ cầm đã, sau này bán chắc chắn được đầy tiền, tay trắng thì không thể làm lên lợi mà.

A Sữu nhìn bức họa cuộn tròn một chút, đại khái đánh giá giá trị của nó, rất nhanh liền phát hiện có chỗ sai sót, đối Sở Đào nói: “Thỉnh vương gia có thể đóng huy ấn của người lên không, để tiểu nhân có may mắn chiêm ngưỡng?”

Sở Đào cho rằng là bức tranh thưởng người ta, lại không có đề chữ gì, nghe A Sữu thỉnh cầu, không nhiều lời, rất sung sướng mà hạ xuống danh hào của mình, lại từng cái tên chương mục đều viết, nói: “Bức tranh thật sự xấu, mình người giữ lại xem là được rồi, nhưng ngàn vạn lần không thể để người ngoài xem a.”

Có Vạn Dục hoàng tử viết từng tên chương mục, A Sữu đem giá trị của nó nâng cao mấy phần, cẩn thận nhận lấy cuộn tranh, mỉm cười nói: “Vương gia yên tâm, ta tuyệt không cho người ngoài thưởng thức.”

Bức tranh chỉ dùng để lấy tiền, không phải dùng để ngâm nga thưởng thức, điểm này hắn tuyệt đối không nói sai.

“Cảm ơn người!” Không đoán được ý niệm trong lòng A Sữu, thấy hắn đối với tranh vẽ xấu xí của mình mà quý trọng như thế. Sở Đào rất vui vẻ, chỉ cảm thấy nghìn vàng thật đáng, tri kỷ khó cầu, như vậy gặp được người hầu này thật sự là phúc khí của mình rồi.

Lời nói thật chân thành, khiến A Sữu đang tính toán cách đầu cơ trục lợi bản về quý giá này, bỗng lòng hơi đắng một chút. Nhưng phần lương tâm chỉ thoáng qua, ngay lập tức bay biến, hấn đổi việc thăm dò đối phương như nào thật lòng không có hứng thú, lại cho rằng tâm cũng không sánh bằng một lượng bạc, đây là nhận thức trước sau không đổi của hấn.

Không đâu lại kiếm được một đồng tài phú, khiến A Sữu phát hiện ở nơi này lâu dài cũng thật tuyệt. Bên cạnh có gà đẻ trứng lại vừa có năng lực thay hấn kiếm tiền, nhưng vì sợ bị hoài nghi, hấn không thể cùng Sở Đào mỗi lần giống nhau mà xin đồ vật.

“A Sữu, đi chuẩn bị một chút, buổi tối chúng ta đến thị lang phủ chúc mừng đi?”

Suy nghĩ bị sở đào cắt đứt, A Sữu sững sốt, “Vương gia, người muốn đích thân đi chúc?”

“Đúng vậy a, đi xem chút, đến giúp vui cũng tốt ừm.” Mỉm cười, Sở Đào nói.

Quần áo đi báỉ phóng là do A Sữu thay Sở Đào chọn, quần áo thêu hoa văn bằng kim tuyến chạm vàng, đai ngọc, giày mây, bên hông cài cây sáo ngọc bích, quả nhiên là tuần nhã hào phóng, mỹ thiếu niên nhanh nhẹn. Nhìn Sở Đào phong thái đường đường, A Sữu thầm nghĩ cũng không biết vị thị lang quan kia suy nghĩ gì. Nếu là y, hấn nhất định chọn vị tiểu hoàng tử này, bộ dáng thì được khỏi cần nói, chỉ cần vì mình cung cấp cơ hội kiếm tiền mọi so ra thật hơn vị thừa tướng tiểu thư kia nhiều.

Chuẩn bị xong xuôi, hai người tới Hoắc phủ, chưa đến gần, đã nghe được tiếng hỉ nhạc xa xa truyền đến, Hoắc phủ trước cửa giăng đèn kết hoa, phi thường náo nhiệt. Binh bộ thị lang cùng thừa tướng tiểu thư của Vạn Dục thành hôn, gần như toàn bộ triều quan đều tới chúc mừng, ngay cả hoàng thượng cũng cho người tới đưa lễ. Sở Đào lúc trước cũng đã phái quản gia đem lễ đến, bất quá giờ phút này nhìn đến cảnh tượng phồn hoa này, lòng vẫn tràn đầy mùi vị cảm thụ.

Sở Đào tới muộn, tân nhân đã báỉ qua thiên địa, khi hấn vào đại sảnh, vừa lúc thấy nha hoàn nâng thừa tướng tiểu thư về phía sau đường. Hoắc Chấn một thân hỉ phục, vẻ mặt xuân phong đắc ý, đang chào hỏi mấy quan viên tiến đến chúc mừng. Thấy Sở Đào đến, Hoắc Chấn ngăn người, do dự một chút, muốn ra chỗ hấn, đúng lúc bị ngăn lại vì vài vị quan viên, Sở Đào thấy thế, tùy tay cầm điểm tâm trên bàn, nhét vào miệng.

“Nếu có một ngày Hoắc thị lang quay về tìm người, người còn có thể để ý hấn không?” A Sữu ở bên cạnh thăm dò hỏi, thấy Hoắc Chấn đối Sở Đào chuyện cũ chưa xong, vì thế cố ý hỏi.

7. Chương 4-2

“Ta cũng không phải cây cỏ, hấn nghĩ muốn quay về để lại cho hấn ăn dễ lắm sao!” Sở đào oán hận nói xong, lại nhét điểm tâm vào miệng, không suy nghĩ nói: “Hơn nữa chỉ nhìn nha hoàn bên cạnh vị thừa tướng tiểu thư kia, đã biết nàng nhất định bộ dạng rất được, phải đẹp như hoa khiến người người thương nhớ. Như vậy hấn còn quay về nữa làm gì?”

Nói xong mặt trời đã lặn về hướng tây, hoàng hôn đến, đã đến lúc phải thắp đèn, thấy mọi người ăn uống linh đình, nói cười vui vẻ, Sở Đào rất là nhàm chán, tìm bữa lý do rồi lôi A Sữu rời đi.

Hoắc phủ trong sân giăng đèn kết hoa, gia đình vì đón khách mới mà chạy vội tới lui. Nghĩ đến chính mình vài năm trước ra vào Hoắc phủ, từng cụng cây ngọn cỏ nơi này nhìn đều quen thuộc, chỉ là giờ thì cảnh còn người mất. Sở Đào thở dài, khoan tay đi chệch sang hướng khác, nơi đó có phòng luyện võ, nơi hấn cùng Hoắc Chấn trước kia thường đến chơi.

Cửa phòng luyện võ đóng chặt, giống như hàng ngày không sử dụng đến. Sở Đào chăm chú nhìn thật lâu, đang muốn xoay người rời đi, chợt thấy vài tên gia đinh đang cầm rất nhiều pháo đi qua, nghe bọn họ tán gẫu, tựa hồ lát nữa phải bắn pháo hoa để ăn mừng.

“Đi xem.” Sở đào thích nhất vô giúp vui, vừa nghe bắn pháo hoa, một chút không vui ban đầu tạm thời buông, lén đi theo sau bọn gia đinh, đi vào phía sau trong một cái sân.

Hoắc gia tựa hồ muốn thật phô trương, trong viện bày đầy các loại pháo hoa pháp đốt, có phần mở hết thỏa đáng, chỉ chờ đến giờ là liền bắn giúp vui. Chờ mấy gia đinh kia rời đi, Sở Đào đi vào, cầm mấy nhánh

pháo hoa nhỏ, cùng A Sửu nói: “Người cũng lấy mấy nhánh, chúng ta trước cứ vui đùa một chút, tức chết bọn họ!”

Vị thập nhất hoàng tử này thật sự là tính trẻ con chưa hết, tình nhân phải cùng người khác thành thân, hẳn còn có lòng dạ thanh thoi chơi pháo. A Sửu ở trong lòng âm thầm lắc đầu, cũng tùy tiện cầm một ít vài miếng pháo hoa lớn.

Ra khỏi sân, Sở Đào lấy ra thuốc pháo, điểm hai nhánh hoa, màn đêm đã chìm, hiện ra vài tia sáng. A Sửu nhìn Sở Đào trên mặt cười mỉm, cười đến trong trẻo sáng lạn, trong lòng hẳn chợt lóe phụt cái.

“Người nhìn cái gì a? Cũng đốt hết đi.” Sở Đào vừa nói chuyện vừa giúp A Sửu đốt hết pháo hoa trong tay, rất nhanh trước mặt hai người liền vọt lên ánh sáng ngũ sắc.

“Nếu như tình cảm cũng không mỏng manh như pháo hoa thì thật tốt.” Nhìn pháo hoa nháy mắt cháy sáng lên sau đó tiêu tan mất dạng, Sở Đào thở dài.

Pháo hoa rất nhanh liền bắn hết, còn mỗi nhánh cuối cùng phụt sáng li ti, Sở Đào giằng co hồi lâu, cuối cùng buông tha cho, tùy tay ném đi, đem nó ném đi ra ngoài. Nhánh pháo hoa trên không trung xẹt qua một tia lửa hình cung xinh đẹp, rồi rơi xuống bên trong trong sân, đáng tiếc hai người đều không thấy được.

Chưa đi được xa, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang. Sở Đào quay đầu nhìn, hoảng sợ, trong sân một mảnh phát sáng, âm thanh rè rè xẹt xẹt vang lên. Không đợi hẳn biết rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy ánh sáng càng chói lọi, đem toàn bộ khoảng sân lớn chiếu sáng như ban ngày, pháo hoa như mưa vọt thẳng lên không trung.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Mơ hồ cảm thấy không ổn, Sở Đào vội vàng nhảy lên tường, nhào người về phía trước xem bãi pháo hoa bắn trong sân. Bất quá hẳn giờ nhìn không thấy pháo hoa, chỗ lọt vào trong tầm mắt là ánh sáng trắng sáng lạn, chói cả mắt của hắn, pháo đùng đoàng, đình tai nhức óc, trong không khí nháy mắt ngập tràn đầy mùi thuốc nổ.

A Sửu từ bên cạnh lấy ra một cái thang gỗ, dễ dàng bò lên trên, cùng Sở Đào nhìn tới nhìn lui, phát hiện tất cả pháo hoa lúc này đều đã bị châm, ánh lửa hừng hực, hình như nhiều nhánh còn có xu thế tàn phá bờ bãi, hẳn xì một tiếng nổ nụ cười.

“Này không phải là thật sao?” Mắt kính ngạc miệng ngẩn ra nhìn cảnh tượng “tráng lệ” trước mặt này, Sở Đào rốt cuộc biết mình gây ra đại họa, quay đầu nhìn A Sửu, ngờ ngác hỏi: “Đúng là vấn đề do vừa rồi ta ném miếng pháo hoa sao?”

“Trừ lúc đó ra, ta nghĩ không ra nguyên nhân nào khác.” Khó có được cơ hội xem pháo hoa gần như vậy, A Sửu ghé đầu vào tường thưởng thức kỳ cảnh, thuận miệng nói.

Sở Đào nôn nóng, vội hỏi: “Nếu ta nói ta không phải cố ý, người cho rằng người khác có tin hay không?”

“Vương gia.” Nhận thấy tính nghiêm trọng của sự việc, A Sửu quay đầu nhìn Sở Đào, thực cảm thông mà nói: “Ta nghĩ trừ ta ra, trên đời này không ai tin người là không phải cố ý làm.”

Sở Đào nhìn nhìn A Sửu, lại quay đầu nhìn cảnh pháo hoa càng thêm buồn, sau trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên kêu to: “Vậy còn chờ cái gì? Chạy mau a!”

Vừa nói xong, nhảy khỏi đầu tường xoay người bỏ chạy, A Sửu vội vàng đuổi kịp. Hoắc phủ gia đình nhìn thấy sân sau ánh lửa, đều vội đi cứu hỏa, không ai chú ý tới bọn họ.

Hai người rời khỏi Hoắc phủ, một hơi chạy ra rất xa, Sở Đào vừa mới dừng bước lại, quay đầu nhìn chỉ thấy phía sau ánh lửa tận trời. Gần đồng pháo hoa ở sân sau là phòng chứa củi, rơm củi bị vài đốm lửa lẻ tẻ nhen lên, rất nhanh liền cháy lên như rừng lửa, theo gió cháy lan mọi nơi, thể lửa rừng rực, trong nháy mắt ánh lửa dễ dàng trùm lên toàn bộ thị lang phủ.

Nghe tiếng kêu cứu hỏa theo gió từ xa xa truyền đến, Sở Đào sắc mặt trắng bệch, tự hiểu lần gây họa này sẽ chẳng trôi qua dễ dàng.

Hắn xoay người dứt khoát chạy về vương phủ, vào phòng ngủ, bắt đầu thu thập quần áo ngân phiếu. Chiều theo sức lửa vừa rồi, thị lang phủ đảm bảo không giữ nổi, đây chính là phủ đệ do phụ vương hắn lúc còn sống cấp cho Hoắc gia, nếu là một mối lửa đi sạch, hắn có đèn cũng không đèn nổi.

“Chủ tử, người đây là...”

“Chạy trốn a, A Sữu người cũng đừng lo lắng, mau đi thu thập một chút, chúng ta liền đi suốt đêm!” Sở Đào lúc nói chuyện vẫn không chậm trễ thu đồ, nháy mắt đã sửa sang xong hành trang.

“Ta trái lại không có cái gì cần thu dọn. Bất quá vương gia, người trong đêm trốn đi, không phải giấu đầu lòi đuôi, nói cho người khác biết lửa này là người phóng sao?”

“Việc này sớm muộn gì cũng lộ ra ngoài, người cũng nói sẽ không ai tin ta.” Sở Đào than dài: “Ta hủy đi hôn sự hai đại trọng thần trong triều, ở lại sẽ bị hoàng huynh chém đầu, không bằng khi chưa muộn thì triển ba mươi sáu kế đi.”

Thu dọn xong, hai người đến chuồng dắt ngựa suốt đêm lên đường. Sở Đào có ngọc bài trong người, thực dễ dàng khiến quan binh thủ thành mở cổng, khoải mã dẫn trước, một đường phi nước đại, dần xa rời kinh thành.

“A Sữu, chúng ta chạy thoát rồi!” Trên đường cách xa kinh thành, Sở Đào cưỡi ngựa, vui vẻ kêu to.

Vương gia, người rất nhanh sẽ không còn vui vẻ như vậy.

Từ phía sau nhìn Sở Đào, A Sữu cười lạnh. Rời khỏi vương phủ nơi kinh thành, vị tiểu hoàng tử này chẳng khác nào con chim trụ mất cánh, không ai bảo vệ, lại không có kinh nghiệm giang hồ, vậy còn không phải mặc hắn xâm phạm sao?

Sự thật cùng với cách nghĩ của A Sữu có phần sai lệch, Sở Đào cũng không như tưởng tượng của hắn một chút kinh nghiệm giang hồ cũng không có.

Sở Đào tính lánh nạn tại nước láng giềng Vĩnh Thặng, vì không muốn kẻ khác hoài nghi, không lâu sau khi rời khỏi nước liền đổi ngựa, hắn bán ngựa của vương phủ, đổi thành ngựa tốt thông thường. Chỉ là việc này thuộc ngoài dự liệu của A Sữu, với lại khi mua ngựa cho Sở Đào hắn cũng dạy bảo y một chút.

“Người bị lừa, ngựa này căn bản không đáng giá ba mươi lượng. Họ nhất định là nhìn người không phải trong nghề, lừa gạt người, sớm biết vậy thà ta cùng người đi mặc cả thì tốt rồi.” Gấp gáp lên đường, Sở Đào bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Làm sao người biết?”

“Chuyện nào có khó gì? Người xem này, không chỉ màu lông ngựa không ổn, khi nghiêng răng còn kịch liệt, xương sống lưng gầy gò, ngựa chưa trưởng thành, hơn nữa sức chân không đủ mạnh, cùng lắm giá chỉ hơn mười lượng.”

“Không nghĩ tới vương gia người thật có mắt nhìn.”

“Ta cả ngày chạy tới lui giúp đỡ thị vệ, cho dù chưa ăn qua thịt heo cũng từng thấy heo chạy (so sánh chuyện tuy chưa tự mình trải qua, nhưng được nghe nói nên có chút hiểu biết). Không phải ta nói người, nhưng A Sữu cái từng trải giang hồ của người quá kém, ăn cơm thì bị người ta lừa bạc, ở trọ cũng bị người ta lừa bạc, ngay đến mua ngựa cũng bị lừa. Thấy rõ chủ tử trước của người luôn ở trong cung, không hiểu lòng người hiểm ác, thế nên tùy tùng bên cạnh cũng thật thà chất phác...” Sở Đào lắc đầu, liên tục thở dài.

Nếu ngay cả Niếp Dao cũng kêu là thật thà chất phác, trên đời này sẽ không có kẻ xấu. Hắn không phải bị lừa, hắn chỉ là ở giữa kiếm lời nhét túi riêng mà thôi, muốn đem toàn bộ ngân lượng của Sở Đào chiếm sạch, rồi cười nhạo hắn, ai dè lại bị giáo huấn.

Trước mắt một trận choáng váng, trong người hình như có đau đớn truyền đến, A Sữu rút lại lời nói.

“Người làm sao vậy?”

Bị người nổi cáu, A Sữu nghĩ muốn hậm hực lau trán

“Tiền vẫn là để ta giữ đi, người theo ta mà học hỏi.”

Ngân phiếu mấy trăm lượng đều bị Sở Đào lấy lại, lời lẽ của hắn lần này cũng khiến A Sữu phải nhìn bằng con mắt khác trước, cảm thấy được vị tiểu hoàng tử ngu ngốc này thật ra cũng không đến nỗi nào.

Đêm đó nghỉ lại quán trọ, sau khi chờ Sở Đào ngủ say, A Sữu điểm huyết y. Đem hơn mười tấm ngân phiếu trong bao đồ của y ra ngoài quán, đi vào khu của dân lưu lạc với ăn mày ở, lấy tất cả ngân phiếu tung ra không trung. Hắn ngồi trên mái hiên thờ ơ nhìn mọi người liều mạng giành giật.

Nửa đêm thần tiên giáng trần, ở tại trấn hẻo lánh mọi người nhanh chóng truyền tai nhau câu chuyện đó. Bất quá vị thần tiên này lại không quan tâm, tiền đã ném hết, liền đề khí trở về quán trọ.

Bị điểm huyết, Sở Đào ngủ thật sự sâu, nằm thẳng người lệch sang một bên, hai má lộ ra một mặt đỏ bừng. A Sữu ở bên môi y lên thơm một cái, bị quấy rối trong cơn mộng y liền hừ hai tiếng, tiếng động kia A Sữu nghe đến thấy đáng yêu cực kỳ. Nếu không có lời thề lúc tức giận kia, hắn nhất định sẽ giống như trước, tùy tâm sở dục mà thẳng thần thượng vị tiểu hoàng tử này.

“Ta sẽ cho người chính miệng nói thích ta, điện hạ à.” Xoa xoa lên mặt Sở Đào, A Sữu mỉm cười nói

Nôn nóng sẽ không câu được cá lớn, cho nên hắn rất kiên nhẫn mà dây dưa với vị tiểu hoàng tử này. Khiến y ngoan ngoãn cắn câu, sau đó... trò chơi kết thúc. Lúc đó sống chết của con cá đối hắn không liên quan, với hắn mà nói, khoái cảm lớn nhất không phải khi cá cắn câu, mà là quá trình đợi chờ đối phương tự động mắc câu.

Sáng hôm sau Sở Đào không phát hiện ngân phiếu đã mất, túi tiền hắn còn chút bạc vụn, cũng đủ để trả. Mãi đến giữa trưa lúc nghỉ chân ven đường mới phát hiện không ổn, tìm trong ngực hồi lâu, lại tìm kiếm bọc đồ, càng bối sắc mặt càng hoảng, A Sữu nhìn thời cơ đã đến, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ngân phiếu đều không thấy!” Của cải toàn thân bỗng biến mất dạng, Sở Đào luống cuống tay chân, không thấy được A Sữu trong mắt lộ ý cười. Lại tìm kiếm một chút, sau phát giác thật sự không có, hắn chuyển từ kinh ngạc sang giận: “Nơi tôi qua chúng ta nghỉ lại chắc chắn là hắc điểm, chết tiệt, thừa dịp chúng ta ngủ say trộm đồ vật này nọ, ta đây phải đi báo quan!”

“Người có chứng cứ sao?” A Sữu kéo lại Sở Đào đang hùng hổ chuẩn bị chạy đi báo quan, hỏi: “Ai có thể chứng minh người bên mình mang nhiều ngân phiếu như vậy? Hơn nữa, báo quan cần phải nói ra thân phận, người lấy thân phận gì để báo?”

“...” Ngắc lại, nói không chừng ở khắp nơi giờ quan phủ đang điều tra hành tung của hắn, hiện tại nếu báo quan, không phải là tự dâng thân tới cửa sao? Chỉ là, toàn bộ của cải đều bay sạch, cơn tức này làm sao có thể nuốt xuống?

“Người từ đâu sao lại khẳng định là do chủ quán làm? Vương gia người võ công cái thế, nếu thực sự có người bí mật vào phòng trộm đồ vật này nọ, người nhất định sẽ biết đi? Nói không chừng là lúc xách trên đường đã đánh mất.”

Hắn tối hôm qua ngủ rất ngon, cái gì cũng chưa nghe thấy. Bất quá nếu người hầu đã nói mình võ công cái thế, Sở Đào cũng hiểu được tên trộm nhỏ nhoi không có khả năng từ bên người hắn trộm đi đồ vật này nọ, có lẽ đúng là làm mất trên đường rồi.

“Biết đâu chúng ta giờ quay lại tìm, còn có thể tìm được.”

Chủ tớ hai người đánh ngựa quay đầu lại tìm ngân phiếu, có thể nghĩ, ngân phiếu vốn là không có khả năng tìm nổi. Vài canh giờ sau, Sở Đào buông tha, ngồi ở ven đường nâng cằm ngắm người.

“Người đừng buồn rầu, trên người của ta còn có chút bạc vụn, có thể dùng tạm vài ngày.”

“Ta không phải buồn rầu, ta là đang nghĩ, này có phải hay không ông trời giúp ta?” Sở Đào ngẩng đầu nhìn A Sữu, đôi mắt đen long lánh: “Đã không có tiền, chúng ta rốt cục có thể chính thức ra nhập giang hồ, ăn ngủ hưởng gió trời, kiếp sống giang hồ nghèo túng vất vả.”

“...” Nhìn khuôn mặt tươi cười đang bày ra trước mắt này, A Sữu cảm thấy được vị tiểu hoàng tử này nhất định là bị kích động đến não có vấn đề rồi.

“Người giang hồ căn bản có năm cách kiếm tiền, nhất điểm nhị mượn tam bán tứ đồ ngũ cướp.” (một cầm cố, hai vay mượn, ba buôn bán, bốn đánh bạc, năm cướp giật) Sở Đào cầm trong tay quyển ghi chú giang hồ, lại nhìn mình từ trên xuống dưới: “Nhất điểm, ngoài thân phận của ta ra thì không còn gì đáng để cầm. Hai mượn, chúng ta mới vừa bước chân vào giang hồ, cũng không có bằng hữu để mượn. Tam bán, múa võ, bán rẻ tiếng cười, bán thân...”

Mặc kệ là loại nào đều rất thống khổ để chọn, cho nên bỏ đi. Cướp tiền, lại không được, dù thế nào hãn cũng là hoàng tử thiên triều, sao có thể làm kẻ cướp giật? Cho nên... ánh mắt Sở Đào dừng ở đánh bạc, biết đầu đây lại là con đường phát tài.

“Người muốn đánh bạc?”

Nếu đánh bạc có thể làm giàu, trên đời này chắc chắn sẽ không có nhiều sòng bạc như vậy!

Nhìn Sở Đào đầy hoài bão mà nắm chặt sách, đó là trong lúc hãn vội chạy trốn đã mang theo. A Sữu trong đầu chỉ có một ý niệm —— tên vô lại nào viết đồng ghi chú này, nhất định phải bỏ tên đó nhất!

“Đừng lo lắng, ta vận khí tốt rất, tiền của ngươi nhất định còn tăng thêm.” Thấy A Sữu không tình nguyện lấy tiền ra, Sở Đào hiểu lầm ý tứ của hãn, vỗ bả vai hãn an ủi.

Rất nhanh liền tìm tới sòng bạc, khi đi vào, A Sữu nhìn nhìn bề ngoài của cửa hàng, tiểu hoàng tử thực sự chọn nơi này sao, sòng bạc do người giang hồ mở, hy vọng hãn còn mạng để rời đi.

Sòng bạc rất lớn, khách giang hồ vàng thau lẫn lộn, lần đầu tới chỗ như thế, Sở Đào thực hưng phấn. Trước ném mấy xúc xắc, lại đẩy thẻ bài, vận khí của hãn tựa hồ không tồi, chỉ chốc lát sau, hai khối bạc vụn nhỏ cư nhiên tăng lên. Ở bên bàn trà, thấy y càng đổ càng cao hứng, A Sữu hối hận chính mình ngay từ đầu sao không gian lận cho y lỗ vốn. Bất quá giờ vẫn còn kịp —— không phải y muốn nghèo túng vất vả sao? Hãn sẽ thỏa mãn giấc mộng này của vương gia.

Sở Đào bên này thì đánh bạc đến nghiện, lúc trước ở trong cung bài bạc với bọn thị vệ, luôn lo lắng sợ bị trách tội, không thể yên tâm mà thoải mái chơi. Giờ thì tốt rồi, chỉ cần có bản lĩnh thắng tiền là được, mười mấy năm trời luyện kỹ năng đánh bạc, cuối cùng anh hùng cũng có đất dụng võ.

Chơi một hồi, Sở Đào đem chú ý chuyển đến một người đứng gần đó, bên kia là một nữ tử diễm lệ, trong thời tiết lạnh giá này lại chỉ mặc một lớp y phục lót vải lụa mỏng manh, mắt hạnh mang ý cười, mi thoáng ẩn tình, lại hơi rung xúc xắc, bộ dạng thướt tha, So với những nữ tử trước đây Sở Đào từng thấy hoàn toàn bất đồng, hãn nuốt nước bọt, nói: “Qua bên kia chơi một chút.”

“Chờ chuyển biến tốt hãy lấy.” Thấy Sở Đào mắt tỏa sáng nhìn về phía nữ tử kia, A Sữu đột nhiên cảm thấy vô cùng không thoải mái, thật giống như... Vốn là con chó nhỏ mình dưỡng bỗng nhiên lại hướng kẻ khác vẫy đuôi, hãn là kẻ không lo sống chết của sủng vật nhưng tuyệt đối không cho phép nó phản bội hãn!

Nghĩ muốn giữ chặt Sở Đào, nhưng một cỗ lãnh ý đột nhiên kéo lại tâm trí của hãn, A Sữu dừng bước, ánh mắt nhanh chóng quan sát xung quanh, sòng bạc vẫn như trước tiếng nói ồn ào, nhưng có gì đó không ổn, trực giác nói cho hãn biết, nguy hiểm đang cận kề, chỉ một chút nữa thôi, sẽ quây lấy hãn.

Trước mắt chợt choáng váng, thần trí như mất đi, hãn tí nữa thì ngã sấp xuống, đau nhức từ tim hướng tứ chi lan tràn, cảm giác vô cùng quen thuộc, là dấu hiệu trước khi độc phát.

“Sở Đào!” Tình thế then chốt, sớm đã quên trên dưới, A Sữu lao đảo vài bước về trước theo bản năng nắm chặt lấy Sở Đào.

Nguy hiểm sắp ập tới, hãn trước tiên phải tìm được lá chắn để bảo vệ bản thân.

Sở Đào thực kinh ngạc trước cử chỉ của A Sữu, trái lại không chú ý tới cách xưng hô của hãn, bị quấy nhiễu lúc đánh bạc, y vốn có chút tức giận, lại nhìn đến A Sữu sắc mặt trắng bệch thì ngây ngẩn cả người, cánh tay kia nắm chặt lấy y, khiến y rõ ràng cảm nhận thấy từng đợt run rẩy từ đối phương.

“Ngươi làm sao vậy?”

Mới vừa hỏi xong, hãn đã bị A Sữu kéo đến một bên, gió lạnh sát bên người bọn họ vụt qua, tiếng thét truyền đến, vừa vặn trong số đông đang đứng có một người quơ quơ ngã quỵ xuống đất, lập tức những

đường máu uốn lượn từ người kẻ đó chảy ra.

Chứng kiến cảnh đó, chung quanh rất nhiều tiếng thét chói tai kịch liệt phát ra, Sở Đào bị dọa cho ngẩn người, A Sữu vội kéo hắn rời khỏi đám đông, đau đớn tạm thời biến mất, A Sữu thở sâu nói: “Chạy mau!”

8. Chương 5

Hai người chạy ra ngoài theo dòng người đang hoang mang, nhóm khách đánh bạc lập tức giải tán. A Sữu dắt ngựa qua, đề khí nhảy lên ngựa, hướng phía trước chạy đi, thẳng đến một con đường hẻo lánh mới ghìm cương lại, bỗng thấy đau nhói, toàn thân vô lực, hắn xoay người xuống ngựa, tựa vào một thân cây phía trước nghỉ ngơi.

“Người vừa rồi là ai? Vì cái gì muốn giết người?” Sở Đào đuổi kịp, xuống ngựa, chạy đến bên cạnh A Sữu, luôn miệng hỏi.

“Đúng vậy đám người kia chính là đến giết người.” A Sữu nhắm mắt điều khí một chút, đau đớn giảm bớt, hắn thần nhiên nói.

Sở Đào lập tức trừng mắt to, “Vì cái gì muốn giết ta?”

“Vậy phải hỏi người, kẻ nào muốn người chết.”

“Hoàng thúc?” Không hề nghĩ ngợi, Sở Đào dứt khoát đáp lời.

Nói đến kẻ muốn giết hắn, Sở Đào không chút do dự nói ra tên Sở Huyền. Hoàng thất Vạn Dục bọn họ không thịnh vượng nếu nói là bị nguyên nhân như truyền thuyết thì hẳn thà tin là hoàng thúc gây lên. Tam hoàng huynh yếu trí, thất hoàng huynh mất mùa, mà ngay cả vị huynh trưởng ngồi trên ngôi vua kia cũng sức khỏe cực kém. Sở gia trừ hắn ra thì không có một ai là người khỏe mạnh cả, hắn cũng sớm biết hoàng thúc sẽ không tha cho hắn, cho nên nghe xong lời A Sữu nói thì cũng không mấy kinh ngạc.

Sở Đào trả lời vậy khiến A Sữu đến việc bịa đặt xuất thân của sát thủ cũng tiết kiệm được sức, hắn biết rõ đám người kia không phải do Sở Huyền phái tới, mục tiêu của bọn họ cũng không phải Sở Đào, mà chính là hắn. Nguyên nhân chính vì như thế nên hắn mới cần phải lừa Sở Đào, trước thời hạn độc phát nửa năm, đây là hắn chưa kịp chuẩn bị, lúc này mới nhớ tới mấy lần trước đau đứt quãng đều là dấu hiệu độc phát, chỉ tiếc hắn lại xem nhẹ.

Độc khí là do hắn năm đó luyện công chưa thỏa đáng, hàn độc hàng năm đều phát tác, khi phát tác thì vài canh giờ sẽ giãy vò một lần, hơn nửa lần sau so với lần trước càng mạnh hơn, đêm hắn ra tra tấn đến thống khổ không thể chịu nổi thì mới từ từ bình ổn lại.

Đây là lần độc phát cuối cùng, thế nên sẽ mãnh liệt hơn trước, hắn chịu giằng co mười năm trời, rốt cuộc có thể giải thoát từ cái thống khổ, cho nên lần này không thể gây ra sai lầm nào.

“Người sắc mặt rất khó coi, có phải đang không thoải mái? Có thuốc không?” Thấy A Sữu sắc mặt tái nhợt, giọng nói cũng tương đối suy yếu, Sở Đào lo lắng hỏi.

“Ta đây là bệnh cũ, không thuốc nào chữa được, qua một lúc sẽ tự lành.” A Sữu nhìn Sở Đào, nói: “Vương gia, có người muốn giết người, người đừng lo cho ta, cưỡi ngựa đi trước đi.”

“Người hiện tại có bệnh, ta nào có thể bỏ người mà đi?”

“Ta đã ổn rồi, tình thế lúc này, chúng ta tách ra chạy là lựa chọn tốt nhất, ta dụ bọn họ rời đi, sau đó chúng ta gặp ở thị trấn phía trước.”

“Ta không đồng ý, trong ghi chú nói, hành tẩu giang hồ quan trọng nhất là chữ nghĩa, người bọn họ muốn giết là ta, ta không thể để người thay ta mạo hiểm!”

A Sữu ở trong lòng tức đến muốn điên người, lại khẳng định, nếu tên hỗn đản viết cái thứ ghi chú kia đang đứng trước mặt hắn, hắn sẽ không do dự bỏ cho tên đó nhất!

Bất quá lúc này không thể tức giận với Sở Đào, A Sữu hít một hơi thật sâu, kéo tay Sở Đào qua, nghiêm mặt nói: “Vương gia, hãy nghe ta nói, mục đích của bọn họ là người, nếu phát hiện đuổi theo nhằm người

họ sẽ không làm gì ta. Ngược lại, nếu người thật sự gặp bất trắc gì, người nghĩ là hoàng thượng sẽ bỏ qua cho ta sao?”

“Nhưng mà.”

“Không nhưng, nghe lời ta. Ta cam đoan, ta sẽ không có việc gì, ân?”

Như lừa gạt hài tử, A Sữu đưa Sở Đào lừa lên ngựa. Lúc vỗ ngựa liền đem hương phấn chà lên lưng ngựa, đợi hần đi xa liền phủ hương phấn kia khỏi người mình. Phất roi, ngựa hí dài một tiếng hướng phía ngược lại chạy đi.

Hần không biết sát thủ do ai phái tới, nhưng hần đã có chuẩn bị mà tới, giờ chỉ hy vọng tiểu hoàng tử cùng con ngựa kia có thể dẫn dắt sự chú ý của sát thủ. Cho hần thêm chút thời gian.

Hướng A Sữu đi là đường nhỏ trong núi, thích hợp che giấu. Đi được nửa đường trời liền âm u, mưa phùn lất phất, hần thân thể mệt mỏi đành phải tìm tảng đá ngồi tạm nghỉ ngơi.

Là ai muốn giết hần? Từ từ nhắm hai mắt hần nghĩ, biết hần có bệnh khó nói trên đời này không quá ba người, với lại ba người này chắc chắn sẽ không hại hần. Quan trọng hơn là không ai biết lúc hần độc phát, kể cả bản thân, nếu không hần đã không để Sở Đào nháo tới nháo lui.

Cho nên, người muốn giết hần cũng không biết chuyện hần độc phát, bọn họ đúng lúc xuất hiện chỉ là trùng hợp. Nói vậy phần thắng của hần có thể lớn hơn chút, bất quá vẫn mong tiểu hoàng tử ngốc kia dẫn nhóm sát thủ ra xa chút.

Sự thật chứng minh mọi chuyện xảy ra không theo ý định của hần, đêm trăng trời tối một trận vó ngựa truyền tới, vừa nhìn thấy Sở Đào đứng trước mặt mình hần thật muốn đâm đầu xuống đất.

“Ta rất lo cho ngươi nên muốn quay lại tìm, vì tìm ngươi ta đã đi vài vòng trong núi rồi.” Vừa nói Sở Đào liền xuống ngựa, trên dưới đánh giá sắc mặt A Sữu, hỏi: “Thân thể ngươi có sao không?”

“Không có việc gì.”

Đang mãi nhìn phía sau Sở Đào, A Sữu tự biết mình chẳng còn đường thoát, sát thủ hần sẽ theo đuôi y đến đây. Hần đã dần cảm giác được sát khí tới gần, chậm rãi tiến tới vây lấy bọn họ, không lưu đường thoát.

“Có vấn đề gì sao?” Trên không truyền đến tiếng quạ kêu thê lương, Sở Đào cảm thấy không tốt, vội nhìn quanh bốn phía.

A Sữu kéo Sở Đào ra phía sau mình, nhìn qua như bảo hộ thực chất là để chắn ám toán từ phía sau. Mắt ưng bình tĩnh quan sát xung quanh, yên lặng chờ đợi đối phương xuất hiện.

Quả nhiên, đối phương thiếu kiên nhẫn động thủ, tổng cộng bốn người, theo bốn phía bọc đánh. A Sữu trong người còn có độc, toàn thân mệt mỏi không rảnh tốn sức với họ, liền tốc chiến tốc thắng đoạt kiếm bên hông Sở Đào đánh đòn phủ đầu. Hần công phu cao, ra chiêu ngoan độc, xuống tay liền không để đối phương đường sống, nháy mắt liền hạ được ba người, còn lại một người trên đùi trúng một kiếm, mắt thấy không địch lại, cuống quýt tháo chạy.

A Sữu cổ tay rung lên, ném kiếm trúng giữa lưng người nọ, khiến y hung hăng ngã trên mặt đất, ra tay không lưu người sống là quy tắc hành sự của hần.

Trong nháy mắt chém giết mấy người, chân khí tác động càng làm độc chạy loạn kinh mạch, A Sữu chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn không chịu nổi, hần không muốn ở trước mặt Sở Đào tỏ ra yếu thế, trầm giọng quát: “Nhặt kiếm cầm về đây!”

Hết thấy đều biến hóa quá nhanh, Sở Đào còn đang bị một màn huyết tinh trước mắt làm sững sờ, cơ thể cứng đờ chạy tới bên thì thể rút ra kiếm cắm trên lưng, máu bắn ra uốn lượn, Sở Đào một trận tim đập muốn ói.

Hần tuy từ nhỏ đã luyện võ đánh tới đánh lui, luôn ảo tưởng được lang bạt giang hồ, làm đại hiệp trừ bạo an dân. Nhưng thực tế cùng mơ mộng luôn chênh lệch như lòng sông so với mặt biển, việc trước mắt này thật không giống những gì hần biết về giang hồ.

“Người như thế nào không hỏi rõ ràng đã giết bọn họ?” Hắc mồi mịt đi trở về bên A Sữu, lấp bắp hỏi.

Bởi vì cơ hội sống chỉ có một, hắc chỉ cần biết nhóm người này muốn giết hắc thế là quá đủ.

Bắt lấy chuôi kiếm, A Sữu hỏi lại: “Nếu hỏi rõ ràng, đối phương sẽ không giết người sao?”

“Nhưng mà...”

Không cho tiểu hoàng tử đáng thương cơ hội đáp trả, A Sữu lôi kéo hắc lên ngựa hướng khe núi chạy đi. Bọn họ tạm thời cho là an toàn đi, bất quá không thể lơ là, độc trong người tùy thời có thể phát tác, Sở Đào còn giá trị lợi dụng, đây cũng là nguyên nhân kéo y theo.

Trời vội trút mưa, đêm đen yên tĩnh, ngựa đi trên đường thật lâu liền dừng lại trước một ngôi miếu hoang. A Sữu xoay người xuống ngựa, phế phủ đã ẩn ẩn thấy đau, hắc biết là vừa rồi ác chiến đã khiến độc phát tác, may mắn tìm được một nơi đặt chân, có thể tĩnh tâm điều tức một chút.

Miếu nhỏ thật tàn tạ, ngói nát mưa nhỏ giọt vào trong nhìn thôi đã thấy thê lương. A Sữu đi đến gần bàn thờ ngồi xuống, toàn thân mỏi mệt khiến hắc đến việc nhóm lửa cũng chẳng màng.

Trước mắt bỗng sáng ngời, Sở Đào đánh lửa, ánh nến vàng đục đưa soi lên gương mặt tuần tú đang nhìn chăm chăm A Sữu, vẻ mặt lạnh lùng.

“Vương gia.” Mơ hồ cảm giác không ổn, A Sữu nghĩ muốn đưa tay kéo hắc, lại thấy hắc lắc mình tránh đi, lạnh lùng hỏi: “Người rốt cuộc là ai? Có phải gian tặc Vĩnh Thặng phải tới?”

Chủ cũ của A Sữu là Vĩnh Thặng lục hoàng tử Niếp, Sở Đào nghi vậy cũng có cái lý riêng của hắc. Nghe xong lời này, A Sữu cười khổ nói: “Ta sao lại là gian tặc? Đừng quên, lúc trước là vương gia ngài năn nỉ muốn mua ta...”

“Đừng có gọi ta vương gia! Trong lòng người từ trước tới giờ chưa từng coi ta là chủ nhân phải không!?” Bởi vì tức giận hỏa tập trong tay Sở Đào lác lư gay gắt, hắc hét lớn: “Đêm đó làm nhục ta là người đứng không? Người rốt cuộc có âm mưu gì!”

Sở Đào chỉ là có chút đơn thuần, nhưng không phải tên ngu, vừa rồi hắc bị một trận huyết tinh dọa ngây người, chưa xem xét kỹ được, nhưng thời gian trôi qua này giờ khiến hắc thông suốt mọi việc. Một hạ nhân bình thường e dè cẩn thận, bỗng bày ra võ công cao cường còn xuống tay rất tàn nhẫn, khí thế kia rất quen thuộc, cái đêm bị nhục nhã chính là cảm giác được khí thế dọa người đấy, bá đạo khiến người khác không thể chống lại.

Nhớ lại mọi việc đêm đó, Sở Đào đứng lên thân mình không tự chủ được run rẩy, tưởng rượu say bóng đèn, lại không nghĩ rằng tất cả đều là sự thật, bị nam nhân đè dưới thân, buồn cười là một chút cũng không phản kháng lại được. A Sữu xâm phạm không chỉ thân thể hắc, còn có danh dự của hắc!

“Vương gia.....”

“Đừng gọi ta nữa!” Sở Đào đoạt lấy bảo kiếm, mạnh rút kiếm khỏi vỏ, vừa quát vừa hướng cổ A Sữu, tia chớp xẹt qua, ánh lên thân kiếm vẻ lạnh lùng.

Không hề che giấu ý định muốn giết người, khí thế so với sát thủ lúc trước còn mãnh liệt hơn, A Sữu biết Sở Đào đã nghĩ thông suốt, mũi kiếm run rẩy chỉ vào hắc lúc này là do quá phẫn nộ. Danh dự của hắc cùng thói quen kiêu ngạo không cho phép mình sống thêm giờ khắc nào.

Muốn tiên hạ thủ vi cường, giống như lúc này đối phó sát thủ, chỉ là...

A Sữu vận nội lực, cảm giác toàn thân đau đớn lợi hại, chân khí đảo lộn không thể đứng dậy, giờ phút này hắc giống như thịt trên thớt tùy người ra tay.

“Vương gia, chuyện đêm đó là ta sai, là ta không chế không được chính mình. Nhưng ta sùng kính người, thích người, chẳng lẽ người nhìn không ra sao?”

Sở Đào ngực kịch liệt phập phồng, không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn thẳng A Sữu.

“Ta cho tới giờ vẫn không nghĩ sẽ làm việc quá phận, chỉ cần được ở bên vương gia liền cảm thấy mỹ mãn. Chỉ là đêm đó người đột nhiên đến ta phòng, thấy bộ dáng người say rượu sau ta nhất thời nhện không được.....”

A Sữu đáng thương tự nói, tay lại ở trên mặt đất di động, bắt động thanh sắc nhạt lên gạch vụn dưới bàn thờ, chỉ cần Sở Đào tiến gần thêm, hần tin mình có thể đưa y vào chỗ chết.

Bất quá chưa đến một khắc cuối cùng, hần sẽ không làm vậy, nội lực có thể kích thích độc tính phát tác mạnh hơn, phần đau đớn đẩy hần biết rõ, cho nên hần đang đánh cược vào lòng lương thiện của Sở Đào.

“Không cần lấy lý do che giấu tội của người!” Thật lâu sau, Sở Đào rốt cục nói: “Giống người như tùy tâm sở dục mà chiếm giữ, căn bản không phải thích.”

Lời nói lạnh như băng, trông không giống vẻ phần nộ ban nãy, A Sữu biết hần đã bình tĩnh trở lại, nhân tiện nói: “Ta biết, ta chỉ là không thể tự kiềm chế a, biết rõ thân phận của mình không thể so sánh với Hoắc thị lang. Nhưng không tự chủ được nghĩ muốn tiếp cận Vương gia, cái cảm giác lo được lo mất khi thích một người người hiểu đúng không?”

Ai, cả đời này của hần trải nghiệm tình cảm chẳng có bao nhiêu, nói lý nửa thật nửa giả. Dùng tâm mà nói hần vẫn là rất thích Sở Đào, đương nhiên là với điều kiện hần còn sống ở đời, cho nên đừng ép hần động thủ!

Ánh nền quá mờ, Sở Đào lại trong lòng tình cảm xúc động phần nộ đan xen, không thấy được động tác trong tay A Sữu. Lại càng không nghĩ đến chính mình đang đứng trước thời khắc sinh tử, chỉ nghe hần lời nói thống khổ, nghĩ đến phần chân tình kia mình đối Hoắc Chấn, suy bụng ta ra bụng người, oán hận tiêu giảm rất nhiều, tâm thần bình tĩnh lại nghe hần còn nói: “Ta biết với thân phận của mình là làm nhục vương gia tội đáng chết vạn lần. Cho nên thời gian qua đã không thiết sống nữa, người ra tay đi, chết ở dưới kiếm của người còn hơn bị sát thủ giết.”

Sở Đào như trước im lặng, A Sữu chỉ cảm thấy trong cơ thể đau đớn nặng thêm vài phần, trên trán mồ hôi lạnh chậm rãi chảy ra, hần chống đỡ không được bao lâu. Nếu qua một lát Sở Đào lại muốn tiến tới, hần căn bản không thể chống đỡ.

Hần khẽ cắn môi tiến lên phía trước thêm một chút, kiếm vừa vặn kề vào cổ họng, Sở Đào cả kinh theo bản năng thu kiếm. Vừa rồi xúc động phần nộ hần là thật muốn giết A Sữu cho hả giận, chỉ là nghe mấy lời của A Sữu lại cảm thấy được hần thực đáng thương, xem xét một chút cuối cùng cắn răng một cái, quát: “Người trước mạo phạm ta, tội đáng chém, bất quá vừa rồi người đã cứu ta một mạng, coi như hòa!”

Nói xong, đem thiết kiếm ném thật mạnh trên mặt đất, xoay người chạy mất.

Tiếng vó ngựa ở trong mưa dần dần đi xa, A Sữu nhẹ nhàng thở ra, dựa vào bàn chậm rãi ngã ngồi trên mặt đất, hần biết chính mình thành công rồi, Sở Đào đã buông tha hần.

Tâm thần thả lỏng, đau nhức ngược lại càng thêm rõ ràng, theo phé phủ truyền tới tứ chi, bốn phương tám hướng đều đau, A Sữu gập người đứng dậy, cổ chịu đựng đau đớn đột kích, này độc rất bá đạo vận công chống cự chỉ khiến độc càng mạnh thêm. Biện pháp tốt nhất chính là chịu được, chịu đựng đến lúc nào đó, đau đớn sẽ tự giảm, đây là kinh nghiệm hần rút ra được sau bao năm sống chung với độc.

Thanh âm mưa gió bên ngoài ngày càng xa, cuối cùng chẳng nghe thấy gì, trước mắt hết thấy nhòe đi, sau đó tầm mắt liền chìm vào hắc ám.

Bên người thật ấm, cảm giác thoải mái cùng cùng quá khứ lãnh lẽo bất đồng, mỗi lần độc phát hần đều tìm chỗ không người bề quan. Hần nhớ mỗi lần tỉnh lại đều thấy lạnh như băng, kỳ quái cảm giác lúc này lại khác xa, hần liền giãy dụa mở mắt.

Trời đã sáng, ánh mặt trời xuyên qua ngói vỡ cũ nát chiếu xuống mặt đất, bên người có lửa trại nho nhỏ, không hề nghi ngờ, cảm giác ấm áp này nguyên nhân hần thấy thoải mái. Hần hoạt động một chút, áo đắp trên người rớt xuống, chính là áo khoác của Sở Đào.

Sở Đào lúc này đang ngồi phía trước lửa trại, dùng cái gậy nhỏ yên lặng gắp lửa, củi gỗ thi thoảng phát tiếng đom đóm, trái ngược với vẻ yên tĩnh của ngôi miếu nát.

Thực sừng sốt thấy Sở Đào đã bỏ đi mà quay lại, A Sữu vội nói “Vương gia.....”

Một cái bánh nướng đen thui ném đến phía hắn, Sở Đào lạnh lùng nói: “Tĩnh thì ăn đi.”

Sở Đào trông thật thảm, tuy quần áo ướt đã đổi qua, nhưng đầu tóc hỗn độn, vết bụi than ngang dọc đen thui trên mặt, tổng thể nhìn thực muốn cười. Vốn là người sinh hoạt được chăm sóc tận nơi, vị tiểu hoàng tử này nhất định đã tìm rất lâu, mới có được ít củ đốt để sưởi ấm, lại còn nướng bánh, tuy nói là bánh nhưng ăn được không còn phải xem xét thêm. A Sữu đoán trong lúc mình mê man, Sở Đào hẳn là chưa được nghỉ ngơi.

Toàn thân tê dại ý nghĩ ngất quăng, đây là phản ứng bình thường khi độc qua, A Sữu không để ý, bất quá ngực thấy một cảm giác không nói rõ được lấp đầy, mà những năm gần đây chưa bao giờ có qua, hắn cắn màn thần, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Sở Đào đầu nghiêng sang một bên bất động ra vẻ không nghe thấy, bất quá ánh mắt phấp phồng lại tiết lộ tâm tình của hắn, cứ cắn chặt môi dưới, vẻ quật cường, không cam lòng, còn có hói hận đan xen hiện ra ở trên mặt. A Sữu nhìn rõ đột nhiên cảm thấy được vị tiểu hoàng tử này so với lúc trước càng thêm đáng yêu.

Không thấy được ánh mắt nóng bỏng A Sữu nhìn mình, Sở Đào vẫn gầy gầy, âm thầm tự mắng chính mình dễ mềm lòng.

Tối hôm qua lúc hắn tức giận chạy đi chưa được bao lâu, đã bị nước mưa lạnh dội cho tỉnh, nghĩ nghĩ lại có điểm do dự. Lo lắng cho bệnh tình của A Sữu nên lại vòng trở về, kết quả liền thấy tên kia nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh. Toàn thân là mồ hôi lạnh, thi thoảng phát ra run rẩy yếu ớt, tay chạm lên mặt hắn lạnh như băng thật dọa người, lúc đó cảm giác, cho dù chính mình không giết hắn, hắn cũng sống không được bao lâu.

Thống hận chớp mắt liền tan, Sở Đào thấy được người này xuất thân thấp kém cũng thực đáng thương, đáng thương đến mức không có dũng khí nói lời thích người khác, nhưng dù thế đêm đó hắn làm vậy với mình vẫn là sai.

Nghĩ tới nghĩ lui lại mềm lòng, dù sao cũng mắng mủ rồi, thôi thì ngậm bồ hòn. Sở Đào trước lúc bắt tay vào nấu nướng đã khóc lớn một trận cho bỏ tức.

Tay gầy gầy nhẹ nhàng bị kéo lại, A Sữu không biết khi nào đã ngồi lại đây, nhẹ giọng hỏi: “Người ăn chưa?”

Theo bản năng Sở Đào gạt mạnh tay hắn ra, lại thấy hơi quá đáng, im im chốc lát liền lạnh lùng nói: “Ta được người hầu hạ quen, xuất môn ra ngoài không thể thiếu người hầu. Người nếu đã biết sai thì thật thà một chút đi!”

Thấy hắn nói lời không thật lòng, sợ Sở Đào nhìn thấy mình đang cười, A Sữu vội cúi đầu yên lặng chấp thuận.

Động tác này Sở Đào nhìn tựa như chó nhỏ ủ rũ khi bị chủ nhân mắng mủ, tâm tình buồn bực giảm chút, dịu giọng nói: “Ăn đi, dưỡng tốt mới khỏi bệnh.” Nghĩ nghĩ, lại nói: “Ta là lần đầu nướng đồ, người phải ăn hết!”

“Tuân mệnh!” Hắn cũng đói bụng, cho dù là độc dược cũng sẽ không chút do dự mà ăn. Hơn nữa còn là bánh nướng, có thể để tiểu hoàng tử hầu hạ, chỉ sợ ngay cả Hoắc Chấn cũng chưa có cái phúc này, chính mình phải thật hưởng thụ.

Thấy A Sữu ăn thật vui vẻ, vậy gián tiếp chứng minh được mình nướng bánh rất tốt, tâm tình Sở Đào thông suốt rất nhiều, ngồi không có việc gì, vì thế hỏi: “Người đó là bệnh gì a, có thể chết người không?”

“Lúc nhỏ bị người hạ độc.” A Sữu thuận miệng nói.

“Sao có kẻ lại hạ độc tiểu hài tử?” Lòng hiếu kỳ dâng lên, Sở Đào tạm quên khúc mắc trong lòng nhin không được truy vấn.

A Sữu biết Sở Đào là thật lòng muốn hỏi han cận kề, lưỡi dài dòn với hắn, nghĩ nghĩ, cố ý thở dài ra vẻ “Một lời khó nói hết a.....”

“Vậy nói ngắn gọn.”

“Kỳ thật.....” A Sứ hơi do dự một chút, nói: “Mẫu thân ta lúc trước vào nhà giàu làm thiếp, khi sinh ta ra thì bị chính thất ghen ghét nên cho người trộm hạ độc. Ta sống được đến giờ, là do mẫu thân.....”

“..... Thực xin lỗi.”

Ánh mắt Sở Đào thuần khiết lấp lánh vẻ mặt hối hận mà nhận lỗi, đây đúng là biểu tình A Sứ muốn thấy. Hiện tại mọi chuyện còn chưa xong, tuy nói Sở Đào không còn ý định giết mình, nhưng ai biết hẳn có đổi ý hay không. Trừ bỏ chính mình ra, không ai đáng để tin nhiệm.

Cách tốt nhất là đánh lừa Sở Đào trước, giành được sự đồng tình của Sở Đào, về phần tương lai có thể hay không bị vạch trần A Sứ không để ý, dù sao với hẳn mà nói, Sở Đào chẳng qua là quan cờ để lợi dụng, tùy thời có thể vứt bỏ mà thôi.

Sở Đào quả nhiên bị thân thể đau thương của a Sứ đả động, mẫu hậu hẳn cũng mất sớm cho nên rất hiểu cảm giác từ nhỏ chịu tang mẹ, nghe a Sứ kể lại liên tưởng đủ kiểu, liền đem hẳn xem thành đứa nhỏ cam chịu, tuy thấy lạ hẳn lại có võ công cao, bất quá sợ lại chạm đến chuyện thương tâm của hẳn liền không hỏi nhiều. Ngữ khí cũng dịu đi rất nhiều, còn đưa thuốc trị thương của mình khi vội trốn chạy cho hẳn.

Thuốc giảm đau này mặc dù không thể trị tận gốc, nhưng đều là thượng phẩm hoàng cung, a Sứ làm sao cùng Sở Đào khách khí, thuận tiện đều nhận hết.

“Người nói đâm sát thủ kia có tới nữa không?” Lại là một trận trầm mặc thật lâu sau, cuối cùng vẫn là Sở Đào đánh vỡ im lặng.

“Họ sẽ đến nữa, nhưng ta chưa chắc có thể đánh trả, cho nên vương gia, ta trước dạy ngươi mấy chiêu công phu giữ mạng.”

Sau khi thân thể chịu độc phát phải một hai ngày nữa mới bình ổn trở lại trạng thái tốt nhất, lúc này kinh mạch bị hao tổn, không thể vận khí điều tức, cho nên A Sứ không thể khinh thường đối mặt với sát thủ, người duy nhất có thể dựa vào chỉ có Sở Đào.

“Được!” Sở Đào vốn mê võ, vừa nghe A Sứ nói muốn dạy mình võ công, lập tức gật đầu, phần uất trước kia cũng tạm thời buông xuống. Nhớ đến công phu của A Sứ, nói không ham mộ là đồ ngu đi, hiện tại có cơ hội học hỏi, hẳn đương nhiên mong còn không được.

A Sứ có ý định dạy Sở Đào công phu thực chất chỉ để cho hẳn múa may khi có sát thủ, để hẳn chắn đi phần nào nguy hiểm, mà bảo tồn sức lực bản thân. Thời buổi cá lớn nuốt cá bé, hẳn căn bản không tự giác được việc gì là sai là đúng, nhưng nhìn cái hỗn hởi trên mặt Sở Đào thì có chút áy náy. Lại tự trấn an bản thân là gạt người không phải lỗi của hẳn, ai bảo người kia ngu ngốc như vậy, cho hẳn cơ hội lừa gạt?

Ăn uống qua loa xong hai người liền bắt đầu luyện công, Sở Đào nền tảng công phu không tồi, người cũng thông minh, khi A Sứ chỉ điểm thì hiểu rất nhanh. Tuy rằng cảm thấy chiêu có thức độc ác, so với võ công hẳn từng luyện chiêu số hoàn toàn bất đồng, thế nhưng nghĩ đến phải đối phó chính là sát thủ, liền cam chịu mà chăm chỉ luyện.

Một ngày lại qua, Sở Đào đem mười chiêu A Sứ dạy luyện cẩn thận, đến chạng vạng mới hứng trí bưng bưng đi làm đồ ăn, lần này thì có nhiều kinh nghiệm, đồ ăn làm ra coi như ăn được. Đưa A Sứ phần lương khô giòn xốp, còn chính hẳn lại tự ăn phần cháy đen, làm A Sứ nhìn mà nghĩ không biết hẳn có hạ độc mình không, hôm trước còn hận không thể tự tay giết hôm sau đã chu đáo chăm sóc.

Kỳ thật Sở Đào bản chất đơn thuần, tuy mấy vị hoàng huynh luôn bảo hộ che chở hẳn, nhưng đơn thuần cũng là tính cách vốn có của hẳn, hẳn mua A Sứ cũng để chung sống cả đời. Cho nên khi bị nhục nhã nếu nói là thống hận thì thà nói hẳn tức giận do bị lừa gạt, đây mới là điểm Sở Đào khó tha thứ.

Bất quá sau khi tĩnh tâm ngẫm lại, việc kia toàn bộ không thể trách A Sứ, dù sao cũng là mình đi tìm hẳn trước.

Tuy A Sứ khôn ngoan hơn người nhưng cũng khó đoán suy nghĩ của Sở Đào, đành tự giải thích: chắc mấy suy nghĩ ngu ngốc thì người thông minh cũng không cách đoán ra đi?

Đang ăn Sở Đào nói: “Hay là ta bái ngươi làm sư phụ? Như vậy về sau ngươi có thể quang minh chính đại dạy ta võ công.”

A Sứ ngăn ra, hấn dạy Sở Đào công phu chỉ là kẻ tạm thời, đâu có suy nghĩ về sau, hỏi: “Vì cái gì nghĩ đến báỉ sư?”

“Ta xem trên ghi chú viết về võ lâm môn phái có rất nhiều quy củ, không phải người trong phái không thể truyền cho võ công, người công phu so với đại ca ta còn lợi hại hơn, ta nghĩ đi theo người học là tốt nhất.”

Cố gắng tìm từ chân thành chút, mắt tỏ vẻ trông mong nhìn Sở Đào, A Sứ tâm vừa động, cố ý đùa Sở Đào “Nếu người nói thích ta, ta sẽ dạy.”

Sở Đào sắc mặt thay đổi, những lời này làm hấn nhớ đến xuân tình đêm đó, hấn đây là lần đầu, nhớ tới cảnh tượng lúc đó cứ thấy tim đập không kìm hãm được. Nếu đối phương là Hoắc Chấn, hấn nhất định rất vui vẻ nhớ đến cảnh kiều diễm đấy, nhưng kẻ áp hấn lại là A Sứ, không chỉ ép buộc hấn còn nói mấy lời khó nghe, muốn hấn đột nhiên chấp nhận vẫn có chút khó khăn.

A Sứ vốn là hay thích nói giỡn, cũng chẳng trông mong gì, thấy Sở Đào khó xử cảm thấy giỡn rất vui, ra vẻ thờ dài nói: “Ta tự hiểu được thân phận mình không được trèo cao, vương gia...”

“Cũng không phải như vậy.” Sở Đào do dự một chút, nghĩ nghĩ, cảm thấy được vẫn là nói rõ thì tốt hơn “Người không biết, kỳ thật, ta mua người về, chính là muốn kết hôn với người.”

Hả?

A Sứ kinh ngạc ngẩng đầu, rất kỳ quái nhìn Sở Đào.

Bị đôi mắt xinh đẹp kia nhìn thẳng, Sở Đào đỏ mặt lấp bắp đem lời thề của mình ra nói lại: “Ta sẽ thực hiện lời hứa, lấy người làm Vương phi, nhưng người cho ta thêm chút thời gian, để chúng ta từ từ hiểu nhau, người làm sao vậy? Có phải hay độc tái phát?”

Không phải độc tái phát, là hấn nhin cười vô cùng vất vả, chỉ có thể cúi đầu cứng nhắc để tránh bị Sở Đào nhìn thấy, khó trách hấn bỏ nhiều bạc mua chính mình, thì ra là có mục đích này. A Sứ thờ dài, rất muốn nói cho vị tiểu hoàng tử này biết, người tốt không liên quan đến bộ dạng xấu hay đẹp, trông mặt mà bắt hình dong hấn nhất định sẽ bị đá lần nữa.

Đêm rất nhanh buông xuống Sở Đào mệt mỏi một ngày, rất nhanh liền vào mộng đẹp, khi đang ngủ say người lại bị đẩy tới lui, hấn mơ hồ than thở: “Đừng quấy.....”

“Bọn họ đến đây!” Thanh âm trầm thấp vang lên, tựa như giọng nói đêm hôm đó, Sở Đào cả kinh lập tức tỉnh lại.

Đêm đen gió lớn, nghe không được gì động tĩnh, Sở Đào đang muốn hỏi miệng lại bị che, cùng lúc kiếm được nhét vào tay hấn, A Sứ ghé vào bên tai hấn nhỏ giọng nói: “Cùng lúc trước giống nhau, có bốn người, tiên hạ thủ vi cường.”

Hấn cũng biết phải ra tay trước, vấn đề là hấn nhìn không ra đối thủ trốn ở nơi nào.....

“Đừng sợ.” A Sứ vỗ vỗ tay hấn mà cổ vũ: “Mấy người này công phu không cao lắm, người đủ sức để đối phó.” Ít nhất là dùng mấy chiêu hấn dạy để đối phó thì chắc chắn không thành vấn đề.

Tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, có người nhỏ giọng tiến vào, hấn vội vàng nhảy lên, tay nâng kiếm nhìn thấy đối phương lại bị dọa cho không dám ra tay.

A Sứ dạy hấn là chiêu pháp giết người mau lẹ đoạt phần thắng, tuy chưa luyện thành thực quá, nhưng nếu ra tay nhanh, chắc chắn sẽ đắc thủ. Nhưng đời này hấn chưa từng giết người a.

“Cẩn thận!” Thấy Sở Đào bất động, A Sứ vội vàng nhắc nhở, nói xong mới thấy không ổn, mục tiêu của đối phương là mình, nếu phát ra tiếng sẽ làm đối phương chú ý.

Đều do tiểu hoàng tử ngốc kia!

Không phí thời gian mắng Sở Đào, A Sứ vội vàng tránh né thế tấn công của sát thủ, cũng may Sở Đào đúng lúc nhảy qua, trong tình thế cấp bách thêm sự kinh hoàng, đem chiêu thức A Sứ dạy đánh lung tung beng, không chống đỡ được lâu liền bị một người ép lui dần ra sau.

Thấy hần bộ dáng đối phó thảm thương, A Sữu vừa tức vừa vội mà nhìn người nọ bị đá một phát vào ngực bay về sau, liền không nhìn được mà nhặt kiếm trên đất, một kiếm xuyên cổ họng sát thủ.

Hần tự biết rõ động chân khí có thể khiến độc tái phát, nhưng là hết cách rồi, mới thu được tên đồ đệ này không lẽ lại để chết ngay. Với tình hình trước mắt, Sở Đào mà chết đối mình cũng không có lợi gì.

Cho nên tâm tình xoay chuyển A Sữu lựa chọn cứu người.

Đem tiểu hoàng tử xui xẻo cứu thoát, chân khí trong cơ thể cũng bị tác động truyền đến đau nhức, A Sữu không khí lực rút kiếm, liền trực tiếp ngã sấp bên cạnh Sở Đào.

Sở Đào ngực bị thương ngực đau, nước mắt lưng tròng nghĩ lúc sát thủ tiến gần, tưởng chính mình phải chết rồi, không ngờ A Sữu một chiêu dọn luôn, càng thêm sùng bái, đang muốn nói lời cảm tạ chợt thấy phía trước có sát thủ loạng choạng đứng lên, sợ tới mức không ngớt kêu to: “A Sữu, cẩn thận! Cẩn thận!”

A Sữu thấy đối phương lãnh kiếm đâm tới, dưới tình thế cấp bách theo bản năng kéo lấy Sở Đào bên cạnh làm lá chắn, đáng tiếc kéo được một nửa thì hụt hơi, không chỉ không tóm được Sở Đào, ngược lại bị hần kéo đi, kiếm phong tới gần sống chết trong chớp mắt, hần vội nghiêng thân mình, trên vai bị trúng một kiếm, chân khí hướng bàn tay đánh một chưởng thật mạnh vào ngực sát thủ, khiến sát thủ bị đánh bay ra xa.

“A Sữu, người thế nào?” Sở Đào phé phủ đầu đến lợi hại, bất quá càng lo lắng cho an nguy của A Sữu, giãy dụa đứng lên, liền thanh hỏi.

Vừa rồi A Sữu liều mạng dùng toàn bộ sức lực, độc ngũ đông trong cơ thể bị kích phát chạy loạn khắp người, giờ phút này chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đau như dao chém, so ra thì vết thương ở vai chẳng đáng nhắc đến.

Gặp A Sữu sắc mặt trắng bệch, trên vai máu tươi chảy ròng, Sở Đào hốt hoảng vội vàng lấy thuốc trị thương thay hần bôi.

“Trước lấy thuốc giảm đau cho ta.” Nhìn xuống đau, A Sữu nói.

“Nga.”

Sở Đào vừa nghe liền làm, vội vàng moi thuốc giảm đau, kích động đổ ra làm rớt mấy viên, A Sữu tùy tay nhặt lên đưa vào miệng.

“Được kia rơi bị bắn.”

Lúc này có thể giảm đau là tốt, còn quản cái gì bắn với không bắn, A Sữu ăn được, ngửa mặt nằm thẳng hồi lâu mới thấy được phát huy tác dụng, đau nhức thoáng giảm xuống.

Sở Đào đánh hỏa tập, giúp A Sữu băng bó vết thương ở vai cho tốt, hơn nữa ngày không thấy hần nói gì, trong lòng có chút sợ, ngập ngừng nói: “Vừa rồi..... Cảm ơn người.....”

A Sữu mơ hồ mở mắt nhìn Sở Đào, ánh lửa chiếu thoát nhìn sắc mặt hần còn trắng xanh hơn mình, hiển nhiên do sợ hãi để lại từ trận chiến ban nãy.

“Cho tới giờ cũng chưa có ai giống người, vì cứu ta ngay cả mạng mình cũng không cần..... Đều là ta sai, đã không dùng tốt công phu người dạy, còn liên lụy người vì ta bị thương.....” Sở Đào ủ rũ nói.

Vừa rồi sát thủ tấn công quá nhanh, Sở Đào căn bản không thấy rõ mục tiêu của đối phương là ai, cho nên chỉ thấy A Sữu che trước người mình thì bị trúng kiếm, đương nhiên cho rằng vì cứu mình, trong nháy mắt đó cảm động khó nói lên lời, rốt cuộc là phải thích một người nhiều đến mức nào, mới có thể liều mạng như vậy, nghĩ nghĩ cổ họng nghẹn ngào chỉ kém khóc lên.

A Sữu chẳng biết nên làm gì cho phải

Có lẽ đạt đến đẳng cấp ngu ngốc hoang tưởng như Sở Đào cũng là một loại hạnh phúc đi, ít nhất hần nhìn không ra tính người âm u ti tiện.

“A Sữu, cả đời này ta cũng sẽ đối tốt với người!”

Thực trình trọng tuyên bố, A Sứ biết giờ phút này Sở Đào có bao nhiêu kiên định, thấy thế hẳn có điểm ấy nấy, nâng tay áp lên hai má Sở Đào, thật lạnh, y cứ cắn chặt môi dưới, vẻ muốn khóc lại cố nhịn xuống, làm cho hẳn nhìn mà tâm động.

“Người vừa rồi làm tốt lắm.”

Tuy rằng tên ngốc đem chiêu thức hẳn dạy đánh như võ mèo ba chân, bắt quá việc đã qua nhiều lời vô ích, xuất phát từ ấy nấy, A Sứ khó có được mà ôn nhu an ủi.

“Phải không?” Được tán dương, Sở Đào nở nụ cười, dựa vào A Sứ mà nằm xuống, sâu kín thở dài: “Nếu ta không bốc đồng chạy ra ngoài thì tốt rồi, vậy thì hoàng thúc đã không có cơ hội ra tay.”

“Đừng tự trách, việc này không liên quan đến người.” A Sứ thuận miệng nói.

An ủi người đâu có mất tiền, hẳn đương nhiên sẽ không keo kiệt. Tuy rằng chưa đoán được ai sai khiến phía sau, nhưng hẳn khẳng định chuyện này cùng Sở Huyền không quan hệ, Sở Huyền nếu muốn giết Sở Đào đã không đợi đến tận hôm nay.

“Sát thủ vội vàng truy tới, xem ra hoàng thúc là quyết tâm phải diệt trừ ta, chúng ta phải mau rời đi..... Thân thể người có thể đi không?”

“Không có việc gì.” Đi chậm vô phương, chỉ cần không tác động chân khí, cho dù vất vả chút, cũng hơn ở đây chờ chết.

Đầu vai có chút nóng lên, là nhiệt độ cơ thể Sở Đào tới gần truyền đến, hẳn tựa hồ không quá thoải mái, thỉnh thoảng cúi đầu ho khan, A Sứ nhìn không được hỏi: “Người bị thương nặng không?”

“Ngực có chút đau.” Vừa rồi bị sát thủ đá một cước, thử một cái liền cảm thấy được co rút đau đớn, bắt quá Sở Đào không để ý, đã ăn hai viên thuốc trị thương hẳn là sẽ không sao.

A Sứ trong cơ thể đau nhức chưa hoàn toàn giảm bớt, cũng không còn sức để ý Sở Đào, nghe hẳn nói không có việc gì, liền không hỏi nhiều, nhắm mắt lại, nặng nề ngủ.

9. Chương 6

Nửa đêm bị độc gây sức ép, hôm sau A Sứ tỉnh lại đã gần trưa đau đớn đã tiêu, bắt quá toàn thân thập phần tê tê, đó là đương nhiên, nếu bị một nam tử trưởng thành coi thành gối ôm cả đêm là ai cũng sẽ xương sống thắt lưng đau như đi.

Sở Đào còn đang ấp ở trong lòng hẳn, khóe môi hơi cong, giống như bị làm tỉnh mà không vui.

Đã trải qua đấu tranh, tiểu hoàng tử hiểu được giang hồ không giống tưởng tượng tốt đẹp, ở đây nơi nơi đều tràn ngập huyết tinh giết chóc, giết người không cần lý do, cần chính là sức mạnh, cái này không biết mấy thứ ghi chú đáng chết kia có viết hay không?

Ngủ thôi cũng trông đáng yêu, A Sứ nhìn không được tay liền bóp mũi Sở Đào, vừa lòng nhìn hẳn khịt khịt mũi. thân mình giật giật lại tiếp tục ngủ. Qua hơn nửa ngày, ngay lúc A Sứ định đánh thức hẳn thì hẳn đột nhiên ngồi bật dậy, tùy tay vớ kiếm kêu to: “Sát thủ, sát thủ ở nơi nào?”

“Đều đã chết.”

Sở Đào ngủ mơ tỉnh táo lại, dụi dụi mắt, nhìn rõ thấy dưới chân mình có khối thi thể, kêu to lùi sang bên run giọng hỏi: “Đều, đều là ta giết?”

“Cho là thế đi.”

Giết người cũng giết kiểu gà mờ, làm hại hẳn đầu vai trúng kiếm không nói, còn khiến cho độc phát, nếu Sở Đào thật sự là môn hạ đệ tử của hẳn, A Sứ nghĩ hẳn phải tát phát cho tên đệ tử vô dụng này bay luôn.

Bất quá hành động cùng ý tưởng vĩnh viễn đi ngược lại, A Sứ không chỉ không tát phát bay tiểu hoàng tử, còn chủ động nấu cơm, thật hết cách, với tình trạng hiện tại của Sở Đào không trông cậy được rồi, muốn ăn chỉ có tự thân vận động.

Đem bánh nướng cho tốt rồi đưa Sở Đào, đương nhiên đối phương không có tâm trạng ăn uống, miếng nhỏ rất nát chả rộng lớn được bao, mấy thi thể còn nằm đấy, nhìn thế nào cũng nuốt không trôi. Bất quá ánh mắt A Sữu nhìn thẳng hắn rất đáng sợ, không dám cự tuyệt Sở Đào đành từ từ nhắm hai mắt, cắn miếng lớn cố nhai.

“Không ăn, sẽ không có sức chạy trốn, ngươi cũng không muốn ngồi chờ chết đi.”

Thấy Sở Đào rất nghe lời mà ăn, A Sữu vừa lòng, tiểu hoàng tử tuy rằng vô dụng, nhưng là người duy nhất bên cạnh, cho nên hắn phải huấn luyện Sở Đào có được ý thức sinh tồn. Nếu hắn cứ cà lờ phát phờ, không chỉ có không giúp được chính mình, ngược lại là vướng chân, đã vướng chân thì phải vứt bỏ, chẳng quan tâm đối phương là con cháu quý tộc gì đó.

“Giết người lần đầu tiên thì sợ hãi, lần thứ hai hưng phấn, đến lần thứ ba người sẽ quen.” A Sữu thần nhiên nói.

Đồ ăn khô khó ăn, Sở Đào miễn cưỡng cắn hai miếng, nhin không được ho khan đứng lên, hắn kỳ quái nhìn A Sữu, từ sau khi sát thủ xuất hiện tên này cùng lúc trước khác xa. Giọng điệu nhân hạ dấu không được vẻ bá đạo, ngạo khí coi thường mọi sự, tựa như cảm giác đêm đó hắn đem chính mình đặt dưới thân.

Nhớ tới cảnh tượng da thịt thân cận Sở Đào hai má hơi hơi đỏ lên, nhin không được hỏi: “Người trước kia đã giết qua rất nhiều người sao?”

“Trước mười tám tuổi.”

Mười một tuổi xuất đạo, đến mười bảy tuổi người trong giang hồ nhắc tới tên của hắn, đều bị kinh hãi biến sắc, bất quá về sau hắn luyện công trúng độc, liền rời khỏi giang hồ, vào vương phủ của Niếp Dao ở liền đã được mười năm.

“Thật là lợi hại!” Sở Đào thật sùng bái mà nói.

Theo suy đoán của Sở Đào, A Sữu hắn là tử sĩ của phủ Niếp Dao, thả nào Niếp Dao đòi mình nhiều bạc như vậy, để huấn luyện một tử sĩ không phải công sức một sớm một chiều mà nói hết được, số tiền kia cũng là rẻ lắm rồi.

Lại nói, huấn luyện đối với tử sĩ tàn khốc vô cùng, mặt A Sữu có thể cũng vì vậy mà bị hủy, còn nhỏ để tang mẹ, sau chịu huấn luyện tử sĩ, trong đó bao khổ sở khó nói một lời, cứ vậy ý nghĩ như ngựa lướt gió Sở Đào đối A Sữu thêm phần thương tiếc, hôm qua hắn còn liều mạng cứu mình, trong thương tiếc còn có phần vui mừng, khoe miệng vì thế không tự giác mà nhếch lên.

Thấy Sở Đào đang nhai, biểu tình bỗng nhiên sùng bái, bỗng nhiên thương cảm, bỗng nhiên ngọt ngào, biến hóa quá quỷ dị, A Sữu đoán không ra tâm tư của hắn, quay đi không quản hắn điên đảo cái gì nữa. Lại nghe Sở Đào đột nhiên nói: “Chúng ta cùng chung hoạn nạn, về sau đừng gọi vương gia nữa, gọi tên ta đi.”

“Ân?” A Sữu kỳ quái nhìn hắn, thấy hắn hai má đỏ ửng, chộc người luyến tiếc, liền cười nói: “Thập Nhất.”

“Di, tất cả mọi người đều gọi ta Tiểu Đào, Thập Nhất chỉ có nương ta gọi thôi.” Sở Đào thực ngạc nhiên A Sữu gọi vậy, bất quá cũng rất vui vẻ, cảm giác quen thuộc giống như về với đoạn thời gian có mẫu thân bên cạnh.

A Sữu chính là biết Hoắc Chấn cũng gọi Tiểu Đào, nên mới gọi khác, làm hạ nhân dùng chung đồ với người khác hắn còn chẳng ngại, huống chi chỉ là cái tên. Gọi Thập Nhất là hắn đánh bậy mà gọi, nhìn thoáng đã biết Sở Đào nghe xong vui thế nào, hắn thật muốn phá lên cười, giờ mới biết thì ra nhin cười cũng là một việc rất thống khổ.

Hắn vẫn nghĩ Sở Đào là con lợn nhưng đánh được hổ, cùng lắm là hơi ngốc, bất quá hiện tại đã biết mình sai rồi, y căn bản từ đầu tới đuôi chính là ngu như lợn!

Sau khi ăn xong ra ngoài, thấy ngựa cư nhiên hoàn hảo không tổn hao gì, chắc sát thủ nghĩ họ không thoát nổi nên chẳng buồn giết ngựa, ngựa được ăn cỏ xung quanh, lại nghỉ ngơi cả ngày, thoát nhìn so với bọn hắn còn có tinh thần hơn.

“Chúng ta đi đâu?” Cùng A Sữu ngồi chung một con ngựa, Sở Đào hỏi.

Hiện tại đã không phải phiêu lưu giang hồ, mà là kiếp sống chạy trốn, lật đật ghi chú giang hồ thà Sở Đào ý lại hỏi A Sửu cho nhanh.

“Hướng nam, chỉ cần vào lãnh thổ Vĩnh Thặng chúng ta liền an toàn.”

Chính xác mà nói lục hoàng tử Vĩnh Thặng là chủ cũ của hắn, chỉ cần tiến vào Vĩnh Thặng, hắn ắt sẽ tìm được người tiếp ứng.

Đáng tiếc sự tình không đơn giản như A Sửu mong muốn (lúc nào mong cũng chệch =))) đi về hướng nam bọn họ đã gặp thêm mấy tốp sát thủ, nếu không phải hắn cảnh giác, trước đó đã đổi trang phục, lại bắt Sở Đào phần nữ trang (giả gái), chỉ sợ sớm bị phát hiện, người thuê sát thủ tựa hồ rất hiểu hắn, biết hắn sẽ đến Vĩnh Thặng, vì thế một đường đánh lén.

Không có biện pháp, a xấu chỉ có thể lựa chọn thiên lộ, trong cơ thể bốn kinh mạch liên tục làm đau, là độc tính đem lại phát tác đích diễm báo, tại đây phía trước, hắn đắc tìm hảo tinh dương đích địa phương, sở đào cũng xanh không được, bị thương thêm chạy đi, hắn dọc theo đường đi vẫn đứt quãng địa khu, hiển nhiên đã đến có thể chống đỡ đích cực hạn.

Hết cách A Sửu chỉ có thể kiếm nơi ít gây chú ý, trong cơ thể kinh mạch đảo lộn là dấu hiệu báo độc phát, trước mắt cần tìm nơi nghỉ ngơi, Sở Đào cũng mệt như rồi, bị thương còn chạy vội làm hắn dọc đường bị hành hạ, hiển nhiên cũng đến cực hạn rồi.

Đêm đó hai người nghỉ lại ở một thôn hẻo lánh, A Sửu tìm một nhà dân cách thôn một chút, đưa ít bạc vụn xin ở nhờ hai ngày.

Sở Đào đối A Sửu bội phục sát đất, “Thật may người còn có tiền, nếu không chúng ta ngay cả nơi dừng chân cũng không có.”

Kia vốn là tiền của Sở Đào, chẳng qua bị hắn thó làm của riêng, vốn định cho tiểu hoàng tử dọc đường chịu chút khổ, không dự đoán được người chịu khổ đầu tiên là mình, chẳng nhẽ đây là hậu quả của hại người cuối cùng thành hại mình sao?

Sở Đào còn đầy mặt cảm kích nhìn hắn, mấy ngày bôn ba, mặt tròn hồng hồng đã gầy đi nhiều, tóc cũng xới tung, thiếu điều muốn dựng ngược, thế nhưng trên mặt vẫn ẩn ý cười.

Bọn họ đều bị thương, bất quá một đường đi Sở Đào vẫn chăm nom A Sửu nhiều hơn, lúc này mệt mỏi còn cố gắng cười, nhìn mà khiến tim hắn không tự chủ nhói lên. Bỗng cảm thấy được có đôi khi tươi cười cũng có thể làm lưỡi dao sắc bén, khiến tim đau đớn.

Sở Đào cũng không tự nói mình đang mệt mỏi, nhưng mặt mũi trắng bệch nhìn cái đủ biết hắn mệt. Thật sự là quá mệt, mệt đến mức nhìn hắn xong chẳng buồn lợi dụng hắn nữa làm gì.

Nhịn không được, A Sửu vỗ vỗ lên giường nói: “Người cũng mệt mỏi rồi, đêm nay ăn được, sớm đi nghỉ ngơi.”

Đồ ăn nông hộ làm cũng thật thô ráp, Sở Đào miễn cưỡng ăn mấy miếng, thấy A Sửu chớp mắt đã đem bát cơm khó ăn nuốt sạch, không nhịn được hỏi: “Người không thấy khó ăn sao?”

“Ta chỉ biết ta phải sống sót.” Ngắc đầu A Sửu ánh mắt sáng ngời nhìn hắn, “Nếu người khác có thể ăn, vì cái gì người không thể?”

So với lời dạy bảo, lời này càng khiến Sở Đào xấu hổ, không nói lời nào bưng bát lên từ từ nhắm hai mắt đem cơm nuốt xuống, nhìn bộ dáng này của hắn A Sửu nở nụ cười, xem ra tiểu hoàng tử bắt đầu hiểu được cái gì gọi là giang hồ.

Sau khi ăn xong, hai người ăn được, nằm chung giường ngủ, bôn ba mấy ngày sau khó được lúc ngủ ngon, Sở Đào rất nhanh liền trầm tiến mộng đẹp, lúc mơ hồ nghe một trận tiếng động làm hắn tỉnh, dụi dụi mắt, bóng tối truyền đến tiếng hít thở dồn dập bị cường ép ở cổ họng.

Sở Đào vội châm nến, ánh nến chiếu nhìn rõ hai mắt A Sửu đỏ lên phẫm tơ máu thống khổ mà trừng lớn, tựa hồ tìm không thấy tiêu điểm, cả người cuộn thành một đống, thi thoảng run rẩy, Sở Đào tay chạm vào chỉ cảm thấy hắn toàn thân nóng bỏng, mồ hôi ướt ừng ầu áo trong.

“Người như thế nào mà đột nhiên đau đớn lợi hại như vậy? Buổi tối không phải đã uống thuốc sao?” Sở Đào hoang mang lật mở đồ tìm thuốc.

“Dù có dùng.....” Sau một lúc lâu, A Sữu trả lời.

Khi độc lan khắp toàn thân, thuốc giảm đau cũng khó lòng chấn áp hết được, huống hồ độc phát so với lúc trước mỗi lần một thêm mạnh mẽ. Dùng sức đánh vào vách tường, ngoại lực thêm vào tạm thời phân tán thống khổ trong cơ thể, lúc này hẳn chỉ hy vọng mình giống lần trước ngất xỉu cho xong, đỡ phải chịu đau đơn dày vò.

Nước cùng được đưa đến bên miệng, hẳn không nhớ rõ mình đã chịu dày vò bao lâu. Chỉ nghe thấy thanh âm xa vời.

“Người sẽ không chết, ta cùng người, người không có việc gì!”

“Thập Nhất, đánh ngất ta.....” A Sữu thở dốc nói.

Cái ôm ấm áp cùng giọng nói không ngừng, khiến thần trí hẳn thoáng tỉnh táo lại, độc tính còn tại trong cơ thể tàn sát bừa bãi, nhưng nhìn đến lúc nhất định, tất cả cảm quan sẽ trở nên chết lặng, ngược lại sẽ không thống khổ như ban đầu, hẳn không chờ được, không tự ra tay được đành thỉnh cầu Sở Đào.

“Đánh người ngất, người sẽ không đau nữa?” Đáng thương hề hề hỏi cho rõ, tựa hồ người đau là hẳn không phải chính mình.

A Sữu gật gật đầu, bị đánh ngất so với cứ chịu đựng tốt hơn, đau này có thể kéo dài vài canh giờ, hẳn không thể cứ chịu đựng mãi.

“Mạnh tay chút, đừng nương tay.”

Một đập hưng hăng vào gáy khiến A Sữu được chìm vào hôn mê như mong muốn...

Tỉnh lại thân thể cảm giác ấm áp vô cùng, ánh mặt trời xuyên thấu qua song cửa chiếu vào, A Sữu thần trí hoảng hoảng, phát hiện trong ngực cảm giác mềm mềm.....

Là Sở Đào, hẳn bị chính mình ôm chặt còn gối lên tay, tay còn hẳn lên vết xanh tím bị tì lâu. A Sữu đem Sở Đào nhẹ đẩy ra, thật ra hành động nhẹ nhàng này không cần thiết, Sở Đào ngủ rất sâu, chỉ sợ có đá hẳn bay xuống giường cũng không tỉnh.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên mặt hẳn một tia sáng loáng, A Sữu không nhìn được nhẹ cọ lên cái mặt mơ ngủ kia, tối hôm qua là nhờ hẳn đem độc giải thoát giúp, khi đó nếu hẳn muốn giết chính mình, dễ như trở bàn tay, nhưng hẳn biết Sở Đào sẽ không làm thế, hẳn là tên tiểu ngu ngốc sẽ không hại người.

Nếu hẳn là y sẽ không ngần ngại mà giết luôn kẻ cản đường, đỡ vướng víu, chứ sẽ không bảo hộ bên cạnh.

“Đứa ngốc.....” Nhẹ giọng nói xong, A Sữu ánh mắt lộ ra ý cười.

Có chút ngứa, Sở Đào nhún nhún mũi sau một lúc lâu mới mở mắt, thấy A Sữu cũng đã tỉnh liền nhẹ nhàng thở ra.

“Cám ơn trời đất, người cuối cùng đã tỉnh, ta tối qua suýt bị người bóp chết. Làm người tốt thật khó, lần sau ta phải làm chút chuẩn bị trước khi người độc phát mới được.”

“Không có lần sau.” Tối hôm qua hẳn là lần cuối, A Sữu vận khí, trong cơ thể chân khí tuy rằng còn không thể điều tức, nhưng cảm giác không còn trì trệ, lần đầu có cảm giác này sau mười năm chịu độc, xem ra mẫu thân nói không sai, muốn trừ độc hoàn toàn phải mất khoảng mười năm.

“Thật tốt quá!”

Sở Đào vui vẻ ngồi dậy, bất quá nói được nửa lại ho khan, A Sữu vội hỏi: “Ta tối hôm qua có hay không làm người bị thương?”

“Không có, bất quá người lại tự gây thương tích, sẹo trên người người đều do độc phát rồi tự tay gây lên đúng không?” Nhìn nhìn vết sẹo trên mặt A Sữu, cùng vết thương đan xen trên người hẳn tối qua thấy được, Sở Đào cẩn thận hỏi.

A Sửu gật gật đầu, sờ đào thực đồng tình mà thở dài, “Sao lúc độc tái phát không ai bên cạnh chăm sóc người?”

Vì trên đời này trừ mẫu thân ra, không ai đáng để tín nhiệm, mà sự cao ngạo của hắn cũng không cho phép mình để mẫu thân thấy bộ dáng thống khổ đó, cho nên mười năm gian nan này, Sở Đào là người đầu tiên ở bên chiếu cố hắn.

“Ngay cả bằng hữu cũng không có, thật đáng thương.”

“Người đã quên đến người cũng từng thề muốn giết ta sao.” Đã biết Sở Đào sẽ không làm vậy, A Sửu vẫn muốn trêu hắn.

“Chúng ta là người trong giang hồ ân oán phải rõ ràng, tuy người thật quá đáng, nhưng, kỳ thật.....” Kỳ thật khi thấy A Sửu liều mạng cứu hắn, hắn đã không muốn nhắc việc khác nữa.

Ngượng ngùng nói không ra lời, Sở Đào vội đánh trống lảng, xuống giường thu xếp điểm tâm, đơn giản nóng một chút là tốt rồi, nhìn thấy hắn tay chân bận bịu, A Sửu trong lòng nổi lên một tia tình cảm là lạ.

Vì cái gì tiểu hoàng tử có thể ngốc đến vậy? Ngốc đến mức làm người ta đau lòng.

Một mỗi cả một đêm dù có ăn cơm thô ráp cũng thấy được hương vị ngọt ngào, độc tố trong cơ thể đã tán hết, A Sửu tâm tình tốt lắm, cơm trưa xong xuôi liền theo chủ nhà ra ngoài kiếm chút đồ ăn cho mới mẻ, về đến nơi còn tự vào bếp nấu nướng, Sở Đào ở bên cạnh trợ giúp, nói: “Không nghĩ tới người trừ công phu ra nấu nướng cũng giỏi, hay là cũng dạy ta đi.”

“Thu đồ đệ như người, có ngày bị người tức chết.”

Tuy nói vậy lúc rảnh tay A Sửu vẫn dạy Sở Đào một ít quyền cước, coi như cảm ơn hắn đã chiếu cố, lần này là A Sửu thật tâm dạy khác với lần trước là vội vàng chỉ bảo.

Ở nhà dân nghỉ ngơi được mấy ngày, hai người đều khôi phục thể lực, Sở Đào đối với việc luyện công rất chăm chỉ, cứ rảnh là lôi A Sửu ra bắt dạy chiêu mới, A Sửu giúp hắn sửa tư thế, nói: “Chiêu cũ còn chưa luyện tốt, đã muốn học chiêu mới sao?”

Sở Đào thân thể giờ tốt lắm, sắc mặt hồng nhuận rất nhiều, nhìn hắn say mê luyện công, A Sửu nhớ tới tình cảnh mình lúc trước luyện công, ngữ khí không khỏi có điểm sủng nịch, vừa sửa tư thế vừa kéo xuống tóc mai bị gió thổi của hắn phát qua mặt mình, có chút ngứa, tâm cũng ngứa theo.

Người đơn thuần lại đáng yêu như hắn tạo lên thứ hấp dẫn, với người luôn chìm trong hắc ám như A Sửu là một điểm trí mạng.

Nắm eo Sở Đào sửa cho đúng cùng lúc nghiêng người hôn lên mặt hắn, trêu đùa: “Nói thích ta, ta liền đem sở học cả đời dạy hết cho người.”

Ánh mặt trời làm hai má càng thêm hồng nhuận, Sở Đào hạ mi mắt, ngay lúc A Sửu nghĩ mưu kế sắp thực hiện được liền bị hắn đẩy ra, không quay đầu lại chạy mất.

“Ta đi bắt cá.”

Bị gạt sang bên liền nghĩ nghĩ, gần thôn này có mỗi con sông cạn, A Sửu cười khổ: “Người..... Bắt được ra cá sao?”

Bữa tối là canh cá, bắt quá cùng Sở Đào không liên quan, bắt cá là A Sửu, nấu canh là A Sửu, hắn chỉ phụ trách ăn.

“Thật không dám nghĩ, nếu không có người, một đường ra ngoài này không biết trải qua thế nào.” Món ngon mới mẻ làm cho Sở Đào thực thỏa mãn, lúc ăn không ngừng gấp rau cho A Sửu, thở dài: “Chúng ta cái này gọi là hoạn nạn gặp chân tình, đúng hay không?”

Kia mặt mày cong cong đáng yêu vô cùng, chứng minh chủ nhân giờ phút này thật sự thực vui vẻ, nghĩ đến bọn họ rất nhanh sẽ rời khỏi nơi này, A Sửu đột nhiên có chút luyến tiếc, ở đây tiểu hoàng tử chỉ một lòng hướng về hắn, hắn cũng hy vọng đời này tiểu hoàng tử chỉ có mình hắn.

Sở Đào mệt mỏi, như trước vừa dựa vào A Sửu rất nhanh liền ngủ, hô hấp trầm ổn ngẫu nhiên truyền đến tiếng ho khan nhỏ, A Sửu nghe rất không thoải mái, vì thế đưa tay kéo hắn vào trong lòng, hai người nương tựa, cảm giác ấm áp rất nhiều.

Đêm yên tĩnh, xa xa đột nhiên truyền đến vài tiếng cú kêu, A Sửu lập tức mở mắt, tiếng ma sát nhẹ vang giấy lát đang đến gần, mang theo quen sát khí quen thuộc của sát thủ, người cuối cùng cũng đuổi tới rồi.

A Sửu vội lay tỉnh Sở Đào, người kia ngủ rất say, mở mắt ra mơ mơ màng màng nhìn hắn, A Sửu che miệng hắn nhỏ giọng nói: “Có người đến đây, chúng ta trước tránh đi.”

“Đừng sợ, ta đi đối phó.” Vừa học được mấy chiêu công phu mới, nghe địch nhân tới cửa, Sở Đào thật muốn thử công phu, bị A Sửu một phen giữ chặt, “Đối thủ nhiều lắm, không thể đánh bừa.”

Nếu đối lại lúc trước, hắn sẽ không do dự ném Sở Đào ra chắn, thế nhưng giờ bất đồng, đồ đệ hắn dạy dỗ ngoan ngoãn như vậy, để đồ đệ đi mạo hiểm, cứ thấy không muốn lắm.

Kéo Sở Đào đứng lên đem chăn bông gấp lại, từ cửa sau đi ra ngoài, không ngờ sau hậu viện có một bể nước, A Sửu vui vẻ nhảy vào, Sở Đào sợ hãi còn đang do dự liền bị A Sửu kéo mạnh, đè đầu trùm dưới nước, hôm trước vừa mới mưa, nước trong bể dâng thật cao vừa vịn che lại thân hình hai người.

Tiếng bước chân rất nhanh liền truyền đến, sau một lúc có người nói: “Bọn họ chắc không ở đây, cả thôn này đến một con ngựa cũng không có.”

A Sửu làm việc cẩn thận, sớm lấy lửa thay ngựa, sau khi ăn cũng sắp xếp lại nhà bếp, quần áo đã giấu trong ngăn tủ, nhìn thoáng qua rất giống phòng không người ở, tuy rằng trên giường còn hơi ẩm, bất quá đêm đen phòng tối, bọn họ thấy không có ngựa hẳn sẽ không tra kỹ.

Nghe tiếng bước chân rời đi, A Sửu nhẹ nhàng thở ra, ai ngờ Sở Đào lại động, này giờ ở trong nước đã lâu hẳn thật sự không nín thở thêm được, A Sửu vội tới gần, môi giao nhau giúp hắn độ khí.

Lại qua hồi lâu, xung quanh không một tiếng động, A Sửu lúc này mới buông ra Sở Đào, cùng trôi lên mặt nước, dưới ánh trăng hai người đều ướt sũng bốn mắt nhìn nhau, đồng thời bật cười.

Trở lại trong phòng, A Sửu lấy y phục sạch ra thay, lại giúp Sở Đào lau khô tóc, Sở Đào đối với sự cẩn thận của A Sửu phục sát đất, nhìn hắn bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta vừa rồi có tính là tương cứu lúc hoạn nạn không?”

A Sửu vừa rồi trong tình thế cấp bách phải độ khí cũng không nghĩ nhiều, giờ phút này nghe Sở Đào nhỏ giọng điều tra mặt về ngưỡng ngừng, tâm vừa động liền ôm hắn hôn môi, Sở Đào đáp lại thật sự ngây ngô, đầu lưỡi lúng túng quần lấy đáp lại, khiến A Sửu thực vừa lòng, vô luận như thế nào, hắn cũng là nam nhân đầu tiên của tiểu hoàng tử, lúc này hẳn thật sự một lòng hướng về mình rồi.

“Ban nãy là độ khí, giờ mới là tương cứu trong lúc hoạn nạn.” Ghé vào bên tai Sở Đào trêu chọc nói.

Hai người dựa vào thật sự gần, hẳn có thể rõ ràng cảm giác được hai má Sở Đào nóng rực, hơi thở hơi loạn vì nghe thấy lời tán tỉnh của mình, phần đơn thuần này thật làm người yêu thích.

Tâm động nộ hôn liền sâu thêm, A Sửu tựa vào đầu giường vừa khiêu khích Sở Đào vừa vuốt ve ngực hắn, vạt áo chưa thắt nút liền dễ dàng kéo ra, từng cái chạm rất nhẹ khiến đối phương run lên như thể mời gọi, khi tay A Sửu lần đến bên dưới đã thấy nơi đó cương cứng như trụ.

“Đừng.....” Thanh âm nhỏ từ miệng Sở Đào. Hắn tựa hồ cũng không ghét thân mật cùng A Sửu, thậm chí có phần chờ mong, nhưng trong lòng lại cảm giác tiến triển như vậy quá nhanh, hắn ở cùng Hoắc Chấn năm năm cùng lắm mới chỉ hôn nhẹ.

Cảm giác được Sở Đào có điểm phân tâm, A Sửu thêm kiên quyết tay càng nắm chặt sau nhẹ nhàng nhéo một chút, thực vừa lòng nghe hắn rên rỉ thành tiếng, hắn liếm vành tai Sở Đào nói: “Thập Nhất, ta không quan tâm trong lòng ngươi còn người khác, nhưng khi ở bên ta thì chỉ có thể nghĩ đến ta!”

Tình dục bùng lên khó kiềm chế, Sở Đào chút kiên trì cuối cùng cũng khó giữ, cảm giác có người giúp khác với lúc hắn tự an ủi bản thân, vòng eo lay động theo động tác tay cánh tay kia, lúc này hắn như say rồi.

“Người cũng đến giúp ta.”

Kéo tay Sở Đào phủ lên phân thân của mình, cảm giác mát lạnh đem đến khoái cảm cho hắn, hai người cùng thở dốc mà cọ lẫn nhau khiến A Sữu không tự giác mà nhớ tới đêm xuân kiều diễm lần trước, nếu không phải thân thể bọn họ đều mới chịu qua thương tích, không nên mây mưa quá sức thì hẳn thật muốn giống lần trước đem Sở Đào hảo hảo yêu thương.

Hoan tình nảy lên, dưới tay động nhanh hơn, Sở Đào rất nhanh không chịu nổi, thở dốc một hơi dài liền phóng ra, trên tay cực nóng A Sữu cũng đã phóng ra trên tay hắn.

Thần trí dần quay về, nhớ tới vừa rồi bộ dáng mình vịn vẹo rên rỉ trong ngực A Sữu, Sở Đào nhất thời đỏ mặt, mặc A Sữu thay hắn lau sạch tay, lại kéo hắn nằm xuống, trong bóng đêm, hai thân ảnh dựa sát vào nhau.

“A Sữu, chờ chúng ta trở lại kinh thành, ta sẽ nói với hoàng huynh muốn lập người làm vương phi.” Được tay A Sữu vuốt ve khắp người làm Sở Đào thoải mái thở ra, gối lên ngực hắn mà nói.

A Sữu nghe đến lời này tay hơi ngừng, lòng có chút rối loạn.

Thì ra, chính mình cũng không chán ghét việc ở cùng tiểu hoàng tử ngốc này.

10. Chương 7

Lo lắng sát thủ sẽ trở lại, hôm sau A Sữu liền cùng Sở Đào lên đường, vòng vèo đường nhỏ vắng người mất mấy ngày cuối cùng gần tới được lãnh thổ Vĩnh Thặng, chỉ là thành họ đang dừng chân bỗng giới nghiêm rất cao ngăn trở tiến trình của họ.

“Hoàng thúc rốt cuộc tạo phản rồi.” Nhìn thấy cáo thị dán trên tường thành, Sở Đào nhẹ giọng nói.

Cáo thị viết thật sự đơn giản, chỉ nói hoàng đế bệnh cũ tái phát tìm không được cách trị đã băng hà mấy ngày trước, tân hoàng kế vị là Sở Huyền đại xá thiên hạ, kế tiếp là một phen ca tụng công đức của tân hoàng, Sở Đào yên lặng nhìn cáo thị trên cao, chữ nhìn càng lúc càng mơ hồ, nước mắt tràn mi nhìn cũng nhìn không được nữa, lửa giận chậm rãi nổi lên hắn nắm chặt tay.

Hoàng huynh tuy rằng thân mang bệnh nhưng không đến mức không thể trị, nhất định là Sở Huyền đang làm trò quỷ, sát hại hoàng huynh, giết người tốt với ta nhất!

“Thập Nhất!”

A Sữu đứng bên cạnh Sở Đào cảm giác thân thể gầy yếu run kịch liệt, tựa hồ tùy thời có thể xông lên xé cáo thị, vội vàng giữ chặt hắn, lúc này tuy rằng đã là tối, dưới thành ít binh lính canh, nhưng nếu xé cáo thị, vẫn không thể dễ dàng thoát thân.

Ôm lấy Sở Đào đưa ra khỏi đám đông, không cam lòng bị lôi đi Sở Đào ra sức giãy dụa, hai người ngã vào bên đường, sau A Sữu buông tay hắn liền đánh một quyền qua.

A Sữu không tránh, tâm trạng hiện tại của Sở Đào hắn hiểu được, một đường bị người đuổi giết phải chạy trốn giờ lại biết được tin xấu, trong lòng y vẫn luôn căng thẳng không chịu đựng được thêm, mới cần phát tiết.

“Hỗn đản, ngươi vì cái gì phải kéo ta đi? Ngươi cũng không khác bọn họ, tất cả đều lừa ta.....”

Sở Đào mắng không thấy được đáp trả, liền đánh người một lúc mới dừng tay, bỏ nhào vào lòng A Sữu khóc lớn, A Sữu không nói gì chỉ ôm lấy hắn mặc hắn khóc, Sở Đào là người thẳng thắn, khóc một lúc để giải tỏa là tốt.

Thật lâu sau Sở Đào mới ngừng nức nở, nhẹ giọng nói: “Hoàng huynh là bị lão tặc Sở Huyền hại chết, tại sao văn võ bá quan trong triều lại không ai nghi ngờ?”

“Thắng làm vua thua làm giặc, trên đời này chỉ nghe nói qua thêu hoa trên gấm, nào có đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi?” A Sữu nhẹ vỗ sau lưng Sở Đào an ủi.

“Đúng vậy, Hoắc Chấn thay lòng, hoàng thúc cũng phản rồi, giờ đến cả văn võ bá quan cũng là như vậy.....” Sở Đào thì thào nói xong, lại ngẩng đầu, nhìn thấy A Sữu hỏi: “Vậy ngươi thì sao? Có thể hay không cũng vì tiền đồ, phản bội ta?”

“Sẽ không.” Ánh mắt Sở Đào lộ ra sợ hãi cùng bất lực, khiến tâm A Sữu thất lại.

Nước mất nhà tan, tất cả người tín nhiệm trong một đêm trở thành kẻ thù, người đáng tin còn lại chỉ có hần, hần biết Sở Đào sợ mình sẽ bỏ hần, do dự một chút A Sữu đành trả lời trái với lương tâm.

Với điều kiện quan trọng là bản thân an toàn, hần sẽ không vứt bỏ Sở Đào, hần không phải ké máu lạnh, không có khả năng không để tâm một đường hoạn nạn có nhau, lại không đành lòng nhìn Sở Đào thương tâm.

“Cám ơn ngươi.” Thấy an tâm rồi Sở Đào ôm lấy a Sữu một lần nữa dựa vào ngực hần, nhẹ giọng nói.

Vì che dấu hành tung, buổi tối hai người lại tìm miếu hoang ở ngoại ô lánh tạm, A Sữu biết Sở tâm tình không tốt, liền an ủi nói: “Đừng lo lắng, đi thêm về phía trước qua Thanh Hà sẽ tới lãnh thổ Vĩnh Thặng, Vĩnh Thặng cùng hoàng huynh ngươi giao tình tốt, chỉ cần chúng ta đi cầu hần, hần nhất định xuất binh giúp ngươi đoạt lại Vạn Dục.”

“Ta là sợ.....” Đầu gối lên đùi A Sữu, Sở Đào lẩm bẩm nói.

“Sợ?”

“Sợ xảy ra chiến tranh, sợ dân chúng lầm than, sợ phải đối mặt với người phản bội.” Là sợ làm kẻ thù với tình nhân phản bội, thêm đường dài mệt nhọc Sở Đào sớm không còn tư thế oai hùng phần chấn lúc mới đầu. hần chỉ biết chuyện thâm cung, chưa trải qua chính biến cung đình, loạn lạc chiến tranh, võ công thì thiếu kinh nghiệm thực tế, giấc mộng từ nhỏ sùng bái anh hùng đã sụp đổ, trên đời này căn bản là không có anh hùng, chỉ là mộng đẹp khi còn nhỏ thôi.

“A Sữu, ngươi có sợ thứ gì không?”

“Không có.” Lớn từng này chỉ có người khác sợ hần, chính hần cho tới bây giờ chưa trải qua cảm giác sợ thứ gì.

“Thật tốt a.” Sở Đào hâm mộ nói: “Không giống ta, hồi nhỏ sợ thầy giáo, sau lại sợ hoàng huynh, sau nữa sợ Hoắc Chấn, cái sợ lo được lo mất, hiện tại sợ.....” Sợ bị bỏ rơi, sợ phải cô đơn một mình.

“Có ta ở đây bên người, đừng sợ.” Xoa bóp tay Sở Đào, A Sữu nói dối an ủi.

Với tính cách của hần bình thường cũng không thừa hơi nói mấy lời lừa gạt, bất quá một đường bôn ba cùng nhau khiến hần đối tiểu hoàng tử sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu, hần không hiểu đó là cảm giác gì, nhưng trực giác nghĩ không muốn thấy Sở Đào không vui.

Lời này thành công lấy lòng Sở Đào hần ngồi dậy, cười nhìn A Sữu dưới ánh trăng cặp kia đen như mực, lóe ánh sáng nhạt, khiến hần nhớ lại lúc mới gặp, lúc ấy hấp dẫn chú ý của hần cũng là đôi mắt này.

Sở Đào nâng tay lên nhẹ xoa xoa hai má A Sữu, nhiều ngày nay mặt hần đã dần hết sưng như trước, có thể mơ hồ nhìn ra hình dáng thanh tú vốn có, thật ra dù A Sữu vẫn là gương mặt khó coi như trước Sở Đào cũng không bận tâm, dung mạo không đẹp nhìn lâu cũng thuận mắt. Hơn nữa, hần hiện tại một chút cũng không cảm thấy A Sữu không đẹp, so với đám người chỉ biết nịnh nọt, A Sữu còn tốt hơn nhiều.

“Nói cho ta biết, vì sao ngươi đối tốt với ta như vậy?” Hần nhẹ giọng hỏi.

Tốt sao? Cho dù tốt, cũng đều có mục đích cả.

Hần vẫn luôn lừa gạt Sở Đào, trước là vì trêu chọc, sau vì trả đũa, sau nữa là đáp lại vì Sở Đào đã chiếu cố, cho dù là hiện tại cũng nhằm chán khi phải quan tâm nhưng là nhìn thấy Sở Đào chìm đắm trong hạnh phúc, A Sữu bỗng thấy được mình thật vô lại khi lừa gạt một người chất phác.

Có chút không dám nhìn thẳng mắt Sở Đào, hần quay sang hướng khác, bất quá động tác này khiến Sở Đào nở nụ cười nói: “Ta biết, ngươi làm như vậy, đều vì ngươi thích ta.”

Còn lại một người bị A Sửu đánh chưởng trúng, bắt quá chưởng lực quá yếu, không gây trở ngại gì, A Sửu còn đang muốn thừa thắng truy kích, một trận đau nhức đột nhiên theo phé phủ truyền đến, khí lực tựa hồ nháy mắt hụt mất, hoàn hảo Sở Đào đúng lúc đâm một kiếm phía sau sát thủ, giúp hắn giải trừ nguy hiểm.

Thấy bộ dáng A Sửu tựa hồ độc lại phát rồi, Sở Đào thực lo lắng, đem sát thủ xui xẻo đá xuống dưới sông, định qua cầu hắc không ngờ thuyền nhỏ đột nhiên kịch liệt nghiêng một cái, khiến A Sửu ở mép thuyền bị hất ra sông.

Lòng sông nước chảy xiết, thân thuyền lại không ngừng lay động, Sở Đào đứng không vững, mắt thấy A Sửu bị dòng nước kéo ra xa, trong lúc cấp bách liền văng mỏ neo ra kêu to: “Bắt lấy dây thừng!”

Đau nhức đột ngột xảy ra khiến thần trí mơ hồ, nghe được tiếng kêu hoảng hốt của Sở Đào, theo bản năng tóm lấy dây thừng bị vớt đến, thấy hắn bắt được Sở Đào mừng rỡ, ra sức kéo dây lại, nhà dò thấy không ổn, kéo vết thương ở chân cố sức lại gần quất: “Buông tay!”

Sông chảy xiết, hai tay Sở Đào kéo dây đã dùng toàn lực, căn bản không thể tránh né sát thủ tới gần, hoàn hảo mục tiêu của đối phương là A Sửu cho nên không lập tức động thủ với hắn, chỉ là lớn tiếng uy hiếp.

Sở Đào đối hắn ngoảnh mặt làm ngơ, người nọ dưới tình thế cấp bách bất chấp thực hiện mệnh lệnh, liền đánh một chưởng vào sau lưng Sở Đào, đau nhức truyền đến khí lực Sở Đào giảm không ít, hắn vội lần xuống dưới quần dây vào tay, tránh bị tuột mất dây.

Đột nhiên thấy người bị nước cuốn đi xa lại xuất hiện trước mặt, sát thủ kinh ngạc, A Sửu ra tay như điện, thế kiếm đón gió lao tới, đâm vào cổ họng sát thủ, hất y bắn vào trong nước.

Khí tức trong người chạy loạn, cho dù đã giết người cũng không giảm đi tức giận trong hắn, A Sửu thở hào hển, hắn biết đây là do mình cố vận nội lực, làm độc có cơ hội phát lại, do hắn sơ sót nghĩ là độc đã trừ, không ngờ đó chỉ là thời gian độc ngủ đông ngán ngủ.

Toàn thân đau đớn luân phiên, A Sửu chống đỡ không được, ngã xuống trên thuyền, Sở Đào chống đỡ đi đến hắn bên, hỏi: “Người có sao không? Được đâu, mau uống vào.....”

“Tránh ra!”

Đau nhức kích thích mạnh mẽ tâm thần, A Sửu một tay đẩy mạnh Sở Đào ra, Sở Đào đầu đập mép thuyền, quay cuồng một trận chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thần trí hoảng loạn liền chìm vào bóng tối.

Thân thuyền bị đụng mạnh, thân thể bị thương khê động, Sở Đào hoảng hốt mở to mắt, phát hiện thuyền nhỏ xuôi dòng trôi tới hạ du, ở một chỗ khúc cong thì dừng lại, sao sáng đầy trời lấp lánh nước sông, bốn phía một mảnh yên lặng, A Sửu té xỉu ở bên cạnh hắn, Sở Đào vội nâng dậy hắn, dùng sức kéo hắn lên bờ.

Sau lưng trúng chưởng mỗi lần thổ đều đau, Sở Đào đi được vài bước rốt cục kiên trì không được, té ngã trên đất, A Sửu cũng bị hắn làm tỉnh, phát ra rên rỉ nặng nề.

Sở Đào lấy ra thuốc trị thương, nâng hắn dậy định cho ăn, vừa chạm vào hai má hắn liền lấp bắp kinh hãi, A Sửu mặt nóng bừng, hai mắt mở dưới ánh trăng trần ngập ánh đỏ dữ tợn tàn nhẫn, như là dã thú chuẩn bị ăn con mồi.

“A Sửu?” Sở Đào có chút cảm thấy không ổn, thử thăm dò gọi hắn.

Không thấy hắn đáp lại, A Sửu chỉ trừng mắt nhìn, đột nhiên nâng tay nắm lấy cổ tay y, ném người sang một bên.

Sở Đào không phòng bị, bị rơi choáng đầu hoa mắt, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền thấy A Sửu nhào tới đè lên người, tay kéo lật quần áo hắn, một kéo liền xé rách phân nửa y phục vốn đã lộn xộn.

“Buông!”

Ánh mắt cuồng dã kia từ trên cao nhìn xuống, cơ hồ phát ra ý muốn tàn phá, Sở Đào tựa hồ hiểu được sắp phát sinh chuyện gì, kinh hoảng kêu lên.

Không đếm xỉa đến tiếng hắn kêu, hoặc là nói trừ bỏ cái nóng trong cơ thể đang thôi thúc ra, A Sửu giờ phút này căn bản không nghe ra cái gì khác.

Đây mới là lần cuối cùng độc phát, cũng rất mãnh liệt, mãnh liệt đến mức hần không thể khống chế bản thân.

Nếu trước mặt có đao hần sẽ không làm vậy, chỉ là lần này bất đồng, theo một loại bản năng thôi thúc, hần có ý muốn chiếm lấy con mồi của mình. Sở Đào lúc này giống như nguồn suối có thể giảm bớt thống khổ cho hần, so với dùng đao càng tốt hơn.

Thần trí đã lâm vào hỗn loạn, động tác A Sữu nóng bỏng mà thô bạo, Sở Đào căn bản không thể chống lại hần, cũng không còn sức chống lại. Thể lực của hần đã dùng hết lúc đấu với sát thủ, người có nội thương chỉ hoạt động liên đau tận tâm phế, phản kháng nhỏ bé của hần dễ dàng bị A Sữu chặn lại, theo quần áo bị rút xuống dần yên lặng lại.

“Dừng như vậy, cầu người.....” Sở Đào trong tiếng cầu xin đã mang theo âm khóc.

Không thể chống trả khi bị ép buộc, hần giờ phút này nếu nói là tức giận, chẳng bằng nói là sợ hãi, cảm giác sắp bị cắn nuốt đến dần, khí lực đã hết, hần không giãy dựa thêm, mệnh lệnh cũng biến thành cầu xin. Bất quá lời cầu xin kia người đang phát cuồng nghe vào, chỉ như thêm gia vị cho đường phát tiết. Dem hai chân Sở Đào nâng lên, sau đó mạnh dậm sâu vào cơ thể hần.

Đau xót truyền tới phế phủ, Sở Đào chỉ cảm thấy trước mắt chột tối sầm lại, có một loại suy nghĩ, quả là ông trời không muốn hần thoát rồi. Đau nhức theo từng lần chạm truyền tới từ người phía trên, kích thích thần trí của hần, chân mạnh mẽ bị tách ra hai bên, tiếp xúc mạnh mẽ như bị xé rách, máu theo nơi giao hợp chậm rãi chảy xuống.

Toàn thân Sở Đào toát mồ hôi lạnh, đau nhức đến cực điểm, hần đã không còn sức nói lên lời, sau lưng ma sát vào bờ sông đầy cát sỏi, mỗi lần động đều như có đao sắc cào vào cơ thể. Thời gian như dừng lại, lúc này có muốn ngắt xỉu cũng là vọng tưởng.

Rốt cục, thống khổ cũng ngừng lại, vào lúc nam nhân phía trên đem tinh hoa bắn vào trong cơ thể hần, cũng là lúc Sở Đào rơi vào hắc ám.

Rạng sáng A Sữu tỉnh lại, mắt nhìn thấy cảnh tượng xung quanh làm hần chấn động, Sở Đào cuộn tròn nằm bên cạnh, quần áo rách nát miễn cưỡng che lấp cơ thể, những chỗ hở ra đều một mảnh xanh tím, một ít trọc vật còn dính ở hạ thể, chứng minh thân thể hần đã bị xâm phạm thê thảm, người dường như cuộn lại như tiểu động vật bị dã thú công kích, chỉ có thể làm ra bộ dáng cố sức bảo vệ bản thân.

“Thập Nhất!”

A Sữu vội vàng tiến tới ôm lấy Sở Đào, không có đáp lại, bất quá ánh sáng chiếu tới giúp hần nhìn rõ gương mặt không một tia máu của y, thân hình lạnh như băng, ở trong lòng hần thỉnh thoảng phát ra run rẩy.

Gió nhẹ thổi qua, làm cho hần tỉnh táo đôi phần nghĩ lại tối qua, nhớ tới chính mình độc phát đã thô bạo xâm phạm Sở Đào, A Sữu một trận áy náy. Hần thực hiểu trạng thái điên cuồng khi mình độc phát, trên mặt trên người hần đầy vết đao là minh chứng, hần căn bản không thể khống chế hành động của bản thân, Sở Đào đêm qua đã chịu đựng đối đãi thể nào hần hiểu rõ.

Lại gọi Sở Đào vài tiếng, như trước không thấy đáp lại, A Sữu buông tha liền ôm lấy hần, thuận theo sông chậm rãi đi về phía trước.

Gần sông có mấy ngôi nhà cũ nát, tựa hồ là do ngư dân lúc trước để lại, bên trong phủ kín mạng nhện cùng tro bụi, hiển nhiên là đã lâu không ai ở, cũng may nồi bếp vẫn còn, A Sữu đơn giản quét tước qua một chút, đem Sở Đào ôm lên giường, lại đi nấu nướng giúp hần tẩy sạch thân thể, sau mới bôi thuốc trị thương.

Làm xong xuôi A Sữu mới đi tìm thức ăn, xung quanh không có thôn trang, hần đi khá xa mới tìm được một nhà dân, dùng bạc vụn đổi lấy hai bộ quần áo cùng ít gạo, lại đi vòng trở về.

Đường xá rất xa, A Sữu lại không cảm thấy mệt mỏi, tuy còn chưa thể tùy tâm mà vận dụng chân khí, nhưng sức lực tràn đầy, kinh mạch thông thuận, toàn thân lộ ra vẻ nhẹ nhàng thoải mái mà mười năm nay chưa từng có, hần biết lần này trong cơ thể độc khí là hoàn toàn tan, chỉ cần thêm chút thời gian chờ nội tức thông thuận là công lực có thể khôi phục bình thường. Mấy năm nay sống chung với độc, hần luyện

công không có tiến triển gì nhiều, hiện tại độc tiêu thất, vô công của hân có thể đại thành, này coi như là chịu đựng độc lâu được tặng lễ vật đi.

Về đến nơi, Sở Đào còn đang ngủ say, hai má nóng bỏng, thỉnh thoảng nói vài lời vô nghĩa, thân thể hân không chịu nổi thô bạo, lại cộng với nội thương trong người, nên phát sốt rồi.

Thật may Sở Đào mang theo bên người không ít thuốc tốt, không nghĩ đến loại nào cũng dùng tới, A Sữu uy hân ăn ít cơm trắng, sau ăn thuốc trị thương, không bao lâu hân liền đỡ mồ hôi, người bớt nóng, đến chàng vạng thì tỉnh.

A Sữu vẫn bồi bên cạnh hân, thấy hân tỉnh lại thì không nói gì hai mắt nhìn thẳng, biết là hân trong lòng không thoải mái, liền ôn nhu hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Trầm mặc lúc lâu, Sở Đào mới nói: “Đỡ ta đứng lên.”

Thanh âm khàn khàn trầm thấp, là do tối hôm qua khóc thảm thiết quá, bất quá với hân mà nói không đáng kể chút nào, đã chịu đựng qua mọi thứ, giờ còn gì mà không chịu được?

A Sữu nâng hân dậy, diu hân ngồi, hỏi: “Có đói bụng không? Ta đem tới chút người.”

Sở Đào không nói chuyện, bình tĩnh nhìn A Sữu, đột nhiên giơ tay lên, hung hăng cho hân một cái tát, chính hân cũng do dùng sức quá mạnh mà ngã lệch ra giường, vù vù thở dốc đứng lên.

Với thân thủ A Sữu không lý nào không tránh được, chính là hổ thẹn với Sở Đào, thấy hân bởi vì tức giận thở hổn hển không ngừng, hai mắt đỏ lên, ngược lại lòng sinh thương tiếc, nâng hân dậy ôn nhu nói: “Là do ta sai, người giận ta chờ hết bệnh rồi thoải mái mà đánh, hiện tại đừng nóng giận, coi chừng bị thương thân mình.”

Giọng nói ôn nhu lộ ra hối hận cùng thương tiếc, khiến Sở Đào từ phần hận dần dần tỉnh táo lại, giương mắt nhìn A Sữu, nhìn sọc trên mặt hân, nghĩ đến tình cảnh hân nhịn đau khi độc phát, trong lòng thương tiếc sau một lúc lâu thở dài: “Quên đi, không phải người sai, bất quá lần sau độc phát thì bảo ta một tiếng, tối hôm qua ta đã tưởng suýt chết.....”

Trải qua sự tình khủng bố như thế, giờ nghĩ lại không rét mà run, thấy mắt Sở Đào lộ vẻ hoảng sợ, A Sữu vội vàng kéo tay hân, an ủi nói: “Sẽ không có lần sau, độc của ta đã được giải.”

Nghĩ đến không phải chịu cảm giác tra tấn như địa ngục, A Sữu trên mặt lộ ra mỉm cười, bất đồng với vẻ lấy lòng mọi khi, lần này là phát ra từ nội tâm, nụ cười sung sướng được giải thoát, thấy hân thật sự vui Sở Đào cảm thấy tâm trạng mình cũng tốt hơn nhiều, nâng tay nhẹ chạm hai má hân hỏi: “Vừa rồi đánh người đau không?”

“Không có, nếu chưa hết giận, có thể đánh thêm.” A Sữu tâm tình tốt lắm, nói giỡn với Sở Đào.

“Ta không có thô bạo như người.”

Lời than thở mặc dù mang vẻ nén giận, cũng đã thực ôn hòa, A Sữu biết Sở Đào không giận, liền kéo người vào lòng, cười nói: “Về sau sẽ không thế nữa, ta sẽ đối thật tốt với Thập Nhất.”

Sở Đào định đáp lại, bất quá lại ho khan, ngực rất đau, đau đến theo phế phủ nảy lên yết hầu, đau đến khiến ho khan càng lúc càng lợi hại, rốt cục cảm giác tanh nồng xộc lên, vừa ho vừa phun ra ngụm máu.

A Sữu giúp Sở Đào vỗ lưng, sau khi thấy hân phun máu, tay ngừng lại nghĩ —— dù tối qua có thô bạo cũng không thể hại đến phế phủ, như thế nào lại hộc máu?

Tay vội kiểm tra mạch của Sở Đào, hư nhược là dấu hiệu tâm phế bị tổn thương, A Sữu trong đầu chợt lóe nhớ tới một màn hôm qua Sở Đào vì giữ chặt dây thừng mà bị sát thủ làm trọng thương.

Lúc ấy đêm trầm, nước sông chảy xiết, một màn Sở Đào liều chết cứu hân lướt qua, sau lại thấy Sở Đào vẫn ngất, con tưởng do mình bạo lực gây ra, không nghĩ đến hân bị nội thương. Lúc này xem mạch tượng thì thấy thương nghiêm trọng, nếu không trị tốt, về sau không thể luyện nữa là chuyện nhỏ, chỉ sợ ngay cả giữ mạng cũng là thành vấn đề.

Sở Đào ho một hồi, thấy vết máu trên tay áo, nhìn nhìn A Sứ, thấy hấn sắc mặt khó coi, đôi mắt đẹp kia cũng không biết đang nghĩ gì.

“Đừng lo lắng, ta không sao, lúc trước bị ác nhân đá một cước, ho khan vài ngày không phải cũng tốt cả sao.” Đột nhiên cảm thấy sợ hãi, Sở Đào vội vàng giải thích, tuy rằng chính hấn cũng biết lần này bất đồng, ngực rất đau, có gì đó đang quay cuồng, âm ỉ muốn thoát ra.

“Không có việc gì không có việc gì, ngoan ngoãn mà ăn cơm, lại uống thuốc, rất nhanh sẽ khỏe.” A Sứ vỗ vỗ tay Sở Đào, cười an ủi.

Giúp Sở Đào ăn ít cháo, bôi thuốc trị thương xong đợi hấn ngủ, A Sứ ngồi ở hấn bên người nhìn hấn chăm chú. Gương mặt kia vốn khỏe mạnh hồng hào nay lại ồm yếu tái nhợt, Sở Đào mũi hơi khịt khịt, hấn hô hấp thực trầm, lại ngủ cũng không yên, thở dốc lẩm bẩm mấy lời vô nghĩa, thi thoảng còn rên đau, chường kia ra tay rất nặng, nếu không phải lúc ấy sát thủ còn có điểm cố kỵ, Sở Đào đã sớm chết.

Nguyên bản chỉ nghĩ Sở Đào bị ngoại thương, nghỉ ngơi hai ngày có thể đi lại, hiện tại xem ra không được, nhìn tình trạng này không thể đi được, mà chính mình khi gặp sát thủ phải chạy ngay, nếu cố chấp dẫn hấn đi, chỉ thêm trời buộc mà thôi.

Độc trong cơ thể hấn đã trừ, cũng không cần Sở Đào trợ giúp, mất đi tác dụng không cần thiết phải giữ lại, hấn không phủ nhận thích sở đào, nhưng thích này so với tính mạng chỉ là muối bỏ biển thôi.

Ăn xong được, bệnh tình Sở Đào không có chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng trầm trọng —— đây là phế phủ bị thương nặng, nếu không phải mang theo thuốc tốt trong cung, chỉ sợ hấn đã bất tỉnh, hiện tại tuy có thể đứng lên ăn cơm, hoạt động một ít, nhưng rõ ràng chỉ là miễn cưỡng.

Xuất phát từ hồ then, A Sứ tận tâm hết sức hầu hạ Sở Đào, đến cả việc riêng tư cũng muốn làm thay, Sở Đào vì xấu hổ nghĩ muốn từ chối liền bị hấn ngăn cản.

“Thương thế của ngươi là vì ta, giờ thay ngươi làm mọi việc là đúng lắm.”

Lời nói ôn nhu làm Sở Đào mặt đỏ tim đập. Không biết vì ngượng ngùng hay do nội thương, hơi thở nặng nề liền phun ra ít máu.

“Việc này ta có thể tự làm, thật đấy.”

Nhìn thấy sắc mặt A Sứ thêm khó coi vì mình khắc ra máu Sở Đào thực bối rối, vội vàng nhanh miệng biện giải: “Ngươi xem tinh thần của ta có phải tốt hơn hôm qua không? Ta rất nhanh sẽ khỏi! Sau đó chúng ta là có thể cùng đến Vĩnh Thặng mượn binh, ngươi chờ ta hai ngày..... không, một ngày!”

Ổng tay áo bị nắm chặt, bộ dáng kinh hoảng của Sở Đào làm cho A Sứ đau lòng, ôm lấy hấn vỗ nhẹ sau lưng, ôn nhu nói: “Ta biết ngươi đi được, bất quá không muốn để ngươi mệt mà thôi, chuyện mượn binh đừng vội, chờ ngươi khỏe hơn chúng ta lại đi.”

“Phải không?” Sở Đào bình tĩnh nhìn thấy A Sứ, mặc dù từ cặp mắt đen kia không tìm được đáp án, nhưng A Sứ an ủi làm cho hấn an lòng không ít, tựa vào ngực đối phương, nhẹ giọng nói: “Đừng bỏ ta lại, nếu ngươi phải đi thì đưa ta theo, ta có thể đi.”

“Đứa ngốc, ta là do ngươi dùng thiên kim mới mua được, sao lại bỏ ngươi mà đi? Trừ phi ngươi không cần ta.” A Sứ nói có chút chua xót, cả cuộc đời này lần đầu hấn cảm thấy được mình nói dối thật bỉ ổi.

Người trong lòng đang không ngừng run rẩy, chứng minh Sở Đào giờ phút này có bao nhiêu sợ hãi, hấn liều mạng kiên trì như vậy, chỉ sợ bị bỏ lại, mình là hy vọng duy nhất của hấn, nếu mình bỏ đi thì hấn sao chịu được?

Sau cơn tối Sở Đào muốn xem sao trời, A Sứ không phản đối, ôm hấn dựa cửa sổ nhìn ra xa, hấn đối Sở Đào ngoan ngoãn hầu hạ, là bởi vì đã quyết định ngày mai rời đi, mất đi người cuối cùng để dựa vào, kết cục của Sở Đào có thể đoán được, có lẽ tiểu hoàng tử khờ dại đến chết cũng không rõ hiện tại hấn bị thảm như vậy là do mình gây ra. Trước mặt ôn nhu, phía sau hung hăng đâm hấn một đao, loại suy nghĩ này làm A Sứ rất không thoải mái, cho nên có thể bù đắp được gì, hấn đều làm cho trọn.

Xem sao trời trong đêm yên tĩnh là đẹp nhất, Sở Đào tựa vào ngực A Sữu nhìn lên trời cao, nghe hần vì mình nắn nỉ mà phải kể chuyện xưa, không khỏi nở nụ cười: “Thật khó nghe, còn không bằng bà vú hồi trước của ta kể.”

Xin người, những gì hần trải qua chỉ có vung đao múa kiếm, nào có thời gian kể chuyện dỗi trẻ đi ngủ?

Ra về xem thường, A Sữu nói: “Chê ta kể không hay, vậy người kể đi.”

Sở Đào thật đúng là hưng trí bừng bừng kể vài chuyện quấy phá hồi nhỏ của mình, A Sữu nghe được giọng nói thực rất êm tai truyền đến, hần tựa hồ nhìn thấy cảnh tượng trong cung, hình ảnh tiểu hoàng tử nhảy nhót vui đùa, đứa nhỏ tinh quái, khiến nội thị vừa buồn cười lại bất đắc dĩ.....

“A Sữu, ta kể nhiều chuyện của ta như vậy, chỉ là chưa từng nghe qua chuyện của người, tên gọi lúc nhỏ của người là gì, ở nơi nào lớn lên?” Sở Đào nói mệt rồi, vì thế vòng vo chuyển đề tài, hần đang hưng trí lắm, hai mắt sáng long lanh chăm chú nhìn A Sữu, hoàn toàn không nhìn ra là người bệnh.

“Dạ Tồn. Dạ trong đêm khuya, tồn trong khiêm tồn.” A Sữu nói, đây là lần đầu tiên hần đem tên thật nói cho người khác nghe, cũng sắp rời Sở Đào mà đi, không cần lừa gạt nữa, hoặc có lẽ hần không đành lòng lừa gạt thêm.

“Dạ Tồn, tên hay, ta về sau gọi người A Tồn được không?”

“Được.” Nếu có về sau, hần nghĩ hần sẽ không cự tuyệt, A Sữu vuốt tóc Sở Đào tiếp tục nói: “Ta ở một nơi rất lạnh, rất yên tĩnh mà lớn lên, nơi đó với hoàng cung giống nhau lạnh như băng.”

“A Tồn thật đáng thương.....” Trong lòng truyền đến tiếng thở dài sâu kín của Sở Đào.

“Cha ta phi long tái ngoại trang chủ của Hàn gia, nương ta là vợ lẽ, cho nên ta rất ít khi nhìn thấy phụ thân, ta theo họ mẹ, công phu cũng là mẫu thân dạy. Nơi ta ở mỗi ngày làm bạn với ta chỉ có binh khí, việc ta thành thạo nhất là giết chóc. Chúng ta vì tiền mà làm việc, chỉ cần người khác trả giá cao, chúng ta cái gì cũng làm, ta từ ba tuổi cầm lấy binh khí, từ đó không chia lìa. Ta từng giết rất nhiều người, cho nên người trong giang hồ đều gọi ta Dạ Tu La.....”

A Sữu nói rất chậm, cũng thực lộn xộn, tựa hồ nghĩ đến thì nói, thấy khuỷu tay trầm xuống, hần biết Sở Đào chịu không được mỗi một muốn ngủ, lại vẫn như cũ tiếp tục nói, nói đến mình hồi nhỏ, thiếu niên thì khoái chí một thân lưu lạc giang hồ, nói đến luyện võ không may bị trúng độc, sau đó ẩn thân ở vương phủ, nói đến việc gặp Sở Đào vẫn chỉ là đùa giỡn.....

Gió đêm nhẹ thổi, đem giọng nói trầm thấp phát lên trời cao, rồi sau đó, tiêu tán.

A Sữu đem Sở Đào ôm quay về trên giường, hần ngủ về mặt bình thản, khoe môi khả ái cong lên, nhớ tới bộ dáng hần khi say rượu, A Sữu giật mình.

“Thực xin lỗi, Thập Nhất.” Nhẹ nhàng vuốt ve thái dương Sở Đào, hần nói.

Đối Sở Đào có chút áy náy, bất quá hần không biết là chính mình có sai, người vật cạnh tranh, kẻ mạnh thì sống, đạo lý này hần nghĩ Sở Đào cũng nên hiểu được, hần chỉ là nghe theo mà thôi.

11. Chương 8

Rời khỏi căn phòng cũ nát, cửa gỗ còn phát ra một tiếng kêu kệt khiến hần cùng Sở Đào trời đất cách biệt, A Sữu hướng dọc sông chạy đi, thẳng đến khi tới bến phà, hần vẫn không quay đầu lại.

Nhân sinh không có đường rút lui, đã bước đi sẽ không thể quay đầu lại.

Ánh mặt trời chiếu rọi mặt sông lóng lánh, A Sữu lên thuyền, thân thuyền hơi hơi quơ quơ, nước sông in bóng của hần, đột nhiên nghĩ đến ngày đó đi thuyền Sở Đào cố ý ngồi trước hần chắn nguy hiểm, tâm thần của hần cũng theo hồ nước lung lay một chút.

Đó là tên ngọc, đến giờ vẫn không nghi ngờ lời hần nói, bị hần làm nhục còn liều mạng bảo hộ hần, thậm chí coi hần là người đáng tin nhất mà y lại, y vĩnh viễn không biết tự bảo vệ bản thân, đã nhiều lần bị đưa

vào hiểm cảnh, tên ngốc như vậy thật khó sống trong thế giới cá lớn nuốt cá bé, y chết chỉ là việc sớm muộn mà thôi.

A Sứ, ta sẽ đối tốt với người cả đời!

Mặt hồ sóng sánh như chiếu ra vẻ cười thần nhiên của Sở Đào, A Sứ dùng sức quăng xuống nước, nghĩ muốn đem dung nhan kia xóa mờ.

Quên được hần không?

Tự cho bản thân một đáp án phủ định, hần từng gặp qua rất nhiều loại người, chỉ là ngu ngốc như Sở Đào thì chỉ có một, nếu muốn quên hần là khó đi.

Mặt trời đã lên cao, lúc này Sở Đào chắc đã tỉnh, quan binh cũng rất nhanh sẽ đuổi đến, chính mình bỏ đi để lại hần có khi lại là tốt, Hoắc Chấn còn thích hần, sẽ không gây khó dễ cho hần, nói không chừng còn có thể trị được vết thương cho hần, dù là thế nào, hần đều sẽ ổn thôi.

Chỉ là mặc kệ lý do hoa mỹ cỡ nào cũng không thể phủ nhận chữ ‘phản bội’, hần biết chính mình rời đi đối với Sở Đào là một đòn trí mạng. Một đường đi dài Sở Đào đã coi mình là người đồng cam cộng khổ với hần, cho nên mới tin tưởng mình. Hần so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng hơn, Sở Đào không thể thừa nhận bị hần phản bội, hần thậm chí không dám tưởng tượng biểu tình bất lực của Sở Đào khi biết được chân tướng.

Tiếng lái thuyền làm A Sứ bừng tỉnh khỏi suy nghĩ, mái chèo quơ xuống, thuyền chậm chậm rời bến, hần không tự chủ được mà quay đầu lại nhìn.

Bờ sông dần xa, trong lòng lại không cảm thấy may mắn khi thoát khỏi, ngược lại là tình cảm khó nói thành lời, lo lắng, bất an, vướng bận, đan vào cùng một chỗ, nhiễu loạn suy nghĩ của hần.

Quan binh có thể đứng lúc xuất hiện hay không? Sau khi xuất hiện có thể làm khó dễ Thập Nhất? Ý nghĩ này bỗng nảy ra trong đầu hần.

Xa cách lâu như vậy, hần không dám tin chắc rằng Hoắc Chấn sẽ chiếu cố Sở Đào, trên đời này dễ thay đổi nhất là lòng người, hần còn là một hoàng tử sa sút, vì uy danh quyền lực kẻ khác cái gì mà không dám làm?

Ta đang lo lắng cho hần sao?

Ý nghĩ thành linh nảy ra trong đầu dần len lỏi vào tim, A Sứ càng không an tâm.

Một thứ cảm giác thật lạ, từ lúc hần bỏ đi liền bám theo, trong lòng thấy trống rỗng, suy nghĩ bất an không yên, giống như mất đi thứ gì, tựa hồ lúc này muốn đi khắp nơi tìm đáp án —— thì ra hần cứ không yên lòng. Bởi vì thích mà lo lắng, bởi vì yêu mà vướng bận, mà vướng bận của hần lại là tên ngốc kia, tiểu hoàng tử vẫn luôn bị mình lừa gạt.

Trước mắt xẹt qua cảnh tượng hần liều mạng cứu mình, bộ dáng hần say rượu chọc người yêu thương, hần bị người vứt bỏ mà ôm mình khóc rống, còn có thật lâu trước đó, hần vì ngựa nổi điên mà nhào vào lòng mình, về mặt kinh ngạc, ngây ngốc nói Người thật xấu...

Không quay đầu nhìn lại, là bởi vì hần biết chỉ cần mình muốn quay lại, vĩnh viễn đều được chấp nhận, chỉ là..... Nhìn thuyền đã cách xa bờ, cơ hội lên bờ đã không còn,

Không do dự thêm, A Sứ đứng lên, nhảy vào nước sông.

“Uy, người điên rồi.....”

Không quay lại nhìn nhà đồ với tiếng kêu sợ hãi, hần bơi trong nước lạnh như băng quay về bờ.

Sao có thể? Hần như thế nào có thể yêu thương một tên ngốc? Chỉ là.....

Được rồi, hần thừa nhận Sở Đào với mình còn quan trọng hơn mình nghĩ, ở bên cạnh y tốt lắm, có một cảm giác khó nói lên lời, không bằng trực tiếp đem người nắm chặt trong tay, cho đến ngày hiểu được rõ.

A Sứ trở lại căn phòng cũ nát, trong phòng thực tĩnh, Sở Đào còn mê man, bắt quạ trên mặt đất, vạt áo một mảnh đỏ sẫm, là vết máu hần ói ra.

Tim như bị nhéo mạnh, A Sứ lập tức ôm lấy Sở Đào, một bên gọi hần, một bên lấy tay đặt sau lưng hần, dùng chân khí giúp hần thoải mái hơn.

Độc trong cơ thể hần mới tan, thân mình còn chưa ổn, truyền chân khí là việc không có lợi cho bản thân, chỉ là không còn biện pháp, sợ tên ngốc này gặp chuyện không may, tâm tình của mình lại biến trở về cảm giác trống rỗng, cho nên đành chịu vậy.

Thật lâu sau, khi hơi thở ổn định lại Sở Đào tỉnh, vừa nhìn thấy hần liền ôm chặt, vì quá dùng sức mà không nhận được run rẩy.

“Đừng bỏ lại ta, đừng để ta một mình ở lại đây.....” Rất sợ, sợ cảm giác bị vứt bỏ. Khi còn bé chứng kiến mẫu thân mất sớm, sau phải chia lìa với tình nhân, bị bằng hữu ruồng bỏ, hiện tại, hần chỉ còn lại có A Sứ.

Lúc mới tỉnh nhìn quanh không thấy A Sứ, hần không thể kiềm chế bản thân kích động, trực giác nói cho hần A Sứ đi rồi, hần đứng lên muốn tìm người, đi được vài bước liền không ổn, ho khan không ngừng, kích động làm cho tâm mạch tổn thương càng thêm loạn, ngay lúc đó đã phun mấy ngụm máu, sau lại ngất lịm nên cái gì cũng không biết.

“Ta sẽ khỏe, rất nhanh sẽ khỏe!” Hần cố gắng thuyết phục, phần kiên trì kia khiến A Sứ nhìn mà đau lòng.

Tiểu hoàng tử có lẽ cũng không ngốc như mình nghĩ, hần hần là cảm nhận được suy nghĩ của mình đi?

Tên ngốc này làm cho hần vừa tức vừa thương, bị trọng thương còn liều mạng chống đỡ, chỉ vì sợ bị vứt bỏ, đã hại hần đến mức này còn ruồng bỏ hần, lúc hần cần quan tâm nhất lại chọn rời đi, nếu chính mình không trở lại, có lẽ hần cứ nằm như vậy chờ chết.

Không lâu trước đây hần còn không để ý chuyện sống chết của Sở Đào, chỉ là hiện tại hần lại đột nhiên phát hiện, hần là vô cùng luyến tiếc Sở Đào chịu thương tổn, loại cảm tình này có từ lúc nào? Hần là đã có từ lâu, dần dần qua ngày, đọng lại thật nhiều đến giờ thì đã cảm nhận được rõ ràng?

“Người đương nhiên sẽ khỏe.” A Sứ vỗ vỗ sau lưng Sở Đào, cho hần an ủi: “Đừng suy nghĩ nhiều, ta sao thể bỏ người? Ta chỉ là muốn bắt cá cho người, kết quả không cẩn thận rớt xuống sông, cho nên mất chút thời gian.”

Một thân y phục ẩm ướt là chứng minh tốt nhất, Sở Đào tin, hỏi: “Chúng ta có gạo, đi bắt cá làm gì?”

“Vì để người ăn cho khỏe a.”

Lần đầu có cảm giác bất an khi nói dối, thật may Sở Đào không để ý, nội tức được A Sứ giúp điều hòa, hần mệt mỏi, rất nhanh liền ngủ.

Mấy ngày tiếp theo, A Sứ ở bên Sở Đào cẩn thận chăm sóc ngày đêm, đến bản thân còn không nghỉ ngơi cho tốt, lại dùng thuốc quý, thân thể Sở Đào tốt nhiều lắm, chỉ là đối hần đặt quy định thật hà khắc. Muốn ra ngoài phải chào, không được đi đâu quá lâu, đi ngủ phải bởi hần nói chuyện phiếm....

Tùy hứng là độc quyền của người bệnh, tiểu hoàng tử càng tùy hứng đến khoái chí, chắc chỉ là tạm thời khó chiều thôi, mỗi khi nghĩ như vậy A Sứ liền không nhận được thở dài —— quả nhiên thích một người là chuyện ngu ngốc nhất trên đời này.

Đêm nay Sở Đào vẫn như trước dựa vào A Sứ ngủ, hần tựa hồ thành thói quen với tư thế này, A Sứ nhận không được cười hỏi: “Người như vậy là sợ ta rời đi sao?”

“Nào có? Ta chỉ là cảm thấy được hai người phải gần nhau chút, vậy mới ấm.” Thân thể tốt hơn nhiều, Sở Đào đã không giống vẻ hoảng sợ bất lực mấy ngày trước, thực mạnh miệng mà nói.

“Thật không? Thế giờ ta đi nhé?” Khi dễ tiểu hoàng tử đã thành thói quen của A Sứ, cái thói này càng lâu càng nghiệm, xoa xoa má Sở Đào, làm bộ phải đứng lên rời đi.

Sở Đào quả nhiên sợ hãi, vội vàng giữ chặt tay hần, A Sứ người lại dựa gần hơn, nói: “Nói thích ta, ta sẽ không đi.”

Ý định muốn đem thân tâm Sở Đào nắm trong tay giờ vẫn chưa thực hiện được, thấy hần cắn môi dưới một bộ không cam lòng, A Sữu thở dài: “Muốn nghe người nói câu thích thì khó như vậy?”

Ở lại chăm sóc Sở Đào, tùy thời có thể bị sát thủ tìm đến, hần cư nhiên không có cảm giác hối hận, nếu nương biết hần vì một người nam nhân mà làm loại chuyện ngu xuẩn này, nói không chừng sẽ một chương bỏ hần. Mà hiện tại hần đơn giản chỉ muốn nghe vài câu tâm tình thôi, tên gốc kia lại sống chết không mở miệng, hần không chịu nói, chính mình càng muốn nghe, vốn chỉ là lời thề lúc tức giận, hiện tại tựa hồ đã biến thành một thứ chấp niệm, nghĩ muốn nghe cho rõ tình cảm Sở Đào đối với mình.

Nghe A Sữu nói thật đáng thương, Sở Đào do dự trong chốc lát, “Ta, ta.....”

Thở lộ nửa chừng bị đứt quãng, A Sữu lại gần bắt đặc dĩ mà hôn Sở Đào, nhìn thấy bộ dáng hần bối rối thì không nỡ ép hần, quên đi, lời nói dối lòng cần gì nghe, biết Sở Đào trong lòng có hần là được.

Nụ hôn triền miên rất nhanh khiến Sở Đào động tình, mắt gợn nước mông lung, vừa thở dốc hai má cũng phỉm hồng, A Sữu thấy tâm động, ai, mỹ thực ngon miệng như vậy, đáng tiếc nhìn được không ăn được, chẳng lẽ đây là trừng phạt trời ban vì hần đã lừa gạt sao?

Thấy A Sữu nghiêng người nhìn mình, mắt phượng híp lại, biểu tình tựa tiểu phi tiểu, trong sủng nịnh còn có thần nhiên bất đắc dĩ, tìm Sở Đào không nhìn được đập dồn dập.

Độc trong người A Sữu đã tán, hai gò má hết sưng, khôi phục bộ dáng thanh tú vốn có, mặc dù còn ít sọc, ngược lại khiến dung mạo tuấn tú thêm uy nghiêm.

“A Tồn, người bộ dáng này sẽ làm mê chết cả đồng nữ hài tử.”

“Ta không thêm, ta chỉ muốn người!” A Sữu thổi tắt nến, trong bóng đêm đem Sở Đào ấn vào lòng.

Thiên hạ mỹ nhân hiếm lạ, hần chỉ muốn mỗi tiểu hoàng tử này, cho nên, hần quyết định cả đời sau, phải giữ Sở Đào thật chặt, chính mình phải báo đáp lại hần.

Chạng vạng hai ngày sau, quan binh đã tìm đến, Hoắc Chấn tự mình mang binh, hần đi vào nhà thấy Sở Đào cùng A Sữu đang ăn, thấy hần, Sở Đào thực bình tĩnh, không lên tiếng, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Hoắc Chấn nhìn lướt qua phòng nhỏ cũ nát không chịu nổi, rất khó tin tiểu hoàng tử ăn sung mặc sướng lại ở được chỗ này. Nhìn đến đồ ăn, thật là khó nuốt, nhưng vẻ mặt Sở Đào lại không có vẻ phẫn hận, tựa hồ còn rất thoải mái.

Đây không phải Sở Đào mà hần biết, hần vốn tưởng rằng với tính cách Sở Đào nếu thấy mình đến, sẽ xông lên mắng mỏ một phen, không chút do dự đâm cho một dao nhỏ, chỉ là giờ lại hoàn toàn tương phản, với sự xuất hiện của mình, Sở Đào cũng không để ý, thậm chí coi thường sự tồn tại của hần.

Ở chung năm năm, đây là lần đầu Sở Đào lãnh đạm với hần như vậy, không phải cố ý làm ra vẻ đạm mạc, căn bản là xa cách từ sâu trong lòng.

Hoắc Chấn tâm căng thẳng, nhìn thấy A Sữu ngồi bên cạnh Sở Đào, hần đột nhiên biết chính mình bỏ lỡ cái gì, cũng có loại dự cảm, Sở Đào sẽ không dính lấy hần như trước, đã buông tha cho mình rồi.

Hoắc Chấn mặt vẫn bình tĩnh, mắt ra hiệu cho thị vệ đến kéo A Sữu xuống, Sở Đào rốt cục thiếu kiên nhẫn, chần trước người A Sữu, hướng Hoắc Chấn nói: “Người muốn bắt muốn giết ta thì tùy, đừng làm khó dễ người của ta, để hần đi!”

Này có điểm không giống tiểu hoàng tử lúc trước, hành động hần bảo hộ A Sữu khiến Hoắc Chấn không vui, vẫn xua tay để thị vệ dẫn người đi, Sở Đào lại tiến tới ngăn lại, chết cũng không tha, quát lớn: “Hoắc Chấn, người muốn bắt ta, ta theo, người còn muốn gì nữa?”

Hoắc Chấn nhú nhú mày, nghiêm mặt nói: “Vương gia, ta là tới đón người hồi cung, không phải bắt người.”

“Nguyên lai ở trong lòng người, ta còn là Vương gia.” Sở Đào cười lạnh một tiếng: “Một khi đã như vậy, ta đây ra lệnh người thả người của ta!”

Người của ta ba chữ rõ ràng, sát khí nháy mắt tràn ngập hai mắt Hoắc Chấn, A Sữu vui sướng khi người gặp mà nhìn vị binh bộ thị lang, nhần nại của hần đã tới đỉnh điểm rồi, mình nên giải thích đôi câu.

“Đại nhân, vương gia nhà ta trên người có thương tích, không thể nóng giận, ngài cũng đừng khó xử hần, lại nói, giờ một đường vào kinh, bên người hần cũng cần người sai bảo.”

Vừa nói vừa bóp nhẹ vào eo Sở Đào, hần hiểu ý phối hợp đứng lên ra về ho khan, Hoắc Chấn biến sắc, bước lên phía trước bắt mạch cho Sở Đào, mạch tượng suy yếu làm cho hần chấn động, vội hỏi: “Người sao lại bị thương?”

“Cái này phải hỏi đại nhân đây.” A Sữu ở bên cạnh thản nhiên nói.

Hần sớm đoán được, đối hần một đường đuổi giết nhất định là an bài của vị thị lang này, cho nên nhóm sát thủ mới không khó để Sở Đào, hần làm như vậy có lẽ muốn trừ tai họa ngầm, có lẽ..... Chỉ vì ghen tị.

Điểm này Sở Đào đương nhiên không biết, bất quá hần cảm thấy được nếu Sở Huyền phái người đuổi giết mình, Hoắc Chấn thân là trọng thần đương nhiên biết. Giờ hần tự mang binh tới bắt người, quả nhiên không còn nể chút tình xưa. Tuy là kết quả đã biết trước, ngầm lại vẫn là thương tâm, nội tức rối loạn, lại nhin không được liên tục ho khan, lần này thì là ho thật.

A Sữu vội đỡ lấy hần, giúp hần vuốt vuốt lưng, động tác này Hoắc Chấn nhìn quả thật chướng mắt. Bất quá thấy Sở Đào người còn trọng thương, không dám làm hần tức, nghĩ nghĩ, tạm thời nhin xuống tức giận, phân phó thị vệ mang hai người rời đi, trong lòng thâm tính toán ngày sau nhất định phải diệt trừ cái gai kia.

Buổi tối nghỉ lại trong phủ nha địa phương, dần xếp ổn thỏa xong, có thái y tới bắt mạch cho Sở Đào, lão thái y kia là Hoắc Chấn thỉnh Sở Huyền phái tới, vốn hần là sợ Sở Đào một đường mệt nhọc, lo hần không hợp đất mà sinh bệnh, không nghĩ tới hần lại bị thương.

Chấn bệnh xong, Sở Đào lại thoải mái tắm nước ấm, được cũng sắc xong được hạ nhân bưng tới, Sở Đào nhin chén thuốc, do dự nên uống hay không.

“Thuốc này chắc không có độc đi? Sở Huyền ước gì ta chết, sao lại mời thái y đến khám bệnh cho ta?”

Người ta muốn giết người, một đao là xong, cần gì mất công dùng độc?

Bất quá, cơ hội tốt như vậy sao có thể buông tha, A Sữu bưng chén thuốc lên uống một ngụm, nói: “Đừng sợ, ta giúp người thử thuốc, nếu ta không sao người lại uống.”

“Mau buông!”

Sở Đào bị dọa vội vàng đoạt bát trong tay A Sữu, trong lòng nửa cảm động nửa kinh hoảng, chăm chú nhin hần nửa ngày thấy hần không có việc gì, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nén giận: “Về sau đừng làm chuyện điên rồ như thế, cùng lắm thì ta không uống thuốc.”

“Thuốc nhất định phải uống, có thể khỏe nhanh mau chút.” Tuy rằng hần không rõ dụng tâm của Hoắc Chấn, bất quá có thể khẳng định hần tạm thời không làm hại Sở Đào, ít nhất khi bọn họ vào kinh sẽ an toàn. Một đường trở về đủ thời gian để hần khôi phục nội lực.

Nhin Sở Đào vì cảm động, hai mắt lấp lánh nhin hần, làm cho hần tâm vừa động, trước giờ chưa biết thì ra chuyện vụn vặt đánh bữa lại có kết quả rất lớn, này chiêu xem ra về sau còn phải phát huy.

Sở Đào vẫn chìm trong cảm động mà ôm A Sữu, một lúc lâu mới sâu kín thở dài, “Thực xin lỗi, A Tồn.”

“Vì sao xin lỗi?”

“Ta sợ bị bỏ rơi nên cố chấp giữ người lại, so với tình cảm chân thật của người, ta tự thấy mình thật ích kỷ.”

“Đừng ngốc vậy, ta lưu lại vì ta quan tâm người.” Khó có được lúc nói thật lòng, võ lưng Sở Đào, A Sữu mỉm cười nói: “Vì người, ta nguyện ý làm mọi việc.”

Có đôi khi lời ân ái cùng lời nói dối cũng không khác nhau, giống như lúc này vậy.

Trên đường quay về kinh, Hoắc Chấn chẳng những không làm khó bọn họ, còn tận tâm chiếu cố Sở Đào, lúc nghỉ ngơi thường đến hỏi han, Sở Đào lúc đầu đối lòng tốt của Hoắc Chấn còn thấy khó hiểu, sau lại cũng thành thói quen, còn vui vẻ tán gẫu với hần chuyện trên trời dưới đất, cái này làm cho Hoắc Chấn thực

vừa lòng — tính cách Sở Đào vốn lơ đãng, xa cách lâu như vậy, hẳn không còn bận tâm chuyện lúc trước mình làm, đợi ngày sau hiểu lầm được làm sáng tỏ, cùng hẳn hòa hảo chắc không khó.

Thị lang đại nhân đối bản thân rất tự phụ, nếu hẳn biết Sở Đào làm vậy là có dụng ý, chỉ sợ sẽ tức giận đến học máu.

“Hoắc Chấn lòng dạ khó đoán, hẳn đối tốt với chúng ta chắc có ý đồ bất chính, chúng ta tương kế tựu kế, trên đường trở về tìm cơ hội tốt rời đi.” Vào đêm nằm ở trên giường, Sở Đào ra vẻ mưu cao nhỏ giọng nói với A Sữu.

“Có lẽ, hẳn đối với ngươi là thật tâm.” A Sữu cố ý nói.

“Nếu là mấy tháng trước, ta chắc sẽ nghĩ vậy, bất quá giờ ta không ngốc như vậy.” Nghĩ lại quá khứ, vô số lần theo đuôi lấy lòng, chỉ đổi lại được lừa gạt cùng phản bội, Sở Đào đã hoàn toàn thất vọng với tâm tư thâm trầm không thể nhìn thấu của Hoắc Chấn.

Có lẽ A Sữu không được hoàn mỹ mọi mặt như Hoắc Chấn, nhưng ở bên lại an tâm hơn, là người không rời mình khi hoạn nạn, chỉ điểm này thôi cũng đủ rồi.

Hắn nhẹ nhàng giữ chặt tay A Sữu, nói: “Ngươi yên tâm, tương lai bất luận như thế nào, ta cam đoan không để hẳn động đến ngươi.”

Kế hoạch chạy trốn của Sở Đào không thành công, dọc đường đi Hoắc Chấn chiếu cố hẳn chỉ tốt thêm chứ không bớt, cho nhiều người hầu hạ, vô hình trung lại hạn chế tự do của hẳn, đối với loại chiếu cố giảm lòng này Sở Đào không biết làm sao, đường tới kinh thành càng lúc càng gần đã không còn cơ hội chạy trốn, nhằn nại của hẳn mòn dần. nếu không phải A Sữu cố khuyên bảo, chỉ sợ hẳn sớm trở mặt cùng Hoắc Chấn.

Về tới kinh thành, Sở Đào bị đưa vào một gian thiên điện trong hoàng cung, A Sữu bị ép đi đến nơi khác, việc này làm cho Sở Đào mấy ngày nay lòng nóng như lửa đốt, tức giận đập nát hết đồ sứ trong điện, lúc Hoắc Chấn tới vừa vận ngọc khí bay tới sượt qua mặt hẳn rơi trên đất.

“Trả ngươi lại cho ta!” Sở Đào đứng ở đối diện hẳn rống to.

Hoắc Chấn sắc mặt trầm xuống, nếu không phải thông cảm Sở Đào có thương tích, sợ hẳn tức giận hại thân, hẳn đã sớm đem tên A Sữu kia đi, trước kia Sở Đào chưa từng lớn tiếng nói chuyện với hẳn, hiện tại cư nhiên còn dám tức giận với hẳn, nhất định do tên kia dạy hư.

Từ cửa hẳn hăm hập bước nhanh đến trước mặt Sở Đào, Sở Đào có chút sợ hãi, lui hai bước ra sau, lập tức bị Hoắc Chấn nắm cổ tay.

Mạch đập kiên cố hữu lực, nội thương của Sở Đào đã không còn gì đáng ngại, tốt lắm, hẳn nín nhịn một đường, hiện tại không cần nhịn nữa.

“Vương gia, ta hiện tại tâm tình thật không tốt, đừng chọc ta nữa, nếu không ta sẽ khiến tên xấu xí kia sống không bằng chết!”

Hai mắt Sở Đào co rút một cái, hẳn sợ hãi, Hoắc Chấn nhìn mà phì cười, hẳn chỉ là muốn Sở Đào nghe lời, không phải sợ sệt xa cách.

“Ngươi thế nào lại để ý người như thế? Để ý một tên xấu xí?” Hẳn chưa sót hỏi.

Nếu nói như vậy, bao lâu nay hẳn vất vả trừ tính vì cái gì? Bọn họ quen nhau năm năm, hẳn tự nhận rất hiểu Sở Đào, cũng tự tin tất cả trừ tính của chính mình đều không sai, nhưng đêm đó ở hoa phường nghe Sở Đào nói tên quái dị kia là tình nhân mới, hẳn đột nhiên có cảm giác mất mát nói không lên lời, lúc đó hẳn cảm giác Sở Đào không phải nói đùa vui, cho nên, hẳn nổi lên sát khí, tên kia không thể lưu, thừa dịp Sở Đào đối hẳn còn chưa hết lòng phải diệt trừ hậu họa.

Vì thế, hẳn phái người một đường đuổi giết, ai ngờ người định không bằng trời định, ngược lại làm cho Sở Đào với tên kia hoạn nạn gặp chân tình, hiện tại muốn diệt trừ cũng không dễ dàng, lần đầu tiên, hẳn phát hiện chính mình không thể nắm chắc tình huống, trở mặt nhìn người mình thích ngày càng xa.

Nếu hiện tại nói với hẳn chân tướng, có lẽ còn kịp, chính là.....

Đau nhức truyền đến, đánh thức suy nghĩ của Hoắc Chấn, chân bị hung hăng đạp một cái, Sở Đào giãy khỏi tay hắn, lạnh lùng nói: “Hắn không phải là tên xấu xí, hắn có danh tự, hắn gọi là Dạ Tồn!”

Nhìn thấy hai mắt Hoắc Chấn âm trầm, Sở Đào sợ hắn đánh trả, theo bản năng chạy ra sau trốn, bất quá Hoắc Chấn không có đánh lại, còn nhẹ giọng hỏi: “Vì sao chúng ta phải thương tổn lẫn nhau? Người cũng biết, dù ta làm gì cũng vì muốn tốt cho người a.”

“Cả việc tự tay đưa ta lên đàn tể sao?” Sở Đào cười lạnh.

Hoắc Chấn ngăn ra: “Người biết?”

“Người thực nghĩ ta là tên gốc sao? Ở trên đường quay về ta đã biết! Người đại hỗn đản, còn muốn gạt ta tới khi nào?”

Nguyên lai Sở Đào có thể bình an lớn lên, toàn bộ thuật sĩ đều nói hắn có phúc lớn trời ban, hoàng thất Vạn Dục điều linh, Sở Huyền cũng sợ đó là do bị trời cao nguyên rửa, nên mới không động tới Sở Đào, tính toán sau khi đăng cơ thì đem hắn ra tế trời cao. Lấy phúc khí của hắn trừ tai họa, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Sở Huyền đồng ý cho Hoắc Chấn mang thái y theo cứu người.

Mấy tin tức này đương nhiên là A Sữu tìm hiểu được xong cố ý nói với Sở Đào, hắn biết với tính tình Sở Đào không cần chính mình nhiều lời, y cũng sẽ đối Hoắc Chấn ghét bỏ. Sau khi nghe xong mấy tin tức này, một chút lưu luyến cuối cùng của Sở Đào với Hoắc Chấn cũng bị dội sạch. Nghĩ đến dọc đường đi Hoắc Chấn ân cần chăm sóc đề là diễn trò, hắn tự mắng bản thân tin người đồng thời cũng đem Hoắc Chấn hung hăng mắng chửi một ít.

Cửa sổ giấy dễ truyền âm hắn lại không cố kỵ gì, mọi lời mắng chửi nghĩ đến được hắn đều bưng hết ra chửi Hoắc Chấn, chỉ cảm thấy lúc này phải phát tiết hết, chỉ thiếu điều đem ba đời tổ tông Hoắc Chấn ra ân cần hỏi thăm.

Hoắc Chấn không nói lại, chỉ yên lặng nghe, thẳng đến lúc người mắng chửi đã thở không ra hơi hắn mới xoay người rời đi, đi tới cửa thì nhẹ giọng nói: “Kỳ thật, ta là thích người, người không biết sao?”

Sở Đào ngăn ra, sững sờ nhìn Hoắc Chấn đẩy cửa ra ngoài, cửa bị khóa lại, cả điện to lớn chỉ còn mình hắn, trầm tĩnh sau một lúc lâu, hắn mới lẩm bẩm: “Ta không biết có thể tin tưởng lời người nói nữa không, thì ra ta cho tới giờ không phải thích con người người, ta thích chỉ là cái danh anh hùng hảo huyên thôi.”

Vào đêm Sở Đào một mình cô đơn ngồi giữa phòng lớn, đã quen được A Sữu chăm sóc, giờ nằm giường lớn một mình lại như tra tấn, hắn từ từ nhắm hai mắt lần qua lộn lại, chợt thấy gió lạnh thổi qua, có người kéo hắn vào trong lòng.

“Ngô……”

Tiếng kêu chưa thốt hết đã bị bịt miệng, Sở Đào nghe được bên tai thanh âm quen thuộc nói: “Là ta.”

“A Tồn!”

Ánh mắt đột nhiên phát sáng, Sở Đào trở tay ôm A Sữu, môi lập tức thấy ẩm áp, chìm trong nụ hôn nóng bỏng.

Cả hai cùng thở dốc mang theo vui mừng sau khi xa cách gặp lại, thật lâu sau, Sở Đào mới lưu luyến rời ra nhỏ giọng hỏi: “Người sao đến được đây? Người trông coi thì sao?”

“Ta lo cho người, đánh nát bọn họ rồi tới đây.” Xoa xoa lọn tóc của Sở Đào, A Sữu mỉm cười nói.

Kỳ thật nơi hắn bị giam giữ cách chỗ Sở Đào không xa, Hoắc Chấn sợ Sở Đào giận, cũng không làm khó hắn, chỉ cho người nhốt hắn trong phòng, mấy ngày nay nội lực hắn đã không sai biệt lắm khôi phục tốt, phòng kia nhốt sao được hắn, lo lắng Sở Đào tủi thân nhân lúc đêm khuya liền tìm tới.

“Hoắc Chấn đối ta còn tốt, chỉ hạn chế tự do của ta.” Nghĩ đến cảnh lại bị giam lỏng, Sở Đào hít một hơi bất lấy tay A Sữu, nói: “Không bằng chúng ta cùng nhau trốn đi?”

Này có điều hơi khó.

Nội lực mới vừa khôi phục, nếu là tự chạy thoát hẳn có tự tin chạy được, nhưng đem theo Sở Đào, tất nhiên không dễ dàng, nếu thất bại ngược lại là đánh rắn động cỏ.

Nghe A Sứ nói ra tình hình hiện tại, Sở Đào có chút thất vọng, tựa vào ngực hắn nghĩ nghĩ, nói: “Vậy người đừng lo cho ta, người đi trước, Hoắc Chấn còn cần tới ta, tạm thời sẽ không khó dễ.”

“Không, ta bồi người.”

Nếu hắn đã nói đời này không rời Sở Đào, sẽ không làm trái lời nói, dù sao hiện tại đã biết Hoắc Chấn sẽ không hại Sở Đào, hắn cũng không vội làm liều, chỉ cần nhẫn nại thêm vài ngày, hẳn là có thể dẫn tiểu hoàng tử cùng đi.

Sở Đào lo người bên ngoài phát hiện, hàn huyền đôi câu liền thúc giục A Sứ trở về. Đã được trấn an tâm trạng Sở Đào liền tốt hơn, ngày hôm sau Sở Đào rất nghe lời uống thuốc, thấy hắn bỗng thay đổi Hoắc Chấn thấy kì quái, còn tưởng hắn đã mở lòng, ai ngờ đâu do A Sứ khuyên bảo.

12. Chương 9

Ba ngày sau, cuối cùng hết cảnh bị giam lỏng, chính ngộ, Sở Đào bị vài tên thị vệ trời chặt đưa ra khỏi cung điện, vào trước triều, dàn tế đã chuẩn bị tốt, Sở Huyền ngồi trên cao mặc hoàng bào, vẻ mặt thoả thuê mãn nguyện, gần hắn là tâm phúc hầu cận, đều là đám thừa tướng lúc trước.

“Người giết vua tác loạn, nhất định không chết tử tế được!” Nhìn lão già tuổi đã qua nửa trăm, Sở Đào lạnh băng nói. Không thể lý giải lòng tham quyền lực, rõ ràng đã có địa vị rất cao, sao còn muốn làm hoàng đế cho bằng được?

Nhìn người đang múa may trên dàn tế, thấy tay hắn đang cầm con dao, Sở Đào run lên một chút, từ lúc bị bắt hắn đã chuẩn bị tâm lý chờ chết. Bất quá, vào lúc này vẫn là có chút điểm sợ hãi, hắn không sợ chết, chỉ là sợ đau, hắn không muốn đang sống thì bị người mổ xẻ hiển tế a.

“Đừng sợ, người sẽ không sao.” Hoắc Chấn đứng gần Sở Đào thấy hắn nhẹ run, vì thế thấp giọng an ủi.

Ách.....

Không rõ ý tứ của lời này, Sở Đào vội quay đầu nhìn Hoắc Chấn, trầm tĩnh sau một lúc lâu, đột nhiên nói: “Nể phần nào qua lại ngày trước, cầu người một việc.”

Mấy ngày nay Hoắc Chấn cứ xuất hiện trước mặt Sở Đào thì đều bị hắn mắng cho cầu huyết đầy đầu, khó có lúc hắn bình tĩnh nói chuyện với mình, tâm không nhịn được nhảy lên, “Người nói, việc gì ta cũng sẽ làm.”

“Thả A Tồn.”

Như gáo nước lạnh dội xuống, Hoắc Chấn tức giận tay nắm thành nắm, nếu không phải người hoàng tộc, hẳn thật muốn đánh cho đầu tiểu hoàng tử tỉnh ra, y rốt cuộc có biết đối phương vì cái gì bám lấy? Trong lúc sinh tử còn nghĩ cho kẻ khác?

“Đừng mơ!”

Lại bị lừa, hắn chỉ biết Hoắc Chấn rất không đáng tin.

Lúc Sở Đào còn mãi oán hận lườm Hoắc Chấn thì được nhét gì đó vào tay, là một đoạn dao sắc. Ngay sau đó binh lính đi tới, đưa hắn lên dàn tế.

Hoắc Chấn cho hắn binh khí, chẳng lẽ là muốn hắn thoát?

Nhìn phía trước binh lính xếp thành hàng, Sở Đào thấy hẳn là Hoắc Chấn muốn hắn thành trò cười, với công phu mèo ba chân của hắn cùng thanh đao nhỏ thì chạy nổi sao? Mười phần mười không có khả năng!

Bất quá, có lẽ có thể dùng bằng cách khác.....

Dây thừng trói chặt được tháo ra, binh sĩ theo phân phó đưa hắn lên dàn tế, xem xét thời cơ họ lơ lửng, Sở Đào giờ chân ra sức đá bay cái kệ ngựa mắt, sau đó đem lưỡi dao kề lên cổ mình, hướng phía trước hét lớn: “Sở Huyền, cho người không được tới gần, nếu không ta liền tự sát!”

“Bỏ dao xuống!”

Hoắc Chấn tức giận đến hộc máu, ngàn tính vạn tính, cũng không tính đến Sở Đào dùng chiêu này, đưa hắn binh khí là để lát dùng tới khi có xung đột, sợ tình huống lộn xộn không thể đúng lúc bảo hộ hắn, để hắn phòng thân, không phải để hắn tự cắt cổ!

Sở Huyền thể nhưng rất lạnh lùng, hỏi: “Người muốn dùng cái chết để hù dọa trẫm sao?”

Tên kia xưng “trẫm” thật khiến Sở Đào muốn mắng người, bất quá hiện tại không phải thời điểm lỗ mãng, hắn đề lên lưỡi dao sắc bén, lưỡi dao ánh lên trắng lóa mắt dưới ánh mặt trời, lớn tiếng nói: “Ta chết, người có thể thân cũng không hưởng được phúc, không sợ ngồi không vững chỗ sao?”

“Người muốn như thế nào?”

“Thả tùy tùng của ta ra, ta tùy người xử trí!”

Ý nghĩ của Sở Đào rất đơn giản, trái phải trốn không thoát, không bằng thử một lần buộc Sở Huyền thả A Sữu, A Sữu nói công phu của hắn khôi phục không sai biệt lắm, chỉ cần giải trừ giam lỏng, để hắn rời cung, từ nay trời cao chim bay coi như thực hiện hứa hẹn bảo hộ của mình với hắn.

Nguyên thừa tướng ghé vào bên tai Sở Huyền nói nhỏ vài câu, ngày đó mấy lời say rượu của Sở Đào ở thanh lâu đã sớm truyền ra, bọn họ đương nhiên biết người được gọi là tùy tùng kia thật ra là tình nhân, một kẻ xuất thân thấp kém mà thôi, không đủ gây họa gì, cho nên Sở Huyền không mấy bận tâm, lệnh thị vệ dẫn A Sữu tới.

Không bao lâu, A Sữu bị áp lên, Sở Huyền đối Sở Đào nói: “Trẫm thương xót người sống có tình nghĩa, nên giữ mạng cho hắn, người cũng ngoan ngoãn buông tay chịu trói đi, trẫm đã có thể thả hắn, tùy thời cũng bắt lại dễ dàng!”

“Để hắn đi!”

A Sữu bị áp lên trước đại điện, cùng Sở Đào cách hắn một đoạn xa, cố gắng căng mắt thì thấy được đôi mắt A Sữu vẫn đen láy bình tĩnh, vẻ ngạo nghễ không đem người xung quanh vào mắt, nhìn hắn mà tim đập loạn, có ngàn vạn lời muốn nói mà không biết nên nói gì.

“Đi đi, đừng quay trở lại!” Thật lâu sau, Sở Đào hét lên.

Tiểu hoàng tử đứng trên dàn tế, hai tay nắm chủy thủ, giọng nói trong trẻo theo gió truyền đến, tiếng có chút điểm run lên, nhưng vẻ mặt lại quyết tâm, A Sữu mắt phượng híp lại

Ngủ gật, hắn rõ ràng sợ nếu phải chết, còn ra vẻ liêu minh chống đỡ, sống chết trước mắt còn nhớ mãi không quên lời đã nói, người như vậy khiến hắn sao có thể không thương tiếc?

Cánh tay căng lên, bị hai bên binh sĩ kéo ra ngoài, A Sữu nghe được tiếng nói dần xa: “A Tốn!”

Quay đầu lại, ánh mặt trời chiếu, Sở Đào môi khẽ mấp máy, hắn nhìn mà hiểu được.

Người, vui, ta, vui!

Trong lòng phảng phất như có gì đó tụ lại, một cảm giác dần tràn đầy, hắn không biết cảm giác này gọi là gì, bởi vì hắn cho tới bây giờ chưa từng trải qua, có lẽ gọi là..... hạnh phúc, tiểu hoàng tử đem đến cho hắn hạnh phúc từ sự tin tưởng tình yêu.

Hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho chính mình trấn định, đối đầu kẻ địch mạnh, hắn phải bảo trì trấn định cùng bình tĩnh, hắn phải bảo hộ tên ngọc này, không thể để y bị tổn thương.

Liền sau đó đề khí bay lên, thân mình ở không trung xoay mấy vòng đáp xuống trước mặt Sở Đào, mặc kệ xung quanh có bao người liền dùng sức ôm lấy hắn.

“A, A Tồn.....” Thấy một màn hoa cả mắt, A Sứ đã đứng bên, hết thấy phát sinh quá nhanh, sở đào đã quên phải đáp trả thế nào, chỉ biết lắp bắp gọi.

“Thập Nhất, người nhớ kỹ binh khí dùng để giết người, không phải để tự sát.” Mỉm cười, A Sứ lấy đao mỏng từ tay Sở Đào, ném sang một bên.

Hoắc Chấn luôn suy nghĩ rất chu đáo, bất quá hắn không nên đưa chủ thủ cho Sở Đào, tên ngốc này thiếu kinh nghiệm thực tế, căn bản không biết binh khí nên dùng làm gì.

Hai mắt tràn đầy mỉm cười bay lướt qua dàn tế, Sở Đào hãy còn đắm chìm trong kinh diễm hai mắt vẫn nhìn thẳng A Sứ.

A Sứ ôm eo hắn, xoay người đối Sở Huyền, đối với hắn dù là cửu trọng đế vương, hay ăn mỳ lưu lạc, không có gì khác nhau, mạng kia chỉ cần hắn muốn ra tay, tùy thời đều có thể lấy đi!

“Cho người một cơ hội sống, thả chúng ta đi.” Nhìn thẳng lão già ngồi trên long ỷ, hắn lạnh lùng nói.

“Láo xược!”

Sở Huyền cũng là người luyện võ, ánh mắt rất tinh tường, tuy rằng nhìn thấy A Sứ khinh công không tồi, nhưng chưa để ở trong lòng, vung tay lên, tướng sĩ lập tức lên đài giương cung, chỉ chờ ra lệnh một tiếng liền vạn tiễn xuyên tim.

“Không được làm tổn hại vương gia!” Tình hình đột biến, Hoắc Chấn vội quát. Viện quân sắp đuổi tới nơi, hắn không hy vọng lại xảy ra sai lầm gì.

Đáng tiếc quân lệnh đã phát, hàng vạn hàng nghìn đầu mũi tên dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, Sở Đào có chút điểm sợ hãi nhưng vẫn đứng chắn trước A Sứ, ai ngờ eo bị kéo một cái liền nhào vào lòng hắn, nói: “Ta đã không cần người phải bảo hộ.”

Nhìn thấy tiểu hoàng tử ngẩn ngơ, mặt lộ vẻ bị tổn thương, A Sứ cúi đầu điểm nhẹ lên môi hắn, mỉm cười nói: “Từ nay về sau, đến lượt ta đến bảo hộ người!”

Oanh.....

Lửa nóng bốc lên, nháy mắt khuôn mặt Sở Đào liền đỏ ửng, kẻ địch mắt còn mở trừng trừng, người này cư nhiên lại hôn trộm, nên cho hắn một tát, đá hắn một cái, hay là.....

Trước mắt tối sầm, bị A Sứ chắn hết tầm nhìn, chỉ nghe hắn nói: “Ôm chặt, không cần nghĩ ngợi nhiều, cứ giao cho ta.”

Không muốn hắn nhìn thấy một màn mình giết chóc, vì lần này so với trước khác nhau, giờ mới đúng là huyết tinh tự sát (chém giết đầm máu).

A Sứ cổ tay nhẹ chuyển, đai lưng xoay tròn, một tay hạ xuống, tóc dài theo gió nhẹ bay, sợi tóc hạ xuống hai mắt lạnh lẽo, mỉm cười, hắn mắt lạnh quét về phía tướng sĩ giương cung. Lúc này, hắn chờ nhất là vạn tiễn cùng lao đến, hắn cần huyết khí thức tỉnh giác ngủ đông nhiều năm, bởi thanh danh Dạ Tu La có được đều từ máu mà ra.

Tên rốt cục bắn ra, A Sứ phát tay trong không trung, vạt áo quay, đem mũi tên lao đến hất ra ngoài, thân mình nhảy lên hướng đại điện vọt tới.

Thấy khinh công kinh người của hắn, Nguyên thừa tướng cuống quýt nói: “Bảo hộ Hoàng Thượng!”

Đội cận vệ đều là người của Sở Huyền, mỗi người huấn luyện có tố, mắt thấy chủ tử nguy cấp, nhanh chóng triển khai trận thế vây lấy A Sứ, nhưng mấy người phụ cận lập tức bị thất lưng dài đánh văng ra, nhất thời huyết như hoa rơi. A Sứ thuận thế đạt được trường kiếm của một người trong đó, kiếm quang xoay chuyển, từng lớp thị vệ tiến tới đều bị kiếm khí đánh lui, thế công kia quá nhanh, chờ thị vệ nhìn rõ đã thấy toàn thân nhỏ máu, mới phát giác bị thương, người tấn công đều bị gạt ra không cách nào trông trả.

Bức tường thị vệ nháy mắt bị đánh ra một chỗ hổng, Sở Huyền chỉ cảm thấy sát khí đột nhiên tới gần, trường kiếm trong tay mới rút ra một nửa liền dừng —— A Sứ tay đặt trên trường kiếm, áp đảo đến không thể rút kiếm ra, Sở Huyền ngẩn đầu, mắt đối mắt, đôi mắt kia một mặt đỏ sạm lưu động, là sát khí.

Trong người chấn động mạnh nhưng y vẫn cố trấn định, quát: “Người giết trẫm, cũng không thể chạy thoát, chỉ bằng đôi bên làm một giao dịch, thấy thế nào?”

“Ta vừa rồi cho người cơ hội, người lại vứt bỏ.”

“Dừng tay!” Hoắc Chấn đón lấy trường kiếm chỉ hướng A Sữu.

A Sữu đối kiếm phong làm như không thấy, mắt lạnh nhìn Hoắc Chấn, “Thân là binh bộ thị lang, người lại nổi giáo cho giặc?”

Ngoài cung ầm ầm truyền đến tiếng kêu, quân đội của Sở Huyền bỗng rối loạn, Sở Đào đã sớm quan sát, nghe được tiếng binh đao không ngừng truyền đến, vội hỏi: “Sao lại thế này?”

“Hoàng Thượng dẫn binh đánh tới.” Hoắc Chấn thần nhiên nói, ánh mắt đảo qua thân hình hai người đang ôm chặt, đối A Sữu nói: “Quốc có quốc pháp, kẻ soán quyền phải chịu trừng phạt thích đáng, không thể dùng tư hình. thả hắn ra, ta sẽ giao cho Thánh Thượng xử trí.”

A Sữu nhìn Sở Đào, Sở Đào vội vàng gật đầu, hẩn với Sở Huyền dù sao cũng chung huyết thống, không cần ra tay giết hẩn.

A Sữu không nhiều lời, nội lực chấn ra, đem lưỡi đao bay lên xẹt qua cổ tay Sở Huyền, hẩn gào to ngã ra long ý, mới chỉ dùng kiếm cắt gân tay còn giữ được mạng, như vậy đã là A Sữu nhượng bộ lắm rồi.

“Người!” Hoắc Chấn không còn lời gì để nói, hẩn biết tên này là đang im lặng khiêu khích mình.

Hai người mắt lạnh nhìn nhau, không ai chịu nhường ai, cuối cùng vẫn là Sở Đào đánh vỡ cục diện bế tắc, giãy khỏi người A Sữu, mắt nhìn thẳng hẩn, sau một lúc lâu, thanh âm mới run rẩy hỏi: “Người, người là Dạ Tu La?”

Ánh mắt khó tin làm A Sữu tâm run lên, Sở Đào không có khả năng biết danh hào của hẩn, trừ phi từng gặp qua, hẩn từng thấy công phu của mình!

Suy nghĩ nhanh chóng xẹt qua mười năm lang bạt giang hồ thời niên thiếu, từng giết qua nhiều người, không ít kẻ là người trong cung, trong đó lẽ nào có người thân của Thập Nhất? Hoặc là cùng hẩn có quen biết? Nếu là như vậy, bọn họ chính là kẻ thù, có nên thừa nhận không, hay là tiếp tục lừa gạt.....

Bầu trời lý trí đang lắc lư qua lại, Sở Đào lại nói tiếp, lần này là khẩu khí khẳng định không chút nghi ngờ: “Người là Dạ Tu La!” Năm ấy lúc bảy tuổi, hẩn thấy qua bộ dáng Dạ Tu La dùng roi, tựa như mới vừa rồi, bá đạo, kiệt ngạo, mang theo ngạo khí không ai bì nổi.

“Ta..... Phải” do dự một chút, A Sữu trả lời. Sở Đào từng nói với Hoắc Chấn tên của hẩn. Hẩn tin tên lòng dạ thâm trầm kia đã sớm tra đủ thứ, nếu sớm muộn gì cũng lật tẩy, căn bản không cần che giấu thêm gì.

Tâm không nhịn được hoảng loạn, cho dù ngàn vạn mũi tên trong không trung bay tới cũng chẳng loạn lúc này cứ nhiên có cảm giác hốt hoảng.

Lẳng lẳng nhìn Sở Đào, thấy gương mặt trắng nõn kia từ nghi vấn chuyển khiếp sợ, lại từ khiếp sợ chuyển sang cứng ngắc, im lặng một lúc, sau đó mặt mày cong xuống như trăng lưỡi liềm, đột nhiên lao thẳng vào ngực hẩn, kêu to: “Dạ Tu La, ta rốt cục tìm được người!”

Ý tứ nghe qua có vẻ hưng phấn, cứ nghĩ Sở Đào muốn trả thù cho người xưa, thật may cái ôm này xóa bỏ mọi băn khoăn, mỉm cười, hẩn cũng trở tay ôm Sở Đào. Tuy không hiểu nguyên nhân là gì, bất quá chẳng liên quan, chỉ cần không phải kẻ thù, tất cả đều dễ giải quyết.

Chết tiệt, bọn họ rốt cuộc có thôi đi không!

Mấy động tác thân mật kia Hoắc Chấn càng nhìn càng chói mắt, nếu có thể, hẩn rất muốn tiến đến đá cho tên hỗn đản xấu xí kia một phát bay lên trời. Sở Đào là của hẩn, đây là chuyện triều đình trên dưới đều rõ, tên kia cứ nhiên dám tới chắn ngang cướp đoạt tình yêu!

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt sát khí trùng tới, A Sữu nâng mi mắt, nhìn bộ dạng u ám của Hoắc thị lang, thấy thế hẩn liền tươi cười nhưn mày nhìn y, ra vẻ trêu tức.

Âm thanh giao chiến bên ngoài vẫn dữ dội, tướng sĩ hoàng triều như thể trẻ tre đánh vào điện, binh lính của Sở Huyền ngăn cản không nổi, phần lớn gươm tay đầu hàng, thủ hạ của Hoắc Chấn đã sớm bắt lấy nhóm thân tín của Sở Huyền, Nguyên thừa tướng thấy tình cảnh này, sợ tới mức chân lung lay, run run giữ chặt ống tay áo Hoắc Chấn hỏi: “Hiền tể, đây là chuyện gì? Binh sĩ kia là từ đâu tới?”

“Thánh thượng căn bản vô sự, chỉ là đi mượn binh mà thôi.”

Hoắc Chấn căn bản chẳng quan tâm Nguyên thừa tướng, lạnh lùng đẩy hắn sang một bên, sai người trói lại, đang định tiến lên tách đôi tình nhân chường mắt kia ra. Ngự lâm quân tiến vào, rất nhanh đem dư đảng bắt hết, một vị thanh niên tuấn nhã ngạo nghễ đi vào trong sự bảo hộ của thị vệ, cũng chính là Sở Kiều thiên tử đương triều Vạn Dục

“Hoàng huynh!”

Đột nhiên nhìn thấy Sở Kiều, Sở Đào dụi dụi mắt, thấy rõ là mình không nhìn lầm, lập tức chạy vội tới bắt lấy tay áo hắn, lúc trước đường xa mệt mỏi còn nghe tin dữ của hoàng huynh, lúc đó không dám tin người đã mất, nghĩ lại bất giác đỏ mắt, nói: “Người không có việc gì, thật sự quá tốt, ta nghĩ đến, nghĩ đến.....”

“Trẫm không có việc gì, đều là công lao của Hoắc thị lang, thời gian này ngươi cũng chịu ủy khuất rồi.” Bị Sở Huyền dẫn vào đường cùng mới phải chạy trốn, sau lại đi mượn binh, nguyên nhân hậu quả rất phức tạp, Sở Kiều không muốn nhiều lời, chỉ mỉm cười vỗ vỗ vào tay Sở Đào.

Phản quân rất nhanh bị bắt lại, Hoắc Chấn đang chỉnh đốn quân đội, lại sai người bắt lấy A Sữu, nhìn thấy cả đồng kiếm đang hướng A Sữu, tuy biết hắn không sợ, Sở Đào vẫn bối rối vội túm ống tay áo Sở Kiều, dùng sức lắc mạnh nói: “A Tồn là ân nhân cứu mạng của thần đệ, hoàng huynh mau thả hắn!”

“Theo thần điều tra, người này là gian tế hoàng tử Vĩnh Thặng phái tới, với ý định làm hại vương gia, vương gia không biết chuyện trước giờ luôn bị hắn lừa gạt.” Hoắc Chấn phụng phịu nói.

“Không phải! Các người lập tức lui ra!”

Có thể nghĩ, chẳng ai chịu nghe mệnh lệnh của Sở Đào, hắn nóng nảy, lại chuyển hướng Sở Kiều năn nỉ, nói: “Hoàng huynh!”

Sở Kiều đẩy tay Sở Đào ra.

Chuyện liên quan đến A Sữu hắn đã nghe Hoắc Chấn nói, mới rồi phong thái A Sữu đối địch hắn cũng thấy được, người như thế nếu dùng thì thật giống như hổ thêm cánh. Chỉ tiếc hắn không thể phụ Hoắc Chấn, lần này thành công giấu diếm được nhãn tuyến của Sở Huyền, công lao Hoắc Chấn không thể không nhắc tới, Hoắc Chấn lại đối Sở Đào có tình ý, lần này hắn không làm ngơ mà không giúp Hoắc Chấn.

“Hoắc thị lang nói đúng, người kia chỉ vì lợi dụng người, không thể lưu.”

Không nghe Sở Đào giải thích, Sở Kiều lệnh thị vệ dẫn người xuống, Hoắc Chấn hiểu được ý tứ của hoàng thượng, mỉm cười phát tay, phần đông quân sĩ nháy mắt cùng nhau xông tới đem A Sữu vây quanh ở giữa.

A Sữu dù công phu có tốt, cũng không thể luân phiên đánh hết sạch ngự lâm quân, tuy tính tình đơn thuần, nhưng Sở Đào rất hiểu chuyện trong cung, chỉ cần nhìn hoàng huynh nâng tay liền hiểu dụng ý trong đó, giây khời kiểm chế của thị vệ vọt trở lại. Hoắc Chấn muốn ngăn hắn, bị hắn đá một cước vào chân, lại thuận tay đoạt đao ở thắt lưng một thị vệ, bảo hộ trước mặt A Sữu.

Sở Kiều trầm mặt, quát: “Cần quấy, còn không lui ra!”

“Hoàng huynh trắng đen chẳng phân biệt được, thiện ác không rõ, không có lòng nhân từ của vua, thỉnh hoàng huynh thả A Tồn, bằng không, ta sẽ, ta sẽ.....”

“Người sẽ như thế nào?!” Sở Kiều trầm giọng quát hỏi. Đệ đệ hắn yêu thương nhất, từ nhỏ đến lớn đệ đệ không dám cãi lời hắn, chỉ mấy ngày không thấy, cư nhiên dám cứng đối cứng, xem ra Hoắc Chấn nói không sai, nam nhân kia ảnh hưởng rất lớn, không thể lưu!

“Ta sẽ, sẽ.....” Sở Đào đối vị hoàng huynh này vẫn rất sợ sệt, muốn nói cát bào đoạn nghĩa, lại không có can đảm nói, thân mình hơi lùi về sau, nhỏ giọng hỏi A Sữu: “Nếu ta nói với hoàng huynh cắt đứt huyết thống, hắn có hay không sẽ ra tay?”

“Sẽ.” Vuốt ve tóc Sở Đào, A Sữu nói: “Nhưng ta cam đoan, nếu hấn làm vậy là tự tìm đường chết, chỉ xem người có hạ quyết tâm hay không.”

“Không được!” Sở Đào lập tức gạt bỏ.

Còn chưa tới mức như vậy đi? Nhìn nhìn đôi mắt đầy huyết sắc của A Sữu, Sở Đào biết chỉ cần hấn đồng ý, nhất định đối phương sẽ làm vậy.

“Đại ca.....” Sở Đào mặt tươi cười lấy lòng, nói: “Ta sẽ xin người a, từ nhỏ đến lớn người hiểu rõ ta nhất, người muốn giết người của ta, để ta sau này sống không vui vẻ sao?”

Hoàng huynh luôn luôn ăn mềm không ăn cứng, thử nịnh vài lời cũng có tác dụng, nên Sở Đào đổi thành cầu xin, quả nhiên Sở Kiều nhú nhú mày rồi không lên tiếng.

Chứng kiến A Sữu che chở Sở Đào lấy một địch mười, đại sát bốn phương, hấn cũng biết tình cảm của Hoắc Chấn là nghiêm túc, cỡ lẽ tình cảm này còn vững chắc hơn tình cảm nam nhân kia đối Sở Đào, nhưng cái Hoắc Chấn thiếu là sự nhiệt tình, mà đây cũng là điểm Sở Đào mong nhất. Hấn hiểu tính tình của Sở Đào, nếu Sở Đào bảo vệ A Sữu như vậy, chính mình cố chấp muốn giết, không chỉ có không thể làm huynh đệ, chỉ sợ còn oán hận hấn cả đời.

Có lẽ, nên tạm thời buông tha hấn, muốn giết một người có rất nhiều biện pháp, cũng có rất nhiều thời gian đúng hay không?

Sở Kiều liếc mắt nhìn Hoắc Chấn một cái, Hoắc Chấn đã theo hấn mười mấy năm, hấn biết đối phương có thể hiểu được tâm tư của mình, quả nhiên Hoắc Chấn không nói thêm nữa, phất tay cho thị vệ lùi ra.

Năn nỉ thành công, Sở Đào thực vui vẻ, tùy tay ném kiếm xuống, nói: “Tạ ơn hoàng huynh thành toàn.”

A Sữu mày kiếm nhướn lên, nhìn thấy thị lang đại nhân vẻ mặt không cam lòng, mỉm cười nói: “Kỳ thật chúng ta đều là người thắng, người thắng được quyền vị công danh, mà ta thắng được tâm của một người!”

Hấn biết Hoắc Chấn trong lần bình loạn này có công lớn, hoàng đế đối hấn lại có chút áy náy, nhất định sẽ tán thưởng hấn, từ nay về sau một bước lên mây, đó là điều khỏi cần nói.

Theo Sở Đào đi đến gần Sở Kiều, vị thanh nhã để vương hưởng hấn mỉm cười, nhưng hấn nhìn ra được sau mỉm cười là sát khí, chiêu lật mềm buộc chặt này có thể qua mắt Sở Đào, lại không thể gạt được hấn, hoàng đế chưa từng nghĩ muốn buông tha hấn, để hấn mang Sở Đào đi nhưng sau sẽ tính toán với Hoắc Chấn tìm cơ hội diệt trừ hấn.

“Tạ ơn hoàng thượng thành toàn.”

A Sữu cùng Sở Đào khom người tạ ơn, trong lòng lại suy nghĩ, có lẽ chính mình nên tiên hạ thủ vi cường, diệt trừ tai họa ngầm này, đến lúc đó chỉ cần làm cẩn thận chút, giấu diếm được Thập Nhất là tốt rồi.

Sát khí dấu giếm trong lòng, bên ngoài vẫn mỉm cười, đúng lúc này, xa xa truyền đến ồn ào, thanh âm trong trẻo hỏi: “Đánh lâu như vậy, nên đánh xong rồi đi? Các người đừng cản ta, để ta vào xem.....”

Theo tiếng, một vị tử y công tử bước nhanh đến, Sở Kiều thần sắc biến đổi, vội kéo người đến một bên, công tử hướng hấn nhỏ giọng hỏi chiến sự, ánh mắt thì không kiêng kị gì liếc A Sữu, Sở Kiều có chút không vui, sai người đưa công tử xuống, ai ngờ công tử lại đổi thành nhìn chằm chằm, biểu tình càng lúc càng kinh ngạc, rốt cục chạy vội tới trước mặt A Sữu.

“Người.....” A Sữu nhú mi, công tử có chút quen mặt, hưng phấn trên nét mặt y càng nhìn càng thấy quen mắt.

“Này, người nhìn người khác như thế, rất vô lễ!”

Công tử bột tuần nhã lỗi lạc, vừa nhìn đã biết là củ cải lạng nhăng, cư nhiên cùng A Tồn nhà hấn bốn mắt nhìn nhau đưa tình, Sở Đào mất hứng, có cảm giác không vui thấy người khác muốn chiếm đồ của hấn, đột nhiên phát hiện A Sữu nếu xấu như trước thật tốt, sẽ không giống bây giờ bị người khác thêm muốn.

Sở Kiều so với Sở Đào càng không vui hơn, giữ chặt công tử nghĩ muốn tha hấn ra phía sau mình, lại bị gạt ra, công tử mắt như cũ nhìn thẳng A Sữu, rốt cục cười lên tiếng: “Tiểu thúc thúc, thật là người!”

Sau điện, nội thị dâng trà cho khách quý rồi lui xuống, điện chỉ còn hai huynh đệ Sở gia, A Sữu, với vị đang vui mừng nhảy nhót vì gặp lại thân nhân, Hàn đại công tử.

“Tiểu thúc thúc, ngươi còn nhớ rõ ta sao? Ta với ngươi a, ngày trước ngươi còn dạy ta công phu, ngươi vừa đi chính là mười mấy năm, thời gian qua đã sống thế nào? Vì cái gì trên mặt đều là sẹo? Có phải hay không có người khi dễ ngươi? Hạ độc hại ngươi? Nói cho ta biết, ta giết cả nhà hần báo thù cho ngươi!” Từ lúc vào điện, Hàn Tương hỏi không ngừng, còn lôi kéo tay A Sữu không ngừng đánh giá, tràn đầy tiếc nuối mà thở dài.

“Các người..... thật sự là chú cháu?” Nếu không phải Hàn Tương đã nói ra thân phận, Sở Đào nghĩ thật muốn bỏ hần, tên kia lôi kéo tay A Sữu không tha, nhìn tới nhìn lui thật giống hành động mình hay làm, hơn nữa nhìn bọn hần cách nhau vài tuổi, nói là huynh đệ còn được, như thế nào có thể là chú cháu?

“Là chú cháu.” A Sữu rất không cam tâm thừa nhận.

Phụ thân trời sinh tính phong lưu, mẫu thân không phải vợ duy nhất của ông, hoặc nói không phải người tình duy nhất, lúc nhỏ hần từng theo mẫu thân đến Hàn phủ. Phụ thân Hàn Tương là đại ca của hần, cũng là đương gia của Hàn gia, hần với Hàn Tương tuổi xấp xỉ, qua lại khá thân thiết, từng chỉ điểm qua công phu cho y, không nghĩ thời gian trôi lâu rồi y còn nhớ.

Từng nói dối qua loa với Sở Đào chuyện ngày trước, trời biết nếu giờ hỏi lại nhớ đâu lộ hết, A Sữu ngoài mỉm cười, trong lòng lại cực lực suy nghĩ phải đem của nợ này đá đi như thế nào.

Hàn Tương nào biết tâm tư của hần, mười mấy năm không gặp, giữ chặt hần vui vẻ tán gẫu không ngừng, ngay lúc A Sữu thấy chính mình thật khó ứng phó, Hàn Tương lại đổi chủ đề nói đến Sở Kiều bên cạnh, vui vẻ nói: “Tiểu thúc của ta chính là cao thủ dùng độc, nhất định có thể giải được cổ độc trên người ngươi.”

Hoàng đế trên người có cổ độc?

A Sữu nhú mi, nhớ tới Sở Đào từng nhắc tới thi thoảng Sở Kiều bị đau đầu, vốn tưởng cơ thể yếu đuối, không nghĩ tới là bị người hạ cổ.

Xem ra cho dù chính mình không động thủ, hoàng đế này cũng không ngồi lâu được, bất quá.....

Nhìn nhìn thẳng cháu nhỏ của mình, tên sao vẻ mặt rất lo lắng? Sẽ không phải..... A Sữu trong lòng cười lạnh hai tiếng, đột nhiên nghĩ đến cách hay để chinh hoàng đế.

Tiến lên bắt mạch cho Sở Kiều, mạch tượng rất quái lạ, một bên sôi sục xung kích, một bên lại âm hàn thông thả, vừa nóng vừa lạnh, khó trách bị đau đầu, hần nhíu mày xem mạch, sau một lúc lâu lắc lắc đầu.

“Không thể trị sao?” Hàn Tương lo lắng hỏi, từ lời nói đã thể hiện tình cảm thân thiết.

“Độc công tâm đã lâu, đã cùng máu dung hòa làm một, rất khó chữa khỏi, bất quá.....” Liếc hoàng thượng vẻ mặt nghiêm túc, A Sữu âm âm cười, cúi người tiến gần đến tai hần thấp giọng thì thầm vài câu, vừa lòng nhìn thấy đế vương sắc mặt chuyển trắng, đôi mắt âm u không nói một lời.

Đạt được mục đích, A Sữu khom người cáo lui, Sở Đào cũng theo ra, hỏi: “Ngươi cùng hoàng huynh nói gì đó, sao hần nghe xong sắc mặt lại khó coi vậy?”

A Sữu cười cười: “Không có gì, chính là chỉ cho hần cách chữa khỏi, trên đời này không độc gì không giải được, chỉ là có quyết tâm hay không.”

Sở Đào nghe không xong còn u mê, bất quá nghe nói có thể giải độc, cũng an tâm, trên đường quay về phủ vẫn giữ chặt A Sữu, tựa hồ không thể tin người này chính là Dạ Tu La mình tìm kiếm nhiều năm trước.

“Như thế nào? Ngươi không tin?”

“Ta tin ta tin, chỉ là rất giật mình, ta cứ nhiên để đại hiệp tiếng tăm lẫy lừng làm người hầu cho ta lâu như vậy,” Sở Đào đỏ mặt nói.

Gió nhẹ thổi tóc mai, như trêu chọc thiếu niên năm xưa —— đêm đó trong cung, lúc ấy hần chỉ có bảy tuổi vì nghịch ngợm nên bị phụ hoàng trách mắng, một mình chạy tới hồ nước sau hoa viên sinh hồn đổi, giro

nổi lên gợn sóng, đảo loạn nước hồ in hình trăng tròn, cùng với một đạo thân ảnh màu trắng..... Ách, thân ảnh ngẫu nhiên xẹt qua nước hồ!

Quý? Thần? Tiên?

Bị dọa rồi, tiểu hoàng tử đứng bên hồ há hốc mồm, lập tức ngẩng đầu nhìn theo, bóng trắng bay qua hành lang dài dừng trước mặt hắn, như mèo lảng yên lướt đi không một tiếng động. Mặt nạ bạc dưới ánh trăng lóe lên, roi mềm quấn quanh khuỷu tay y, một đầu roi thả xuống theo gió lay động, vẻ phiêu dật xuất trần nói không lên lời. (ra là từ nhỏ đã mê trai? =)))

Tiểu hoàng tử mãi nhìn không nghe thấy tiếng người trong cung đang kêu to gọi hắn, người nọ lại nghe rõ, roi dài giương lên quấn quanh eo hắn, kéo hắn vào trong lòng bay lên không nhảy tới nơi khác. Hắn chỉ cảm thấy như cười mây đập gió, chờ phục hồi lại tinh thần, đã đứng ở trước điện vắng vẻ.

“Tiểu ngọc ngéech, chuyện đêm nay đừng kể với người khác được không?” Thanh âm trong trẻo nhu hòa rót cuộc khiến Sở Đào định thần lại.

Hai má bị ác ý nheo nheo, bất quá không biết đau, hắn vội dùng sức gật đầu, không phải quý thần tiên, là đại hiệp, tiểu thuyết thường nhắc tới đại hiệp thần long thấy đầu không thấy đuôi.

“Hảo, ta lấy tư cách một nam nhân mà thề!”

Tư cách nam nhân trong lời hứa kia chọc đối phương phải cười, buông hắn ra, nhảy vọt rời đi, hắn đuổi theo hỏi: “Đại hiệp, có thể nói cho ta biết tên của ngươi không?”

“Dạ Tu La.” Lời nói nhẹ phất qua tai như khắc vào lòng hắn, phút chốc chính là mười năm.

“Ngươi chính là tiểu hoàng tử tròn vo kia?!”

Thấy Sở Đào thần sắc bối rối, hoàn toàn say mê trong ảo tưởng chuyện cũ, A Sữu khước miệng co rút. Mười năm biến hóa cũng quá lớn đi? Nhìn tình nhân phong thần tuấn lãng, mặt mày tinh tế ở bên, A Sữu rất khó chống chéo lên hình ảnh tiểu hài tử tròn vo.

Đó là nhiệm vụ cuối cùng trước khi hắn độc phát, lên vào cung lấy một bức tranh cổ, lúc rời đi không cẩn thận bị tiểu hài tử mập mạp bắt gặp, sợ y la hét A Sữu định đánh ngất, ai ngờ y không khóc không hét không nháo, lại rất nhu thuận, vì thế nổi lên ý muốn chòng ghẹo, bế hắn một vòng bay quanh. Chớp mắt đã mười năm, đoạn kí ức kia đã sớm lắng đọng, hôm nay nếu Sở Đào không nhắc, chắc đời này hắn cũng chẳng nhớ tới.

“Cái gì tròn vo! Đấy gọi là đáng yêu!” Sở Đào lấy lại tinh thần, không vui mà nói lại.

Trước lúc bảy tuổi hắn tròn như lợn con, từ bảy tuổi đã không thể rồi, hắn đem hứng thú đối đồ ăn ngon chuyển lên việc luyện võ, thuận tiện còn muốn tìm Dạ Tu La, đáng tiếc cái gì cũng không tra được, có người nói Dạ Tu La đã chết, cũng có người nói hắn gác kiếm. Qua rất nhiều năm, thẳng đến lúc nhận thức Hoắc Chấn, Sở Đào coi hắn thành Dạ Tu La, mới buông tha cho việc tìm kiếm.

Chính là lão thiên gia nhiều năm sau lại cho hắn kinh hỉ lớn như vậy, vừa rồi A Sữu ôm hắn bay tới bay lui cảm giác cùng đêm đó giống nhau như đúc, cảm giác khắc cốt ghi tâm, hắn tuyệt không nhận lầm!

“Giọng nói của ngươi đều thay đổi, nếu không ta đã sớm nhận ra ngươi!”

Mười năm trước hắn vẫn là thiếu niên, giọng nói đương nhiên khác với bây giờ, Sở Đào vẫn nhìn hắn với ánh mắt sùng bái, A Sữu cảm giác hô hấp thực khó khăn: “Ngươi mê võ như vậy, không phải đó là nguyên nhân đi?”

“Đúng a, nếu không ngươi nghĩ vì cái gì?”

Nhìn thấy đôi mắt kia sáng trông suốt, A Sữu bỏ qua không hỏi thêm, có lẽ được tình nhân sùng bái không phải chuyện xấu đi, ít nhất so với Hoắc Chấn càng thêm lợi hại.

-Hết chương 9-

13. Chương 10

A Sữu đem mọi việc gác qua một bên không suy nghĩ nhiều thêm, sau đó vài ngày Sở Đào lại không như trước bám đuôi hần, hoàn toàn tương phản, luôn lấy các loại lý do tránh né hần, lên triều nghị sự, vừa đi chính là cả ngày, buổi tối cũng là canh ba mới về, hỏi hần lý do, chỉ nói hoàng huynh sức khỏe không tốt, cần nhiều người chăm sóc, A Sữu nghe xong, chỉ cười lạnh trong lòng, có trời mới biết Sở Đào là bồi Hoàng Thượng, hay là bồi Hoắc thị lang, thằng cháu của hần vẫn ở trong cung có tin tức gì liền lập tức báo hần, hần sao có thể không biết hành tung của Sở Đào..

Nghĩ muốn che giấu hành tung, Hoắc Chấn chiêu này còn quá non, hần thật muốn xem y có thể ngoạn ra việc gì! Còn có tiểu hoàng tử chết tiệt kia, nếu dám trèo tường, xem bị hần lôi lên giường trừng phạt thế nào!

Kỳ thật A Sữu oan uổng Sở Đào, Sở Đào cũng không muốn đi bồi Hoắc Chấn, bắt quá hoàng mệnh khó tránh, hoàng huynh nói Hoắc Chấn lần này lập công lớn, lại hao hết tâm tư bảo hộ hần, về tình về lý, đều nên cấp Hoắc Chấn cái công đạo, vì thế Sở Đào đành phải kiên trì làm theo.

Hôm nay cùng Hoắc Chấn đi cưỡi ngựa, buổi tối bị y giữ lại dùng cơm, mới ngồi vào bàn hần nghĩ muốn cáo từ rời đi. Lại bị y lôi kéo không tha, nói muốn dẫn hần nhìn phủ đệ mới.

Hoắc phủ lúc trước sớm bị đốt trụi, hiện tại Hoắc Chấn đang ở chính là phủ mới của hần, so với phủ trước càng tràn ngập khí thế, Sở Đào nhớ tới chuyện ngày trước, lòng đang phiền muộn, tay liền nóng lên bị Hoắc Chấn kéo lại, hỏi: “Người không trách ta, phải không?”

Tránh đi ánh mắt nóng bỏng kia, Sở Đào nói: “Đã sớm không trách, hơn nữa còn muốn cảm ơn người một đường chăm sóc.”

Hần sớm từ chỗ hoàng huynh nghe được việc Hoắc Chấn thành thân chỉ để mê hoặc Sở Huyền, sau lại lại một đường hộ tống hần quay về kinh, nội thương của hần có thể chuyển biến tốt một phần công lao cũng là Hoắc Chấn, cho nên hần cảm kích còn chưa hết, làm sao lại trách cứ.

“Tiểu Đào, người cũng biết, ta cần không phải lời cảm ơn của người.” Lôi kéo tay Sở Đào, Hoắc Chấn khản thiết nói: “Hiện tại mọi chuyện đều đã qua, chúng ta bắt đầu lại được không?”

Bắt đầu? Sở Đào mặt nhăn mày nhíu, “Người đã thành thân a.”

“Kia không vấn đề, ta cùng nữ nhân kia hữu danh vô thực, Nguyên gia đã xuống dốc, trở về liền bỏ nàng là được.”

Xa cách Sở Đào, cùng Nguyên gia kết thân đều là quân cờ sắp xếp từ trước, hần vốn luôn do dự có nên nói rõ với Sở Đào không, cuối cùng vẫn chọn trầm mặc, Sở Đào cá tính chất phác dễ gặp chuyện xúc động, nếu không cẩn thận nói lộ kế hoạch chẳng khác nào kiểm củi ba năm đốt một giờ, thời gian trước thấy Sở Đào thương tâm, hần cũng rất khó trải qua, chính là không còn cách khác, kế hoạch kia cược cả tính mạng, không thể đi sai bước nào.

Hoắc Chấn đem tâm ý cùng phiền não thành khản trải lòng, mong thấy được cảm động từ Sở Đào, ai ngờ hần nghe xong, trầm mặc sau một lúc lâu, mới nhẹ giọng hỏi: “Người làm như vậy, không thấy có lỗi với cô nương kia sao?”

“Vì cái gì thấy có lỗi? Nàng là con gái của Nguyên thừa tướng, Nguyên gia bị tịch biên, không có ta nàng sớm đã lưu lạc thanh lâu, đừng nói có hay không có nàng, từ đầu đến cuối, người ta thích chỉ có mình người!”

Lời hờ hững từ miệng Hoắc Chấn nói ra, khiến Sở Đào đột nhiên phát hiện gương mặt từng sớm chiều bên hần giờ đây thật xa lạ.

Thời gian năm năm bên nhau, Hoắc Chấn đối hần khi nóng khi lạnh, nếu đối phương sớm nói ra là thích mình, liệu mọi chuyện có thay đổi không? Cho dù bị y không lưu chút tình vứt bỏ? Cho dù thấy y cưới vợ, hần vẫn si tình chờ đợi sao?

Eo bị giữ chặt chẽ, Sở Đào vội hồi thần, đôi môi đã bị che lại, mùi thơm thoang thoảng quen thuộc làm cho thần trí hấn hoảng hốt vùng vẫy, Hoắc Chấn nhẹ liếm khóe môi hấn, ánh mắt lại đặc ý nhìn hướng hành lang xa xa, trắng sáng treo cao, chiếu sáng bóng người nơi hành lang.

A Sữu đẩy mắt sâu xa không gợn sóng, lạnh lùng nhìn một màn bọn họ thân mật, không nói gì xoay người phát áo rời đi.

Hấn thắng. Hoắc Chấn mỉm cười, cùng Sở Đào quen biết năm năm, hấn thực hiểu tính cách Sở Đào, muốn người hồi tâm chuyển ý, chỉ cần tốn chút thời gian cùng công sức là được.

Đang nghĩ nghĩ chợt thấy ngực đau xót, bị Sở Đào dùng sức đẩy ra, lui về phía sau vài bước, nâng tay không ngừng chà xát môi, phần nộ nhìn hấn.

“Tiểu Đào!”

Bốn mắt nhìn nhau, hồi tưởng qua lại, sau một lúc lâu, Sở Đào bỗng nhiên nở nụ cười.

“Kỳ thật, đối với người mà nói, ta với Nguyên tiểu thư kia, không có gì khác nhau đii? Đều là quân cờ của người thôi.”

“Người nói như vậy, ta sẽ thực thương tâm.”

“Cho dù thương tâm, cũng sẽ không quá lâu, bởi vì trong lòng người còn rất nhiều thứ khác đáng giá, mà yêu, chỉ là một phần nhỏ thôi.” Sở Đào hạ mắt, thản nhiên nói: “Nói cho người biết, lúc lạnh nạn bên ngoài, ta đã nghĩ thông suốt tất cả, đã không còn tình cảm lưu luyến gì với người.”

Niên thiếu bị nhiệt tình của chính mình che mờ mắt, cứ cho đấy là tình yêu, sau mới phát giác chỉ là một giấc mộng sùng bại anh hùng, bị Hoắc Chấn bỏ rơi, hấn rất tức giận, còn khóc lóc, nhưng thương tâm lại không nhiều. Nhưng nếu có ngày A Tồn cũng rời bỏ hấn như vậy, hấn nghĩ bản thân sẽ không thể thừa nhận.

Hai người kia vì sao bất đồng, kỳ thật chính Sở Đào cũng không rõ lắm, nhưng hấn không phải đứa ngốc, lòng dạ A Sữu có lẽ cũng thâm trầm như Hoắc Chấn, chỉ khác là, hấn đối với mình sùng ái là thật, còn vì mình là đối mặt với binh lính, điểm này Hoắc Chấn làm không được, thời cơ chưa tới y thà rằng nhìn hấn lên đàn tề chịu chết, đưa cho lưỡi dao sắc phòng thân đã tốt lắm rồi.

Mặt Hoắc Chấn trầm xuống, Sở Đào ra ngoài một chuyến, đã thay đổi thật rồi, tựa hồ trưởng thành hơn nhiều, điều này khiến hấn thật hối hận về quyết định lúc trước. Nhớ đến y mấy lần bảo hộ A Sữu, trong lòng không khỏi tức giận, hấn đối Sở Đào tuy chưa phải hoàn toàn tốt, nhưng tuyệt đối tốt hơn tên quái dị kia nhiều, ai biết Sở Đào thế nào lạc mất hồn rồi, lại coi tên kia là tri kỷ?

“Người còn thích tên xấu xí kia? Hấn chỉ lợi dụng người, hấn trước kia ở trên giang hồ ác danh rõ ràng! Chỉ cần trả nhiều tiền, chuyện gì hấn cũng làm!”

“Hấn có phải người xấu không ta không cần biết, nhưng hấn đối xử tốt với ta, thì hấn chính là người tốt! Ta cần không phải một anh hùng, mà là người không rời bỏ ta khi hoạn nạn!”

Đối với người là người tốt? Hoắc Chấn cười lạnh, A Sữu qua mắt được Sở Đào nhưng không gạt được hấn, kẻ coi mạng như cỏ rác, sao có thể một lòng chân thành với ai?

Nhìn Sở Đào đùng đùng nổi giận bỏ đi, Hoắc Chấn cũng chẳng níu giữ, hấn biết Sở Đào nếu chưa thông suốt thì sẽ không tin, lúc này có khuyên bảo thêm y vẫn sẽ cố chấp, cách tốt nhất là hấn phải tìm được chứng cứ, chứng minh tên xấu xí kia toàn nói dối!

Sở Đào quay lại vương phủ, trong phòng đèn còn sáng in bóng người lay động, chiếu ra thân ảnh cao to của A Sữu, khiến hấn tâm âm áp, tâm tình buồn bực vì tranh chấp với Hoắc Chấn với đi phần nào, vội vàng chạy vào.

A Sữu ngồi nghiêm chỉnh, khó có lúc vẽ mặt lại nghiêm túc, Sở Đào ngăn người, xem hấn, nhìn nhìn trên bàn còn bày một bao nhỏ.

“Người muốn phiêu bạt giang hồ, sao không báo trước với ta một câu, ta cái gì cũng chưa chuẩn bị.” Mới đây A Tồn nói chờ mọi việc giải quyết xong, liền dẫn hấn cùng đi du ngoạn giang hồ, hấn còn nhớ kỹ lắm.

“Đúng là muốn đi phiêu bạt, bắt quá không phải với người, là ta một mình đi.” A Sứ đứng lên, đi đến trước mặt tiểu hoàng tử còn đang ngây ngốc, đặt hai tay lên vai hắn, nhìn hắn, thực trịnh trọng nói: “Vương gia, ta nghĩ người hiện tại không cần dùng ta nữa, đến lúc ta phải rời đi.”

“Cái gì?!”

Sở Đào nháy mắt mấy cái, xác định A Sứ không có nói đùa, động tác đầu tiên là xoay người khóa cửa phòng, sau đó ném bao nhỏ sang một bên.

Thực vừa lòng nhìn Sở Đào hoang mang chạy tới chạy lui, A Sứ đối với lời mình sắp nói càng thêm nắm chắc, mi gian lại như trước một vẻ nghiêm túc, tùy ý Sở Đào bắt lấy tay áo mình vội vàng hỏi: “Vì cái gì phải đi? Người đã nói vĩnh viễn cũng không bỏ lại ta, giờ lại muốn đổi ý?”

“Ta đối với lời mình nói chưa từng thay đổi! Ta thích vương gia, nhưng cũng biết vương gia thích Hoắc thị lang, trước kia vì hiểu lầm mới tách ra, giờ mọi việc đã yên ổn, ta không muốn tiếp tục chần giữa cản trở hai người.”

“Mới không phải, ta cùng Hoắc Chấn tuy rằng hòa hảo, nhưng sẽ không thích hắn, người biết rõ ta, ta……” Sở Đào lo lắng đến đỏ mặt, miệng khép lại mở mà không nói được rõ.

Đứa ngốc, muốn hắn đổi mặt nói lời yêu liền khó vậy sao? A Sứ làm bộ không kiên nhẫn, nói: “Người đừng gạt ta, ta tự hiểu được, một người trong giang hồ sao so được với binh bộ thị lang? Trước kia người vì không nơi nương tựa, mới cảm thấy ta quan trọng. Lại nói, cảm tình mấy tháng sao so được với năm năm qua lại? Mấy ngày này người sớm tối bận bịu — rõ là vì ở bên Hoắc Chấn, đây không phải chứng minh tốt nhất sao?”

“Không phải như thế, người đừng nghĩ nhiều!” Nhìn đến A Sứ uể oải, sở đào vội vàng giải thích: “Ta bồi hoắc chấn căn bản là bất đắc dĩ, hoàng huynh nói hắn lần này lập công lớn, đã chịu nhiều khổ cực muốn ta bồi đắp cho hắn, không có ý……”

Hoàng đế đáng ghét, xem ra chính mình xem nhẹ hắn rồi, vốn vì đứa cháu, còn định giúp trừ cổ độc, hiện tại không cần, tên kia tốt nhất sớm chui quan tài, đỡ vướng víu.

A Sứ phẫn nộ nghĩ, cười lạnh nói: “Bồi hắn? Bồi đến trên giường luôn?” Hắn thừa nhận chính mình ngay từ đầu là ở diễn trò, nhưng nói đến thế rồi lại như diễn giả lời thật, tiểu hoàng tử nói không chừng thật sự còn lưu luyến Hoắc Chấn, nếu không sẽ không mặc hắn hôn môi, chết tiệt, nếu hắn thực sự trèo tường (ngoại tình), chính mình phải trừng phạt hắn, hay lặng lẽ bỏ đi?

Người trước không muốn, người sau luyến tiếc, suy nghĩ tới lui, A Sứ đột nhiên cười lạnh một tiếng, phát hiện chính mình cả ngày nói sở đào ngu ngốc, Trên thực tế chính mình mới ngu nhất!

Sở Đào bị dọa ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn thấy hắn không nói lời nào, A Sứ tức giận nói: “Vừa rồi ta đều thấy được, người cùng Hoắc thị lang thân thiết, còn mặc hắn khinh bạc!”

Sở Đào như trước nhìn hắn, sau một lúc lâu, đột nhiên mặt mày cong xuống, hai mắt phát sáng, “A Tồn, người ghen!”

Ách, ghen?

Cảm giác thật lạ, lúc lạnh như băng lúc nóng như lửa, ngay thời điểm hắn thấy Sở Đào mặc Hoắc Chấn

Cảm giác thật lạ, lúc lạnh như băng lúc nóng như lửa, ngay thời điểm hắn thấy Sở Đào mặc Hoắc Chấn thân mật, cái loại cảm giác này bắt đầu cuộn lên, lửa giận mặc danh kỳ diệu khiến hắn không biết làm sao, giờ phút này, Sở Đào vừa nói như thức tỉnh hắn, thì ra tức giận, thống hận là vì ghen tị a.

Hắn vì cái gì phải ghen tị hoắc chấn? Một người chẳng mạnh bằng hắn, hắn nhìn không ra hoắc chấn có gì hơn, ngoại trừ thời gian bên sở đào — cho dù không cam lòng A Sứ vẫn phải thừa nhận, tình cảm thoáng chốc sao bằng tình cảm tích tụ năm năm, hắn đối Sở Đào từng lừa gạt nhiều việc, tình cảm đối trá chẳng thể lâu dài, hắn so với bất luận kẻ nào càng rõ ràng.

“A Tồn người ghen!” A Sứ thể hiện rõ là đang ghen khiến Sở Đào càng vui.

“Thấy ta ghen người rất vui?”

“Vui vẻ nha.” Sở Đào tựa vào ngực A Sữu, nhẹ giọng nói: “Tuy rằng A Tồn dọc đường đi liều mình bảo vệ ta, đối ta rất tốt, chỉ là không biết vì cái gì, ta cứ cảm thấy được người đối ta không phải thực để ý, hiện tại nhìn đến người ghen, ta mới biết được nguyên lai đều là ta nghĩ nhiều, người chỉ là ít tiếp xúc với người khác, không biết cách thể hiện tình cảm thôi.”

Nguyên lai tiểu hoàng tử không phải ngu ngốc, vẫn nhìn ra được suy nghĩ của hắn.

Chính là, cho dù ban đầu chính mình đối hắn không phải thực để ý, nhưng sau đó thì khác, ngay lúc hắn quay lại nhà hoang, hắn đã tính toán đem Sở Đào nhập vào cả đời sau này, cùng trải họa phúc bên nhau.

Lòng còn điểm hư không, A Sữu phản bác “Nhưng Hoắc thị lang không nói vậy.”

Sở Đào ngẩng đầu, “Hắn tìm người?”

A Sữu một bộ cô đơn thương tâm, thở dài, “Hắn nói người nể tình từng hoạn nạn giúp đỡ ngại nói thẳng với ta, cho nên nhờ hắn ra mặt, muốn ta biết thân biết phận, đừng tự mình đa tình quẩn luyến người, lại cho ta chút tiền, muốn ta sớm rời đi.”

“Ta mới không nói như vậy!”

“Ta lúc đầu chưa tin, nhưng là hắn để ta tới Hoắc phủ bảo ta nhìn thì sẽ hiểu, sau đó ta thấy các người thân mật.”

Để A Sữu tới Hoắc phủ đúng là ý của Hoắc Chấn, bất quá mấy lời châm biếm kia lại không nói, lại càng không thừa hơi đến mức đưa tiền, bất quá tình trường như chiến trường, bồi đen tình địch, hắn một chút cũng không cảm thấy có gì sai, dù sao cũng là lời một phía, muốn nói gì thì cứ nói thôi.

Sở Đào quả nhiên nóng nảy, oán hận nói: “Hoắc Chấn thật quá đáng, hắn có tư cách gì nói như vậy, khó trách đêm nay hắn thật kì quái, nguyên lai là có mưu đồ, ta đi tìm hắn!”

A Sữu sao có thể để hắn đi, một phen tóm lại kéo vào lòng “Người tìm hắn, hắn nhất định không thừa nhận, nói không chừng còn trả đũa nói ta bồi đen hắn, quên đi, ta biết người không phải như vậy là đủ rồi.”

“Không bỏ qua được, hắn như vậy là khi dễ người!”

Thấy Sở Đào hai mắt đỏ rồi, một bộ gà mái già bảo vệ gà con, A Sữu nở nụ cười, kể ly gián thành công, hắn đoán thời gian sau Sở Đào sẽ không đến chỗ Hoắc thị lang cuồng ngạo tự đại kia.

Hờn giận bình phục xuống, hắn tay nhẹ nâng cằm Sở Đào, hỏi: “Thập Nhất, thích ta không?”

Không hề do dự Sở Đào gật như gà mổ thóc trả lời hắn.

Sùng bá, không muốn xa rời, vướng bận, trả ân, mấy cái này hắn không rõ có gọi là thích không, nhưng trộn chung một chỗ tuyệt đối là thích.

“A Tồn ngốc, người ta để tâm vẫn luôn là người a, năm bảy tuổi gặp đã vô cùng sùng bá, về sau lúc đi săn được Hoắc Chấn cứu, còn tưởng hắn là Dạ Tu La, cho nên mới..... Trong tranh ta vẽ người cũng đều không vẽ ngũ quan, ta căn bản không biết Dạ Tu La trông ra sao, mới thấy anh hùng liền vợ bừa.”

Lúc nhỏ chỉ thoáng gặp nhau, hắn liền sùng bá Dạ Tu La, nhưng hỏi mãi không tìm ra người, sau lại mơ hồ nghĩ, Dạ Tu La đối với đường đi trong cung quen thuộc như vậy, có lẽ chính là người nào đó ở ngay gần mình, nên lúc săn bắn gặp nạn, được Hoắc Chấn cứu, cứ vậy đem hắn là Dạ Tu La, nhưng bởi vì đã hứa không kể với ai khác, hắn mới không nói ra, tranh hắn vẽ cũng để trống khuôn mặt.

Nguyên lai tranh kia là vẽ ta!

Đáp án làm A Sữu thật giật mình, thật may, tranh kia hắn còn chưa kịp bán, phải cất giữ cho tốt mới được, được tình nhân sùng bá nhiều năm như vậy, ai mà không vui chứ.

“Mấy ngày nay người vẫn tránh mặt ta, chẳng lẽ cũng là ý của hoàng huynh người?” Nếu không hắn đã không bị Hoắc Chấn dắt mũi, chống mắt nhìn y khiêu khích, A Sữu thật muốn nghe chuyện này cũng có liên quan đến Sở Kiều, hắn không ngại làm chút chuyện phạm thượng đâu.

Sở Đào lại không để hấn có cơ hội hành thích vua, mặt đỏ hồng, ngập ngừng: “Ách, này không liên quan đến hoàng huynh, kỳ thật phải.....”

Thanh âm kể tiếp nhỏ dần, A Sữu nội lực thâm hậu cũng nghe không ra được từ nào “Cái gì?”

“Chính là, chính là ta thân thể vừa mới khỏe, không muốn lại chịu đau, chờ thêm đoạn thời gian, từ từ sẽ đến.....” Lần trước A Sữu thô bạo làm Sở Đào có nỗi sợ không tên, trên đường về kinh thành hấn thân ốm yếu, A Sữu cũng không yêu cầu gì việc kia, hiện tại hấn đã khỏi hẳn, không còn lý do thoái thác, đành phải giả bộ, trốn được ngày nào hay ngày ấy.

Mấy lời không đầu không đuôi, nếu không có biểu tình kia làm nền, A Sữu có nghe mãi cũng chẳng ra, thật may, hấn hiểu được, hiểu được xong tâm lý cũng chỉ còn cảm giác —— phiền muộn.

Lần đó hấn vì độc phát thần trí không rõ, mới không biết tiết chế, bình thường thì sao hấn lại không biết đúng mực chứ. Ai, thích tiểu hoàng tử, thật không biết là hạnh hay bất hạnh.

Hai mắt long lanh bình tĩnh nhìn hấn, trần ngập tín nhiệm cùng ý lại, khiến A Sữu rất bất an, vuốt nhẹ hai má Sở Đào, nhẹ giọng hỏi: “Nếu có một ngày người phát hiện ta lừa gạt người rất nhiều việc, có hay không hận ta?”

“Người, sẽ không phải là có vợ rồi đi?”

Nào dám, A Sữu vội vàng lắc đầu.

“Vẫn là tình nhân, chưa cưới hỏi?”

Nhìn Sở Đào thoáng khấn trương, A Sữu trong lòng gợn sóng, không thể nói rõ ân hận hay thương tiếc, hay là có chút không hiểu được, cúi đầu, khe hôn hai má Sở Đào, hôn rồi không rời ra nhẹ giọng nói: “Đều không có, trừ người ra! Thập Nhất, ta từ trước chưa từng thấy vừa mắt một người, càng không nói đến yêu, ta không rõ phải thế nào, cho ta thêm thời gian, ta sẽ để người cảm nhận được tình cảm?”

“Ân.....” Đáp lại rất nhỏ khó nghe thấy, vẫn là vì được âu yếm mà không phản ứng kịp.

A Sữu không quản quanh vấn đề này, mềm nhẹ hôn mút liền cởi vạt áo Sở Đào, tay lần vào nội y sờ từ ngực chuyển dần xuống eo, dục vọng thoáng ngẩng lên, thông thả mà cẩn thận vuốt ve, nơi yếu ớt bị khiêu khích, Sở Đào rất nhanh chìm vào dục vọng dưới vuốt ve kia. Tiếng rên khi nhanh khi chậm truyền ra, theo ngón tay hấn chạm đến đâu liền run nhẹ, biết đối phương đã động tình, A Sữu lưu luyến hôn môi hấn, lưỡi quấn lấy không rời, từ cảm một đường hôn xuống tới ngực.

Y phục bị gạt ra rơi xuống, môi lưỡi cuốn quít, khiến sở đào vội hoàn hồn, A Sữu đã đè trên thân hấn, liếm cắn điểm hồng trước ngực hấn, an ủi nói: “Đừng sợ, lần này sẽ không đau.”

Đầu lưỡi ở ngực hấn khiêu khích, nhìn đến miệng A Sữu kéo ra sợi chỉ bạc, sở đào đỏ mặt, tìm đập lợi hại, có chút ngượng ngùng, rồi lại nhìn không được nhìn thêm, đầu lưỡi ở trước ngực xoay chuyển, nơi riêng tư cũng bị A Sữu nắm lấy.

“Ân.....”

Rất nhanh, dục vọng sôi sục trong tay chuyển tới ẩm áp trong miệng, đầu lưỡi nhẹ xoay chuyển, mang theo hấp dẫn trí mạng, sở đào chỉ cảm thấy ngực căng thẳng, hơi kém hết lên, Sở Kiều luôn giáo dục hấn nghiêm khắc, hấn đối chuyện hoan ái không rõ lắm, nhưng cũng biết hành động hôn lấy lòng này là không nên, nghĩ đến người hấn luôn sùng bái phải hạ mình trước hấn, trong lúc nhất thời tâm tình gợn sóng nhộn nhạo, không thể tự kiềm chế, trong tiếng rên rỉ đã có tiếng thoải mái phát tiết.

“Đừng, đừng như vậy, không tốt.....” Thở hào hển, hấn nói.

A Sữu ngẩng đầu nhìn Sở Đào, mặt trắng nõn đã đỏ ửng, ánh mắt gợn nước, chìm trong say mê hấn gây cho y, nào có vẻ muốn cự tuyệt.

“Ta muốn người thoải mái a, không có gì không tốt, nhắm mắt lại, chậm rãi hưởng thụ là được.”

Ôn nhu an ủi Sở Đào, đồng thời vẫn nóng bỏng liếm, hấn tính vốn ưa sạch sẽ, loại sự tình này tuyệt đối sẽ không làm vì người khác. Bất quá vừa rồi Sở Đào nói ra suy nghĩ, lại không muốn Sở Đào tiến thoái lưỡng

nan, lúc này chỉ muốn y được thoải mái, phản ứng ngây ngô của tiểu hoàng tử khiến tâm hần cũng động rồi, đối loại chăm sóc này cũng không cảm thấy khó làm nữa.

Hút lấy nơi nhạy cảm của Sở Đào, răng nanh nhẹ cọ xát, tiện đà dùng đầu lưỡi cuốn lấy, hết sức nhiệt tình, Sở Đào chỉ dám hé mắt đảo qua nơi được hân trên ghẹo, không bao lâu liền toàn thân run rẩy, thở gấp đem nhiệt tình phát tiết ra.

A Sữu thỏa sức ôm nắn tiểu hoàng tử thần trí mơ hồ, đặt vào phía trong giường, sau đó liền áp lên, tiếp tục ở trên người hân triền miên, thân thể trần trụi rất nhanh bị hôn duyên chiếm cứ, nóng bỏng làm Sở Đào thi thoảng phát ra tiếng rên rỉ, dục vọng bốc cháy, thần trí cuộn cuộn đung đưa, trong hoảng hốt cảm thấy hai chân bị tách ra, vật khác thường đã chạm vào mảnh đất mẫn cảm, hân có chút ý sợ hãi, khẽ nâng mi mắt nhìn A Sữu.

Độc trong cơ thể A Sữu đã trừ, đã nhiều ngày vẫn dùng được quý trong cung do Sở Đào mang tới, sẹo trên mặt đã nhạt dần, khuôn mặt tuần tú phong nhã nhìn thẳng chính mình, mắt phượng hẹp dài, khoe miệng tà khí cười bỉ ổi, Sở Đào lúc này mới nhận thức được mình toàn thân trần trụi bày trước mắt hân, ngay cả bộ vi riêng tư cũng nhìn một cái không xót cái gì, bất giác mặt đỏ bừng, vội lẩn sang một bên, thở dốc nói: “Đừng.....”

Mặt đỏ bừng, thân thể mê người, là trần bảo thuộc về hân, lúc này lại muốn hân ngừng? Thật có lỗi, hân làm không được.

A Sữu cúi đầu hôn Sở Đào, cổ giảm thấp ngại ngừng của hân, ngón tay đem thuốc mỡ quẹt vào phía sau, đây là được hân đã chuẩn bị từ trước, trừ bỏ làm trơn còn có tác dụng thúc tình, có thể giúp Sở Đào nhanh cảm thấy dễ chịu.

Nhờ thuốc mà dục vọng dễ dàng chậm rãi tiến vào, sở đào bị hân ghẹo đến động tình, cũng không có kháng cự nhiều, chỉ nhú đôi mi thanh tú, khi dục vọng hân tiến nhập cơ thể thì khẽ rên.

“Đau không?” A Sữu đỡ lấy chân Sở Đào, chậm rãi ra vào hỏi.

Nội bích nóng cháy bao lấy phân thân hân, khiến hân cảm giác như muốn hút lấy cả thân thể hân, hân không dám cử động mạnh tránh làm đau Sở Đào, cơ hội tận tình về sau còn phụ thuộc vào lúc này, đây là thời khắc mấu chốt, không thể vì quá vội vàng mà tự tay hủy cơ hội về sau.

“Còn, còn tốt.” Tiếp nhận hưởng thụ lớn hơn, sở đào run giọng nói.

Phân thân bị nắm lấy khẽ lưu động, khoái cảm nảy lên, rất nhanh liền chiếm toàn bộ tâm tư Sở Đào, chỉ cảm thấy trong cơ thể như lửa đốt, dưới thân như có gì nổi lên, ngứa vô cùng, hân thở hào hển, chân đặt bên hông A Sữu không tự giác cọ cọ, mồ hôi làm ướt tóc mai, ngay cả rên rỉ vẫn ẩn nhẫn không nhin được liền phát ra.

“A Tồn, nhanh lên chút, thật khó chịu.....”

Tình được phát tác, bộ dáng tiểu hoàng tử thật động lòng, A Sữu phía dưới liền động nhanh hơn, phân thân tựa hồ lại bành trướng hơn, đâm sâu vào bên trong Sở Đào, khiến y hét lên một tiếng. Hân ôm lấy eo Sở Đào đặt ngồi lên người mình, tư thế này càng khiến va chạm thêm sâu, tiếng vang theo mỗi lần động truyền ra, Sở Đào được hân nâng lên tiện đà lên xuống, mỗi lần đều đâm sâu vào nơi bí ẩn, Sở Đào liên tục kêu la, thần trí lập lờ như đám mây, nghìn vạn cảm thụ trong lòng cuồng loạn đánh tan tất cả lý trí.

“Thoải mái không?”

Vành tai Sở Đào bị A Sữu ngậm lấy, nhin không được một trận run rẩy, vội dùng sức gạt đầu, nước mắt lăn xuống hai má, hân nghe được chính mình mềm giọng âm khóc nói: “Nhanh chút, thêm chút nữa, thật là khó chịu, ta chịu không nổi.....”

“Đừng nóng vội, đêm dài đằng đẵng, ta sẽ hảo hảo hầu hạ ngươi, vương gia điện hạ của ta.” Mỉm cười, A Sữu hôn lên nước mắt kia, đem Sở Đào ấn vào ngực.

Ý định chinh phục trái tim tiểu hoàng tử rồi đá hân đã sớm ném lên chín tầng mây, tính kế tới lui, kết quả cư nhiên lại cuốn cả bản thân vào, A Sữu không khỏi cười khổ, bất quá không hề hối hận! Tiểu hoàng tử

ngốc ngếch, không biết từ khi nào đã thành nỗi bận tâm của hắn, một đồng lời lừa dối lại biến thành tự buộc mình vào lưới tình, vừa khóa lấy Sở Đào đồng thời cũng khóa lấy hắn.

Nếu vĩnh viễn không thể trạc phá, vậy chỉ có lừa người cả đời, người, cũng cho ta lừa cả đời, khỏe?

Đêm xuân triền miên tới rạng sáng, ngày kế Sở Đào áp trên giường cả ngày, việc này đã cùng A Sữu làm vài lần, lần này mới chân chính cảm nhận được tư vị phong nguyệt, hẳn quả nhiên có chút thoải mái tận xương cốt, trong mấy ngày sau đều không chống lại ve vãn của A Sữu, mặc đối phương muốn làm gì cứ làm.

Hai người bên này ân ái dính như keo, Hoắc Chấn lại nhịn không được tới bãi phóng, Sở Đào còn ghi hận hắn khi dễ A Sữu, cố ý không gặp, sau vì hắn tới làm phiền quá nhiều, dứt khoát tấu xin hoàng huynh, nói muốn phiêu bạt giang hồ. Sở Kiều hiểu tâm tư của hắn, cũng không đành nhìn Hoắc Chấn khổ sở vì tình, liền đồng ý, dù sao cũng có A Sữu đi cùng bảo hộ, không lo hắn gặp nguy hiểm gì bên ngoài.

Ngày hai người chuẩn bị khởi hành, Hoắc Chấn biết tin cũng tới tiễn, nhìn thấy hắn, Sở Đào không biết nên nói gì cho phải, tùy tiện hàn huyên vài câu, liền quát ngựa rời đi, A Sữu định đuổi theo liền bị Hoắc Chấn ngăn lại.

“Người không xứng với Tiểu Đào!” Hắn lạnh lùng nói.

A Sữu nhú mày kiểm, nhìn Hoắc Chấn tràn ngập oán hận thật làm hắn muốn cười lớn, nam nhân tự đại này cho tới giờ vẫn không hiểu lý do bại trận, có lẽ y rất giỏi tính kế, nhưng y đã quên, Sở Đào không phải quân cờ đặt đâu ngồi đấy, mà là một con người có suy nghĩ cảm tình.

Cho dù không có sự xuất hiện của hắn, hắn nghĩ sau biến cố kia Sở Đào cũng không đồng ý về bên Hoắc Chấn, con người mọt mọt đôi khi khó lòng tha thứ cho tình cảm bản thân hết lòng bỏ ra lại bị coi thường. Sở Đào muốn là một tình yêu vô cùng giản đơn, nhưng Hoắc Chấn lại không cách nào cho hắn.

“Biết đâu được.” A Sữu thản nhiên trả lời: “Nhưng ta so với người càng mạnh hơn, bởi lòng ta mười phần mười chỉ lấp một người.”

Hắn giục ngựa chạy, Hoắc Chấn ở phía sau quát: “Ta sẽ không buông tha người, ta nhất định tìm ra nhược điểm của người, để Tiểu Đào thấy rõ bộ mặt thật của người.”

“Tùy người, bất quá, cả đời này ta sẽ không cho người có cơ hội đấy!” Không quay đầu lại, A Sữu thúc ngựa rời đi.

Sở Đào ở phía trước chờ A Sữu, thấy hắn đuổi kịp, vội hỏi: “Hoắc Chấn có phải hay không lại uy hiếp người?”

“Không có, hắn là nói sẽ không buông tay, sớm muộn gì sẽ khiến người hồi tâm chuyển ý.” Đã yêu một người, không cần giành sự tin tưởng bằng lừa gạt, A Sữu đúng sự thật mà nói.

Sở Đào cười cười: “Trước kia thái độ hắn đối với ta cũng không để tâm thế này, có phải mất đi rồi mới nhận ra cái tốt không?”

Không phải, hắn chỉ là đã quá tự cao, nghĩ vô luận thế nào người cũng không rời bỏ hắn, cho nên mới không để tâm nhiều, khi hắn phát hiện người so với tưởng tượng của hắn quan trọng hơn nhiều, mới vội bỏ phong thái tự cao mà theo đuổi người. Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng loại chuyện ngu xuẩn như nói lý giúp tình địch hắn đương nhiên không làm, vòng vo đề tài, hỏi: “Chúng ta muốn phiêu bạt giang hồ, đã mang mấy thứ ghi chú giang hồ của người chưa?”

“Không cần, một trăm bản ghi chú giang hồ cũng không lợi hại bằng người, lại nói, chúng ta đến nhà người, thì cần gì ghi chú.”

“Nhà của ta?”

“Đúng vậy, Hàn Tương nói với ta không ít chuyện về người, biết ta muốn đến thăm nhà người, còn cố ý vẽ bản đồ nha.”

Tiếp nhận bản đồ từ tay Sở Đào, A Sữu kinh ngạc một thân mồ hôi lạnh, này không phải bản đồ dẫn đến Hàn gia sao? Thật không biết nào thằng cháu này vứt đâu rồi!

Lúc nói chuyện với Sở Đào, Hàn Tương hấn từng nhắc nhiều chuyện lúc hấn lang bạt giang hồ, lại không nhắc tới chuyện cố hương, thế nào mà Hàn Tương lại định linh hấn đã có ý định dẫn Sở Đào về quê thăm người nhà. Bản đồ này vẽ cũng thật cẩn thận chu đáo, còn có rất nhiều chú giải chỉ đường, cho dù ngớ ngẩn như Sở Đào cũng sẽ tìm đến đúng nhà.

Nghĩ đến năm đó ở Hàn gia không coi ai ra gì, chủ tớ trên dưới Hàn gia đều lâm vào tình cảnh kính hấn như quỷ đòi mạng, A Sữu bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh rồi, nếu Thập Nhất đến Hàn gia làm khách, thì khác nào gián tiếp nói cho y, ta đây là kẻ lạnh lùng vô tình? Cảm tình của bọn họ vừa mới êm ấm, hấn vừa mới ôm được mỹ nhân trong tay, cũng không muốn đập đổ hết tâm huyết bấy lâu.

“Phía Bắc rất lạnh, gió cát lại nhiều, người thân mình không nên chịu khí hậu khắc nghiệt, chờ trời ấm rồi nói sau.” Có thể chần chờ một lần thì chần chờ, dù sao với tính Sở Đào chả mấy lại quên sạch chuyện muốn thăm người thân.

“Nói cũng đúng.” Lời quan tâm lại rất hợp tình hình, Sở Đào đồng ý, lại moi ra một bản đồ khác đưa A Sữu.

“Vậy đến nhà người, nhà người ở phía nam.”

Thằng cháu đáng ghét, rốt cuộc đã đưa Sở Đào bao nhiêu bản đồ chứ!

A Sữu kinh hãi tiếp nhận bản đồ, đương nhiên lại là một thân mồ hôi lạnh, lần này càng tỉ mỉ kinh thể hãi tặc hơn, La Sát Cung hấn từng ở lúc nhỏ, nơi hấn lớn lên, nơi hấn từng học võ, sau đó rời cung mà vào giang hồ...

Nhiều năm nay nương vẫn ở trong La Sát Cung, bế quan luyện công, nếu gặp Thập Nhất, nương không thích hấn.....

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là hình như lúc trước... không, là chắc chắn, lúc trước hấn nói với Sở Đào nương của hấn đã sớm quy tiên.

“Thập Nhất, ở đó là cung điện toàn đá tảng, hàng năm lạnh như băng, không có thứ gì chơi vui, chúng ta vẫn là lang bạt giang hồ đi được không?”

“Không được, ta rất muốn tìm hiểu chuyện ngày trước của người, cứ quyết định thế đi, yên tâm ta sẽ không ở lâu.”

Sở Đào cho hấn một ánh mắt phi thường sùng bái, sau đó quát roi, ngựa hí dài mà phóng đi.

“Nhưng là.....”

Nhìn bóng dáng Sở Đào chạy đi, A Sữu một vẻ cười khổ, có dự cảm lần này về cố hương sẽ rất phấn khích, bão táp đua nhau kéo tới.

Xem ra, con đường lừa dối này còn thật dài, vừa hay.....lâu đến cả đời.

Hoàn chính văn

14. Chương 11: Phiên Ngoại: Viên Hoang Kí (nhật Ký Che Lấp Lờ Dối Trá)

A Sữu chưa từng hối hận về quyết định của mình như lúc này, sớm biết Sở Đào ôm hứng thú lớn với nhà của hấn như vậy, hấn nhất định sẽ không mềm lòng vì nghe y lải nhải cầu xin, mà dẫn y về La Sát cung!

Quay về chỗ ở ngày trước thật ra không vấn đề gì, vấn đề là nương hấn hàng năm bế quan luyện công nay cứ nhiên phá lệ ra gặp mặt, sau khi nhìn thấy bọn họ, lập tức hưng phấn xuất ra một phong thư nhà, nói bọn họ trở về đúng dịp, lão đương gia Hàn gia gửi thư, cũng chính là đại thọ của phụ thân hấn, mời hai mẹ con đến, Sở Đào đã đến đây, đương nhiên sẽ theo cùng.

“Ta có thể lựa chọn cự tuyệt không?” A Sữu không ôm gì hy vọng hỏi.

Hỏi xong đổi lấy Dạ Uyển lạnh lẽo lườm, nói: “Đứa con như người đã mười mấy năm không về nhà, ngay cả đại thọ phụ thân cũng dám từ chối! Quên đi, người không muốn ta cũng không ép, ta mang Thập Nhất đến gặp mọi người.”

Đối với tiểu hoàng tử thanh tú hồn nhiên, Dạ Uyển nhìn thế nào cũng yêu thích, so với đứa con từ nhỏ lạnh lùng nhạt nhẽo của nàng thì đáng yêu gấp trăm lần, A Sữu không nhắc tới quan hệ giữa hắn và Sở Đào, bất quá đã đưa người tới La Sát cung, chính là khẳng định trọng yếu, điểm này Dạ Uyển rất rõ ràng, Sở Đào tuy rằng không phải nữ tử, nhưng cá tính khôn khéo đáng yêu lại bù được khuyết điểm, đứa con khó có được lúc nghiêm túc với tình cảm, nàng sẽ không quấy mỗi nhân duyên này, lần này đưa Sở Đào đi chúc thọ, là phương thức gián tiếp thừa nhận vị trí của Sở Đào.

Đối với ý tốt của Dạ Uyển, A Sữu hoàn toàn không có ý nhận, thế nào Sở Đào lại hứng thú, lập tức đáp ứng, A Sữu tức giận đến lấy tay bóp trán.

Năm nay quả nhiên phạm thái tuế, mọi việc không thuận, sớm biết muốn đi Hàn gia, hắn thà rằng bám ở kinh thành, cùng tên binh bộ thị lang ngằm đầu còn hơn.

Trên đường đi Hàn gia, Sở Đào lặng lẽ hỏi hắn, “A Tồn, người không phải nói Dạ phu nhân là mẹ kế sao? Vì sao nàng cũng là thiếp thất của Hàn trang chủ?”

“Bởi vì.....” Lấp lếm quả nhiên không phải chuyện vui vẻ gì, A Sữu đối với mấy lời lung tung ngày trước hối hận muốn chết, “Nàng là tỳ nữ của mẫu thân ta, của hồi môn Hàn gia, cho nên coi như là thị thiếp của cha ta.”

Thật may lúc trước hắn có nói thủ phạm hại mẹ hắn đã đền mạng, Hàn gia đối hắn coi như không tồn, chiếu theo cá tính Sở Đào, nhất định vì hắn đòi công đạo.

“Bất quá, mặc kệ nói như thế nào, ta vẫn là con thứ, người họ nội, có nhiều người còn phải xem sắc mặt, không thể thân mật quá, người thông cảm một chút.” Điểm này nhất định phải nói rõ ràng với tiểu hoàng tử trước, nam nhân Hàn gia người nào người nấy trời sinh tính phong lưu, nhìn cha hắn thì biết, chỉ uống rượu thôi cũng cần kỹ nữ hầu, hắn cũng không muốn để Sở Đào thấy được rồi không vui.

“Yên tâm, ta không phải loại người tính toán chi li.”

Biết A Sữu tới thăm hỏi, trên dưới Hàn gia kinh hãi, trừ bỏ lão gia tử Hàn gia vui mừng vì con quay về chúc thọ, những người khác đều là một vẻ sát tinh tối gần.

Sở Đào được an bài ở một tiểu viện hẻo lánh, a Sữu nói là vì không để người Hàn gia quấy rầy hắn, kỳ thật là sợ mấy thằng cháu tầm tuổi mình đánh chủ ý lên Sở Đào, mặt khác, cùng chủ viện cách khá xa, có một số việc làm dở cũng không sợ bị quấy phá, Sở Đào không hoài nghi mục đích của hắn, thực sự sướng mà hưởng thụ.

Sau khi ở lại, A Sữu ban ngày đùa nghịch với mấy đứa cháu, buổi tối trở về bồi sở đào, người Hàn gia ban đầu còn tặng lễ muốn Sở Đào ra ngoài gặp, bị A Sữu vài lần từ chối sau, cũng không cố chấp thêm. Tất cả mọi người đều nghĩ kia chắc chỉ là thị sủng của hắn, thị sủng, đương nhiên không được cho phép tới nơi thanh nhã.

Hết thấy đều an bài thật sự hoàn mỹ, đáng tiếc cẩn thận mấy cũng có sai sót, A Sữu đã xem nhẹ Sở Đào rồi, hắn ở biệt viện im lặng đợi hai ngày, cuối cùng phiền chán, vì thế bắt đầu đi dạo chung quanh, A Sữu có phái hộ vệ đi theo, bất quá bị Sở Đào đuổi đi, chiêu đuổi đám người lơ đãng theo sau này từ nhỏ hắn đã luyện thành thân, cả đám nội thị hùng hậu đều bị hắn dễ dàng tìm cách đuổi được, hướng chỉ là mấy hộ vệ nhỏ.

Ở phụ cận sân dạo qua một vòng, trên đường gặp được không ít hạ nhân, đối hắn không phải lễ tránh thì là không nhìn, Sở Đào cảm thấy được rất kỳ quái, đi dạo trong chốn vắng, đi vào một chỗ hoa viên, vừa mới tiến đi, đã bị hét lớn ngăn cản.

“Nơi này không phải nơi người có thể tới, đi ra mau!”

Là một hoa tượng (người chăm vườn) lớn tuổi, Sở Đào chậm rãi tiến tới, liền một nắm bùn đất bay tới dính trên y phục hắn.

Hoa tượng thôi mà đã quá phận như thế, Sở Đào có chút không vui, lùi sang vườn hoa bên cạnh, hỏi lại: “Ta vì cái gì không thể tới?”

“Nơi này là chỗ ở của các chủ tử, thị sủng như người đừng mơ bén mảng tới.”

Thị sủng? Sở Đào sủng sớt một chút mới rõ hoa tượng là đang chỉ mình.

“Người không phải là thị sủng Tôn thiếu gia mang về sao? Ta tuy già rồi, nhưng mắt còn tốt lắm.” Lão hoa tượng tà mắt liếc hần nói.

Hần đường đường là hoàng tử, cư nhiên bị nói thành thị sủng?!

Dù Sở Đào tính tình tốt mấy, cũng không tránh được bốc hỏa, bất quá đối phương là người già, không cần so đo, phất tay áo liền đi, được vài bước đột nhiên dừng lại.

A Sữu nói để tránh một số chuyện phiền toái, cho nên không nói với Hàn gia thân phận của hần, đối xưng hô gọi hần Đào công tử, nhưng dù là thế, cũng không đến mức bị hiểu lầm là thị sủng tiểu quan gì đi? Có phải ở giữa có nhầm lẫn gì không?

Hần quay lại, hỏi hoa tượng: “Lão bá, ta có thể hỏi người một việc không?”

Buổi chiều A Sữu trở lại biệt viện, liền thoáng thấy không khí có gì là lạ, Sở Đào không giống mọi khi thấy hần liền ra chào đón, mà vẫn bình tĩnh ngồi ở ghế, bên cạnh xếp sẵn túi đồ.

“Ta phải đi, báo với người một tiếng!”

Chưa kịp hỏi gì Sở Đào đã cho hần đáp án, sau khi nói xong, cầm lấy túi đồ hướng ra cửa, A Sữu vội giữ chặt hần.

Mỹ nhân trong tay còn chưa hưởng đủ lại vội bay mất, A Sữu vội bám, hỏi Sở Đào, “Là ở lâu thấy phiền sao? Kia chờ ta một chút, chúng ta cùng đi.”

“Không cần, ta chịu đủ rồi!” Đối diện ánh mắt kinh ngạc của A Sữu, Sở Đào cười lạnh: “Dù sao đối với người mà nói, ta chỉ là tên thị sủng!”

Trực giác thấy tiêu rồi, A Sữu quát hỏi: “Ai nói như vậy?”

“Toàn bộ người trong trang nói như vậy!” Nghĩ đến hôm nay ra ngoài, những người đó nhìn mình ánh mắt khinh miệt, Sở Đào một trận ủy khuất, “Ta lớn như vậy, chưa từng bị coi thường thế này, người không thích ta, nói thẳng là được, cần gì dùng cách này nhục nhã ta?”

“Ai bất kính với người!” Lời này không phải hỏi câu, mà là khẳng định, nghĩ đến Sở Đào ở đây chịu ủy khuất, A Sữu máu nóng rồi, việc đầu tiên nghĩ tới là giết hết.

Cảm giác được sát khí của hần, Sở Đào cười khẩy: “Người còn giận chó đánh mèo kẻ khác? Nếu không phải người nói, ai dám nói bừa chứ!”

“Xin lỗi, Thập Nhất.” Tự thấy bản thân quá nóng tính, A Sữu dịu giọng, hần không nên kích động trước mặt tiểu tình nhân này, muốn phạt thì về sau còn đầy cơ hội.

Hần ôm ôm Sở Đào, nói khẽ: “Là ta không tốt, để người tủi thân, bất quá người cũng biết thân phận của ta ở nhà thật xấu hổ.....”

“Ta biết hết rồi.” Sở Đào nhẹ giọng nói.

“Cái gì?”

“Người tám tuổi đem người trong trang làm vật thử kiếm, thử ám khí, chín tuổi thử độc, hạ độc vào giếng nước, làm hại mọi người trúng độc; mười tuổi lôi các cháu đi hoa lâu quây phá..... Trong trang mọi người kính người như quỷ thần, người như thế có vẻ gì là hoàn cảnh đáng xấu hổ!”

Nhìn A Sữu một bộ ngạc nhiên nghi ngờ, Sở Đào thần nhiên nói: “Đừng hỏi ta những lời này là ai nói, chỉ trách người trước kia gây họa, khiến bọn họ không nhớ kỹ cũng khó!”

Này đó đều là hần thăm dò gia đình mà nghe ra, muốn miêng một lời, làm cho hần không thể không tin, mấy chuyện gây họa đây còn nhiều lắm, bất quá hần đã không muốn nghe thêm, A Sữu vẫn luôn gạt hần, toàn bộ xuất thân cùng các mối quan hệ, chẳng câu nào là thật lòng nói!”

“Người có biết hay không ta hận nhất người khác gạt ta!” Hần lạnh lùng nói: “Nếu đây là trò chơi người cố tình bày ra, thì chúc mừng, người thắng!”

“..... Thực xin lỗi.” Trầm mặc sau một hồi, A Sửu khẽ nói. Trong chớp mắt, hắn muốn dùng có gì đó để che giấu cho qua chuyện, nhưng thấy hai mắt Sở Đào oán giận, ý nghĩ kia liền tiêu tán, hắn thật hiểu Sở Đào, khi y đã không tin, thì nói gì cũng vô ích.

“Người còn dám kéo cả mẫu thân vào, vì nói dối mà nguyên rửa nàng chết sớm.” Đây là điểm Sở Đào càng không thể khoan dung, sau khi nghe được Dạ Uyển chính là mẫu thân của A Sửu, hắn đối A Sửu đã thất vọng tới đỉnh điểm rồi.

“Chúng ta chia tay, ta không muốn thấy người!”

Sở Đào đẩy tay A Sửu đang bám hắn, nổi giận dùng dùng lao ra, thẳng đến cửa lớn Hàn gia, A Sửu cũng không thấy bóng.

Có phải hay không chính mình nên giả bộ hồ đồ một chút, thì quan hệ của giữa họ có thể kéo dài thêm?

Nhìn cửa lớn màu son chậm rãi đóng lại, Sở Đào đột nhiên có chút đau khổ, rõ ràng là chính mình yêu cầu chia tay, nhưng ở sâu trong nội tâm vẫn là chờ đợi A Sửu níu kéo, cho dù níu kéo bằng lời giải thích sứt sẹo nào đấy, như vậy, niệm tình lúc trước luôn bảo vệ mình, sẽ tha thứ cho hắn.

Chính là, A Sửu thủy chung không xuất hiện.

Đêm đó Sở Đào ngủ tại khách điểm phụ cận, trời lạnh, hắn một mình quần chăn bông lăn qua lộn lại, mãi lâu mới miễn cưỡng vào giấc, một lúc, thân thể dần dần ấm áp, cảm xúc ấm áp quen thuộc bao quanh, hắn không tự giác thoải mái mà cuộn tròn, lại thấy một trận buồn phiền, ngực như có gì đè nặng, tránh thế nào cũng không thoát.

“Ân.....”

Bàn tay không an phận với tới, cảm xúc lạnh như băng là Sở Đào lập tức mở mắt, cảm giác treu ghẹo từ eo rõ ràng truyền đến, ngạnh khí trướng lớn đặt sát người, tay như thói quen thông thả nắm từng nơi miễn cảm của hắn.

“Buông!”

Môi bị lấp đầy, ác ý ngăn chặn miệng hắn, lưỡi mềm thỏa sức vùng vẫy trong miệng hắn, phảng phất coi nơi đây như của y, hắn mỗi khi định phản kháng, lại bị hôn môi liên tục ấn trở về.

“Dừng tay, ta không muốn làm.....” Hôn quá nồng nhiệt, hắn thở hổn hển, hơn nửa ngày mới nói ra câu.

“Thế nào? Cơ thể người đã phản ứng rồi.” Nam nhân treu đùa, đem một chân chen vào hai chân hắn, cùng lúc tay thuận thế vòng ra sau nhẹ chạm.

“Người ngủ thôi cũng khá ái, vốn nghĩ chỉ ôm người ngủ, kết quả vẫn là nhịn không được.....”

A Sửu thật hiểu từng nơi trên thân thể hắn, dễ dàng đem hứng thú của hắn nổi lên, bắt quá tâm lại như trước lạnh nhạt thờ ơ, đối với trách cứ hôm nay của hắn, A Sửu một câu giải thích cũng không có, nửa đêm mò tới giường, chỉ vì phát tiết.

Vật áo bị kéo mở, bàn tay ở ngực bụng hắn tùy ý vuốt ve, tình sự lúc trước mê luyến giờ phút này lại thành mâu thuẫn, Sở Đào vài lần kháng cự không thành, rốt cuộc nhịn không được, tát hắn một cái.

Tiếng vang dội lại, lòng bàn tay truyền tới đau rất làm Sở Đào ngẩn ngơ, hành vi chiếm đoạt của A Sửu đối hắn chợt dừng, bốn phía thực tĩnh, tĩnh đến hoảng hốt, hắn không tự chủ lui về phía sau.

Hắn biết với võ công của A Sửu, có lùi mấy cũng chẳng tác dụng, kia chỉ là bản năng khi sợ thôi.

Một trận im lặng, sau đó nền chợt sáng, A Sửu đốt nến, ánh vàng lung lay chiếu rõ vẻ khuôn mặt bình tĩnh.

“Chạm một chút liền không chịu được, người đã chán ghét ta phải không?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

Không biết nên trả lời thế nào, Sở Đào mím môi dưới nhìn hướng khác.

“Nếu người thực nghĩ như vậy, ta sẽ không miễn cưỡng người.....” A Sửu xuống giường, đẩy cửa ra ngoài, ở cửa đột nhiên nói: “Ta là đã gạt người nhiều chuyện, nhưng tình cảm đối người là thật!”

Sở Đào ngạc nhiên ngẩng đầu, cửa đã đóng lại.

A Tồn nói vậy, là tính từ nay không xuất hiện? Nửa đêm chạy tới, một câu giải thích cũng không nói? Hẳn kỳ thật đã không muốn giận đối nữa, tính tình A Tồn so với hình tượng anh hùng đại nghĩa còn kém xa, nhưng không ảnh hưởng tới yêu thích của hắn, trước mặt vụt qua ngày tháng hoạn nạn lúc trước, nghĩ đến vòng tay luôn ôm hắn giờ muốn buông, Sở Đào một trận hoảng hốt, vội vàng nhảy xuống giường, giày cũng không đi chạy ra ngoài.

“A Tồn!” Bên ngoài bóng đêm mờ mịt, nhìn không tới bóng hình kia.

Còn dám nói dối tình cảm tình cảm đối hắn là thật lòng, nếu thực thích hắn, đâu có chuyện không chút lưu luyến mà rời đi.

Sở Đào hốt mắt có chút ướt, xoay người nghĩ muốn trở về phòng, lại gạt mình, A Sữu đang dựa vào bên cạnh yên lặng nhìn hắn, khóe miệng biểu lộ mỉm cười quen thuộc.

“Người……” Lại gạt người!

Lời mới nói được nửa, đã bị A Sữu kéo vào lòng, dùng hôn ngăn lại.

“Ta là tính đếm đến mười, nếu người còn không đuổi theo ta sẽ đi.” A Sữu khẽ nói: “Lúc này đây ta không có lừa người.”

Tay ôm bên hông như ghì chặt, Sở Đào cảm giác đối phương muốn ấn chặt lấy hắn, hôn nồng nhiệt sau hắn thở dốc nói: “Ta chỉ là muốn nghe người giải thích một tiếng, sau khi nói xong người có thể đi!”

“Ta đây vĩnh viễn không nói!”

“Người!”

Lời nói lần thứ hai bị chôn vùi, Sở Đào nghe được bên tai lời thủ thủ thối đến, “Cho dù nói, người cũng sẽ không tin, đúng không?”

Hắn không nghĩ có lời nói dễ nghe nào giải thích ổn thỏa cả đồng âm mưu lúc trước, cho nên khi Sở Đào tức giận bỏ đi mới không vội đuổi theo giải thích, mà buổi tối chờ hắn nguôi giận trực tiếp quyến rũ hắn, ở tình hình Sở Đào không thể cự tuyệt hắn, lúc này dễ dàng hơn.

“Ngu ngốc!”

Còn tưởng rằng Dạ Tu La là người thông minh thế nào, thì ra ngu đến mười cái đầu heo chạy theo không kịp!

Nghĩ đến nam nhân ngốc đến giải thích không xong, Sở Đào cười hì hì, “Ta là đợi giải thích của người, người lại một lời không nói leo lên giường động dục, làm như ta thật sự giống thị sủng của người.”

A Sữu mắt có chút đen rồi, còn nói chính mình là thị sủng, có thị sủng nào dám đánh cả chủ tử không?

Sở Đào nắm cằm trái phải ngó nghiêng “Có chút sưng, không bằng bên phải tát thêm cái nữa cho cân, đỡ bị người khác cười chê.”

“Cũng được, bắt quá về sau không được nói sẽ chia tay, biết chưa?”

Sở Đào kỳ thật cũng hối hận không lựa lời lúc thịnh nộ, kéo A Sữu trở lại trong phòng, đem nền đến soi cho rõ, một bên mặt sưng đỏ làm hắn thật khó nín cười, lại có chút đau lòng, sau một lúc lâu, đột nhiên nói: “A Tồn, ta đã thông suốt, nếu không phải quá để ý một người, sẽ không hao hết tâm tư mà che giấu, nỗ lực kia, cũng có thể cho là một loại thích?”

“Người hiện tại mới hiểu được!” A Sữu lại cười, đem Sở Đào áp đến giường.

Một câu chia tay của hắn, làm hại chính mình cả buổi chiều bất an lo nghĩ, thật vất vả bò lên được giường, lại ăn đánh, hiện tại giờ hắn đã hiểu cái khó xử rồi, thì mình còn vương bận gì đâu?

“Nói, người cũng thích ta!”

Y phục vốn bị kéo ra phân nửa chỉ chờ được tấn công, Sở Đào còn chưa hồi phục tinh thần, dưới thân đã tùy tiện chịu khinh bạc, nóng bỏng mới nãy tiêu tán lại nổi lên, động tác quá lỗ mãng khiến hắn có chút chịu không nổi, rên rỉ nói “Người làm cái gì?!”

“Thượng người.” Trả lời rất chính nghĩa, giữ bàn tay đang vùng vẫy, hắn đêm nay phải hảo hảo hầu hạ hoàng tử điện hạ.

“A Tốn, ta quả nhiên vẫn là ghét nhất người!”

—— Toàn văn hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vinh-thang-hoang-trieu-he-liet-phien-trung-tinh-duyen>